

ГЛЕН КУПЪР БИБЛИОТЕКАРИТЕ

Част 3 от „Уил Пайпър“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

Остров Уайт, 1775 г.

— Дръж добре фенера — каза старецът на момичето.

Вятърът виеше и бледо осветените от луната облаци сякаш се носеха из небето със скоростта на тримачтов кораб под напора на бурен вятър. Наблизо морето бучеше и се пенеше.

Гледаха как двама подкрепящи се с ром работници копаят дупка в замръзналата през януари почва.

— Сигурна ли си, че това е правилното място?

Момичето каза, че е сигурно, но старецът разбираше по изражението му, че не е така.

Той хвана наметалото си при гърлото.

— Ако мястото не е това, утре ще те върна в къщата на барона и повече няма да чуеш за мен.

Зъбите на момичето затракаха.

Един от работниците се опита да помогне, макар че произнасяше думите завалено заради рома, с който го беше почерпил старецът.

— За т'ва място се носят легенди, скуайър^[1]. Откак бях момче. Нищо чудно да има нещо вярно в думите на момата.

— В такъв случай защо ти или другарите ти не сте проверили?
— отвърна старецът.

— От страх — отвърна другият работник. — Навремето тъдява имало манастир. Носят се приказки, че посред нощ бродят духове на закачулени монаси. А сега е горе-долу полунощ. Човек трябва да е сбъркан, за да дойде по това време.

— Тогава защо се съгласихте да дойдете с нас?

— Щото досега никой не е предлагал да плати — отвърна първият работник. — Но ако там долу има нещо, ще се оправяте без нас.

Старецът погледна дългата стълба, която бяха донесли двамата мъже. Съмняваше се, че подаграта ще му позволи да я използва, но пък

и не вярваше, че изобщо ще открият нещо. В такъв случай го очакваше уютната стаичка в хана във Фишбърн.

Купчината изкопана пръст растеше.

— Не сте тукашни, нали? — попита вторият работник.

— Не. Отгатак морето съм, от Филадельфия.

— Така ли? — отвърна работникът. — И когато почне война, на чия страна ще застанете?

Старецът въздъхна.

— Не искам никакви войни. Надявам се да няма кръвопролития, но ако се наложи да избирам страна, ще го направя.

Работникът не преставаше.

— Ако не сте за краля, спирам да копая.

Внезапният звън на желязо върху камък привлече вниманието им и позволи на стареца да избегне отговора.

— Голям ли е? — попита другият копач.

Престъргването с лопатата показа, че камъкът е голям.

— Разчистете го — нареди старецът. — Вижте дали няма ръб.

Не след дълго се установи, че са попаднали на доста голям блок с равни стени, плътно долепен до друг.

— Подпъхни лопатата си под него! — разпореди се старецът. — Да видим дали не може да се мръдне.

Момичето пристъпи напред. Люлеещият се фенер хвърляше светлина и сенки върху камъка. Старецът видя, че е затворила очи.

„Моли ли се?“

Камъкът беше повдигнат на няколко сантиметра и старецът заръча на момичето да се приближи към светлината. Оказа се, че ръбът на блока почива върху яка греда. Под нея цареше абсолютен мрак.

— Христе всемогъщи! — промълви един от работниците. — Това е дело на човешка ръка.

— Продължавайте да го вдигате! — нареди старецът. — Само гледайте да не падне. Изместете го настрани.

Двамата се подчиниха и не след дълго в земята зейна достатъчно голяма дупка, за да може през нея да мине човек.

— Абигейл — обърна се старецът към момичето. — Легни по корем и пъхни фенера в дупката. Кажи ми какво виждаш.

Тя се подчини без никакво колебание, но копачите заотстъпваха назад. Старецът ги наруга, но не можеше да види накъде тръгват,

защото трябваше да държи момичето за глезените.

— Виждаш ли нещо, дете?

— Има книги! — извика тя. — Много книги. Там долу има цяла библиотека, точно както ви казах!

Абигейл се изправи. На светлината на фенера старецът видя, че лицето ѝ е мокро от сълзи на облекчение.

— В такъв случай трябва да слезем долу, нали? — рече той. — Вие двамата, донесете стълбата.

Работниците обаче вече бяха на няколко метра, омиаха се скоростно.

— Къде отивате? — надвика вятъра старецът.

— Както казах, оправяйте се сами, скуайър — отвърна единият работник. — Не сме идвали тук и няма да се върнем. Това място е прокълнато. Изобщо не трябваше да се съгласяваме с предложението ви.

— Ами парите?

— Задръжете си ги — отвърна гласът, този път още по-отдалеч.

— Е, млада госпожице, останахме само ние двамата — въздъхна старецът. — Да разгледаме тази ваша библиотека, а?

Ако стълбата беше мъничко по-къса, плановете им нямаше да се осъществят. Старецът пусна момичето първо — то бе достатъчно пъргаво, за да може да се спусне заедно с фенера.

Когато главата ѝ изчезна, старецът се хвана за края на стълбата.

Соленият вятър го заблъска свирепо в лицето и разроши косата му.

„Да не би някаква сила да се гневи на натрапничеството ни?“

Старецът преглътна опасенията си, обърна гръб на дупката и болният му крак намери пипнешком горното стъпало.

И тъй, Бенджамин Франклин направи първата си крачка надолу към Библиотеката на Вектис.

[1] Съкратено от ескуайър — в Средновековието оръженосец, после едър земевладелец, член на парламента или мирови съдия. — Б.ред. ↑

1.

Панама Сити, Флорида, 2026 г.

Първото нещо, което чу, беше хъркането — ниско и кънтящо. За момент си помисли, че някой е пуснал двигателите, тъй като гърленият звук от каютата за гости страшно напомняше на грубото ръмжене на двата „Крусейдър 454“, когато работеха на празни обороти. Вбесяващи антики, които изискваха суетня и увещания, за да вършат това, за което са били създадени.

Също като мен, както обичаше да казва Уил Пайпър.

Погледа известно време тавана от тиково дърво в голямата каюта, след което дръпна завесите и отвори прозореца. Плътната бяла омара беше типична за януари. Скоро щеше да се разпръсне. Ако можеше да се вярва на прогнозата, днес температурата щеше да скочи до 21 градуса. Не беше зле, особено като си помисли човек, че във Вашингтон пак обещаваха десет сантиметра киша. Уил си помисли за сутрешната си мисия. Предизвикателството не беше от тежките — трябваше да убеди Филип да излязат на лов за риба тон в Мексиканския залив.

Възглавницата му беше топла. Тази на Нанси беше хладна и недокосната. Уил я придърпа под врата си и затвори очи. Хъркането на Филип не преставаше, но дори да беше тихо, Уил надали щеше да успее да заспи отново. На шейсет и четири години бе изгубил онзи черен, лишен от сънища сън от младините и макар да му липсваше ужасно, той бе благодарен, че поне косата и потентността му не са мръднали.

От друга страна, младият Филип беше прекрасно настроена машина за сън, същинско ферари в леглото. Почти нищо не бе в състояние да го събуди и човек трябваше да положи херкулесови усилия, за да го накара да отвори очи — рязко дърпане на завеси, разтърсване по рамото, увещания, миризма на бекон. И опитът от изминалата седмица беше научил Уил, че двамата щяха да поспорят, преди краката на сина му да стъпят на палубата.

Яхтата леко се поклащаше и опъваше въжетата. Свежият вятър го успокои, както правеше винаги. Но изведнъж двата мотора на съседната яхта зареваха шумно. Уил се вкисна и раздражено отметна завивката. Тишината и спокойствието явно не влизаха в днешното меню.

Изведнъж се сети, че съседа му го няма. Кой си играеше с лодката на Бен, по дяволите? Изхвърча навън, за да провери.

Гардеробът му беше доста еднообразен в последно време — бански с тениска или без нея, както беше днес. Почеса косматите си гърди като някакъв огромен примат и присви очи от ярката светлина на деня. Кожата му бе загоряла от слънцето, ако не се брой смешната бяла ивица около слабините му. Все още беше във форма, с плосък корем и широки мускулести рамене. От години не се занимаваше с крос и тренировки. Тичането нагоре-надолу из старата лодка и поддръжката ѝ като че ли вършеха същата работа. Но нямаше представа дали и гените имат думата. Старецът му беше ритнал камбаната доста преди да навърши шейсет.

Двигателите на новата моторница „Регал“ на Бен Патерсън мъркаха на празни обороти, но зад кормилото нямаше никого, а въжетата все още бяха завързани за кея.

Уил отиде на левия борд и се наведе над релинга.

— Ехо!

От просторната кабина на моторницата се появиха две руси глави и доста гола плът. Уил забързано приглади с пръсти прошарената си коса.

— Привет! — извика едната блондинка.

Бяха, доколкото можеше да прецени, на по трийсет и няколко, чудесна възраст. Бързо демонстрираха закачливостта си с много ръкомахане и приказки. Едната, Марджи от Кейп Код, се оказа сестра на Бен, а другата, Мейгън, бе най-добрата ѝ приятелка. Мейгън определено хващаше око.

— Как се казвате? — попита Мейгън.

— Уил. В морето ли ще излизате, момичета?

— И още как — отвърна Марджи. — Зимата ни дойде до гуша. Бен беше така добър да ни отстъпи моторницата за тази седмица. Нали всички говорят, че трябва да си живеем живота, докато го имаме. Искате ли да дойдете?

— С удоволствие, но не мога. Синът ми още спи.

— Колко е голям?

— На петнайсет и малко.

— Чудесна възраст.

— Така ли мислите? — отвърна Уил. — Аз пък бих казал, че вашата възраст е чудесна.

Мейгън отвърна с универсалния упрек за лошо момче — укорително размахване на пръст.

— Хей, май ви познавам отнякъде. Сигурна съм, че съм ви виждала.

Уил сви рамене. Не искаше разговорът да отива в тази посока, но преди да успее да смени темата, тя вече беше извадила мобилния си. Насочи го към него и на екрана му незабавно се появиха лица, подобни на неговото.

— Боже мой, Марджи! Та това е Уил Пайпър. Онзи Уил Пайпър. Човекът с Библиотеката.

— Признавам се за виновен — предаде се Уил.

— Какво ще стане следващия февруари? — попита Мейгън, сякаш Уил никога досега не беше чувал този въпрос.

— Проклет да съм, ако знам. Да ви помогна ли с въжетата?

Филип седеше в камбуза и се взираше като зомби в мобилния си. Уил неволно видя лицата на малоумните му приятели, изскочили от триизмерния екран, които си дрънкаха нещо на неразбираемия им жаргон. Английският език съвсем официално беше отишъл по дяволите. По едно време разпозна трептящото продълговато лице на Анди, най-добрия приятел на Филип, и успя да различи думата „домашно“.

Уил се възползва от предоставената му възможност и се намеси.

— Домашно ли имаш?

Филип натисна копчето за спиране на звука и отхапа от препечената филийка.

— Есе.

— Що за есе?

— Просто есе.

— Кога смяташ да го напишеш?

— Почти съм приключил. Стига си се потил.

Уил изсумтя одобрително.

— Денят се очертава хубав. Ще се радвам да дойдеш с мен.

— На риба ли?

— Аха.

— Не, благодаря.

— Защо не?

— Не си падам по убиването на безобидни създания.

— Ще ги хващаме и ще ги пускаме.

— Не си падам и по нараняването на безобидни създания.

Синът му закачи долната си устна с показалец и направи измъчена физиономия.

— Господи, Фил.

— Имам среща с приятели.

— Какви приятели?

— С едни момичета.

— Не знаех, че познаваш хлапета тук.

— Е, вече знаеш.

И с тези думи Филип отново включи звука на мобилния си и изключи баща си.

Момичета, помисли си Уил. Какъвто бащата, такъв и синът.

По-късно сутринта, когато Филип се изнесе, Уил си направи труда да се разходи до офиса на яхтклуба и да го проследи. Видя през прозореца как някакво жълто кабрио спря при тротоара и три красиви момичета качиха единствения му наследник. Хлапето беше малко дългуресто, но изглеждаше добре, с едрият кокал на баща си, висок за петнайсетте си години, с рошава руса коса. За щастие на ръст също се беше метнал на баща си. Нанси беше дребничка — докато не я разлютиш. Тогава Уил изглеждаше като джудже в сравнение с нея. Напоследък го кастреше достатъчно често от разстояние, за да се чувства доста дребен.

Уил грабна писалка от рецепцията и с инстинкта на настоящ баща и бивш агент на ФБР си записа номера на кабриото. Просто така, за всеки случай.

Върна се на „Уил Пауър“ погледна към пустото място на съседа и въздъхна. Можеше да излезе в морето с дамите. Денят се бе ширнал пред него. Риболовът отпадна и се чудеше какво да прави. От доста

време отлагаше ремонта на охладителната система и с неохота реши, че е дошло време да се поизцапа.

Часове по-късно чу моторницата да се връща. Захвърли с радост инструментите, избърса ръце с парцал и излезе в чудния топъл следобед. Подозираше, че дамите ще имат проблем с приставането на заден ход, и се оказа прав. След два неуспешни опита на Марджи да улучи мястото на обръщане той предложи да се качи на борда и да свърши работата вместо тях. Паркира идеално моторницата и метна въжетата в протегнатите ръце, които се бяха зачервили от слънцето.

— Нашият рицар на бял кон — рече Мейгън. — Едно питие?

— Само да скоча да облека нещо.

Върна се на „Уил Пауър“, отвори гардероба и започна да навлича някакво поло, като си говореше сам, без да осъзнава иронията от малката си реч предвид името на лодката^[1].

— Уил, я се стегни, дяволите да те вземат. Опитай се да не бъдеш пълен идиот, става ли? Можеш ли да го направиш? Как мислиш?

Когато главата му се подаде през яката, погледът му падна върху снимката на Нанси от полагането на клетва във Вашингтон, когато я повишиха в заместник-директор на отдел „Киберпрестъпления“. Изглеждаше добре, много щастлива. Той едва не бе съсипал всичко с гадното си държане и мърморенето, че ще им се наложи да живеят във Вашингтон. Успяха някак да решат проблема и да намерят компромис. А ето че сега можеше да прецака всичко, ако не внимава.

Отпусна се в стола на палубата на моторницата и закърка бира. По принцип внимаваше с пиенето, а часът беше ранен, но реши, че му се полага малко глезене. Не беше виждал Нанси кажи-речи от два месеца, ако не се брой тридневното ѝ посещение в Панама Сити за Коледа. А извънредната ваканция на Филип с татко му определено не беше от най-забавните.

Изгорелите от слънцето дами разполагаха със зареден хладилник, купища снакс и безкрайни теми за разговор. Двете се суетяха около него, а Мейгън се грижеше никога да не остава без бира и подхранваше егото му. Яхтата му била чудна. Имал страхотен загар. Бил наистина в добра форма (за мъж на неговата възраст). Уил бил първата знаменитост, която вижда от отблизо.

— Кога се сдоби с лодката? — попита го Марджи.

— Преди петнайсетина години. Размених я за един автобус.

— Автобус ли?

— Дълга история — отвърна Уил.

Тя прие отговора му и продължи нататък:

— За срока, който остава, ли си дошъл тук?

— Колкото и дълъг да е той.

— Да се надяваме, че е повече от тринайсет месеца — рече Мейгън.

— Да се надяваме.

Мина около час и Марджи задряма от слънцето и бирата. Мейгън предложи на Уил да остане за вечеря. Той написа есемес на сина си и бързо получи отговор. Филип беше зает със свои работи.

— Дадено.

— Ще я оставя да спи — каза Мейгън. — Смятам да приготвя паста. Знаеш ли как се работи с печката на Бен?

Под палубата лодката се полюшваше приятно от следобедния вятър. Уил завъртя клапана на бутилката и запали газовия котлон, след което се разположи на канапето, докато Мейгън шеташе и готвеше. Зяпна като хипнотизиран тесните бикини, скриващи стегнатия ѝ задник. Докато търсеше подправки, тя случайно попадна на бутилка скоч в един шкаф.

— Обичам това нещо — измърка Мейгън. — Бележка — да не забравя: _ Смени бутилката с пълна, преди да си тръгнем._ Искаш ли?

Уил знаеше марката на Бен. „Джони Уокър“, черен етикет, неговият най-добър приятел и най-лют враг. Въздъхна.

— Въздържател съм.

— Но ти изпи три бири!

— Въздържам се от уиски.

— Алкохолът си е алкохол.

— Дълбоко се заблуждаваш.

— Какво толкова може да стане? Няма да позволим да паднеш зад борда. Освен това аз съм медицинска сестра. Мога да се справя с всичко.

— Жена ми може да се обади.

— Нали затова е измислена гласовата поща, скъпи.

Първата щедра глътка му донесе чувството за завръщане у дома. Тъмна и силна, събуждаща небцето и гъделичкаща гърлото. Секунди

по-късно я усети в главата си като внезапно вцепеняващо удоволствие. Здравсти, Джони, помисли си той. Къде се изгуби, друже?

Докато Мейгън задушаваше плънката, Уил пресуши първата чаша и започна втора.

Когато сосът завря, тя се присъедини към него на канапето, сипа си второ питие и изведнъж стана сериозна.

— Знам, че през повечето време гледам несериозно на нещата, но в действителност съм уплашена. Никой нищо не обяснява. Какво ще се случи на девети февруари двацет и седма?

— Нямам представа, ако трябва да съм честен — отвърна той. — Нямам достъп до вътрешна информация.

— Но нали ти си причината да знаем всичко това! Извинявай, че те притискам, но не мога да повярвам, че съм седнала не до друг, а до самия Уил Пайпър! Няма да си простя, ако не се възползвам от случая.

— Вече над петнайсет години съм извън играта. Даже нещо повече. За властите съм персона нон грата.

Уил отпи още една глътка.

— Ако не разполагам с коз, със сигурност щяха да се отърват от мен още навремето.

— Базата данни.

Той кимна.

— Ти си ОХ, нали?

Отвъд хоризонта.

— Да, ОХ съм.

— Предполагам, че и с мен е така — рече тя. — Все пак би ли ме проверил?

— Повярвай ми, нямам достъп до базата данни.

— Предполагам, че изобщо не бих искала да научавам.

— И правилно.

— Но е ужасно да си помислиш, че всичко ще приключи след около четиристотин дни или колкото там са. Нали знаеш, някои хора имат на екраните си часовници, отброяващи оставащото време! Целият свят е обсебен от тази мисъл.

— Аз пък гледам да не се замислям за това — каза Уил. — Просто живея.

— Да, но имаш син.

Той бутна чашата си за нова доза.

— Това, млада госпожо, е най-тежкото. А от предишния си брак имам и дъщеря, която сигурно е по-голяма от теб.

— Внуци?

— Един. Синът на Лора, Ник. Чудесно хлапе.

— Значи все пак *мислиш*, че ще настъпи краят на света.

— Да, не, може би, може би не, вероятно, съмнително. Зависи кога ме попиташ.

— Днес?

Уил наплюнчи пръст и го вдигна във въздуха.

— Днес? Да, с нас е свършено.

— Тогава защо си зарязал скоча?

Той махна с чаша.

— Май вече е очевидно, че се издъних.

— Имам предвид по принцип. Повечето мои познати наблягат здравата на ядене, пиене и купони.

— Ако зависеше само от мен, сигурно щях да съм хедонист от световна класа. Нанси... така се казва жена ми... не би го допуснала. Някои неща са по-лоши и от смъртта. По-добре да не я виждаш, когато е ядосана.

Мейгън се изкиска.

— Къде е тя?

— Във Вашингтон. Стана важна клечка сред федералните. Синът ми живее с нея.

— Разделени ли сте?

— Не. Не може да ме гледа как се мотая начумерено из къщата във Вирджиния. И затова стигнахме до споразумение. Аз съм оттук, Флорида винаги ми е харесвала. След около година, когато наближим Хоризонта, ще видим къде ще се паркираме.

Тя остави чашата си и без да го поглежда, прокара пръст по полото му от шията до пъпа. Нокътят ѝ задираше в памука, издавайки звук като от разкопчаван цип. После погледна в сините му очи.

— Какво означава това? — невинно попита Уил, макар да бе наясно накъде отиват нещата.

— Сосът ми е най-вкусен, когато ври дълго време.

— Обичам хубавия червен сос.

— Тогава ела на койката, нара или както там се нарича леглото на кораб.

— Но Марджи е там.

— Тя спи като заклана.

Мейгън постави грамадната му ръка върху лявата си гърда.

— Мисля, че не е зле да се позабавляваме, а? Веднага те харесах.

Уил се запъна с отговора. Съзнанието му вече бе замъглено, а гърдата беше великолепна и мека.

— Ти си някакъв дявол в бикини, да знаеш.

Тя се приближи още повече и го целуна в устата.

След около половин минута той се дръпна.

— Знаеш ли, май ще ми се наложи да отклоня адски милото ти предложение.

— Жена ти ли?

— Сериозен фактор.

— Не ме ли намираш за привлекателна? — плъзна ръка към чатала му тя.

— Е, това е фактор номер две.

Той пое дълбоко дъх и когато издиша, нещо се случи.

Въздухът сякаш не излизаше от дробовете му, а се нагнетяваше вътре и притискаше гърдния му кош. Опита се да се изправи, но не успя.

— Добре ли си? — попита тя.

— Аз...

Натискът го смазваше и Уил трескаво се помъчи да си поеме дъх. Ушите му забучаха, сякаш покрай него минаваше влак. Беше имал напечени моменти, бе участвал в престрелки с мъже, възнамеряващи да го убият, но никога не беше изпитвал паника като тази, която го заливаше в момента.

Смътно усети пръстите на Мейгън върху сънната си артерия и някакъв далечен глас произнесе: „Господи, май получаваш инфаркт“.

През прозореца на салона се виждаше небето — още синьо, но потъмняваше. Уил не искаше да откъсва поглед от него, но го изгуби, когато се строполи на килима.

Аз съм ОХ, помисли си той. Днес не ми е денят.

[1] Сила на волята. — Б.пр. ↑

2.

КАКВО ОЗНАЧАВА ЗА МЕН ДАТАТА 9 ФЕВРУАРИ 2027 Г.

Есе от Филип Пайпър

Остават 394 дни до „Големия ден“, „Хоризонта“ или „Последния учебен ден“, както го наричат много от приятелите ми. Всеки се пита какво ще се случи тогава и хората се побъркват в една или друга степен. Дали ще бъдем заличени от астероид с размерите на Род Айлънд? Или ще бъдем погълнати от черна дупка? Изпържени от гамалъчи от Слънцето? Или 10 февруари ще се окаже ден като ден?

Не се различавам от останалите, които си мислят за участието на човечеството. С едно изключение. Баща ми е Уил Пайпър — човекът, който съобщи на света за 9 февруари 2027 г.

Малко ми е трудно да завърша това есе, защото татко е сериозно болен. Получи инфаркт и в момента е в болница. Зная, че той е ОХ, но това не означава, че ще се оправи. Никой не знае дали ще може да върви и говори отново, нито дори дали ще бъде в състояние да контактува. Поставен е на командно дишане в интензивното отделение. Дават му някакво ново лекарство и ще видим дали то ще помогне. Зная обаче, че ако беше в съзнание, нямаше да ме остави на мира, ако не си предам есето в срок, поради което и го пиша.

Дори не съм бил роден, когато нещата са започнали да се различават през 2009 и 2010 г. Мисля, че бях на дванайсет, когато научих за онези събития и за ролята на баща ми в тях. Той написа книга, която признавам, че така и не съм чел. Вместо това гледах филма „Библиотека на мъртвите“. Биваше си го, макар че е доста шантаво да гледаш как някакви актьори играят баща ти и майка ти. Майка ми винаги казва, че ѝ се иска да беше красива като актрисата, докато татко никога не е искал да говори на тази тема. Каза, че филмът бил тъп, пълен с неточности, и че било по-добре изобщо да не са го

снимали. Истината е, че никога не е бил от хората, които обичат да бъдат в центъра на вниманието.

През 2009 г. баща ми бил агент на ФБР в Ню Йорк. Започнал да работи по случая на така наречения Убиец на Апокалипсиса. Някакъв човек от Невада изпращал картички на хора в Ню Йорк с датата на смъртта им и всичките девет наистина умрели точно в предречения ден. Никой не можел да разбере какво става, тъй като между жертвите нямало нищо общо и „убийствата“ напълно се различавали едно от друго. Татко ми бил главен разследващ, а майка ми — която по онова време не ми е била майка — била младши агент. Двамата били екип и предполагам, че и до днес си остават такъв.

Случаят изглеждал абсолютно безсмислен и разследването непрекъснато се озовавало в задънена улица. Мама и татко обаче наистина са отракани и успели да установят, че картичките са от един компютърджия на име Марк Шакълтън, който работел в свръхсекретна лаборатория в Зона 51 в Невада. И не само това, ами татко всъщност го познавал, тъй като били съквартиранти през първата година в колежа. През 2009 г. всички смятали, че Зона 51 е някаква база за секретни оръжия или може би място за изучаване на НЛО. Оказва се, че истината е още по-изумителна.

Както днес е известно на всички, Зона 51 е хранилището на прочутата Библиотека на Вектис. През 777 г., на седмия ден от седмия месец, във Вектис в Англия (днес мястото се нарича остров Уайт) се родило бебе, което било седми син на седмия син. Момчето било чудато и непрекъснато пишло списъци с датите на раждане и смърт на хора от цял свят, които никога не било срещало. Някакви монаси от един манастир го взели при себе си и си дали сметка, че онова, което върши то, е чудо. Основали таен орден, който да се грижи за него, и осигурили жени, които да му раждат деца и внуци. През вековете хиляди чудаци като него създали огромна подземна библиотека с над 700 000 книги с датите на раждането и смъртта на всички, които ще живеят до 9 февруари 2027 г.

Никой не знае как са го правели. Някои твърдят, че може би са имали някаква свръхестествена връзка с вселената или с Бог. Предполагам, че никога няма да се разбере. През XIII в. обаче се случило нещо. Най-неочаквано, докато работели върху пергаментите за 9 февруари 2027 г., писарите престанали да пишат имена. Вместо

това написали Finis Dierum, което означава „Край на дните“ на латински. После всички се самоубили.

След това Библиотеката била запечатана от монасите и никой не знаел за съществуването ѝ, докато не била открита от британски археолози през 1947 г. Уинстън Чърчил предал Библиотеката на американците, които осъзнали, че тя може да се окаже изключително ценна. Американското правителство създадо Зона 51 като нейно хранилище и похарчило много време и пари, за да измисли как да използва данните за политически и военни цели. Например, ако знаеш, че петдесет хиляди души с пакистански имена ще умрат в някой конкретен ден, можеш да разработиш сериозен план за реагиране на кризата. В продължение на 50 години никой извън правителството не знаел за Библиотеката. Докато татко ми не научил за нея.

Марк Шакълтън имал свои идеи какво да прави с данните. Той искал да натрупа пари с тях и Убиеца на Апокалипсиса станал част от замисъла му. Татко открил истината за съществуването на Библиотеката и неутрализирал Шакълтън. Сдобил се с копие на базата данни за раждането и смъртта на всички в Съединените щати до 2027 г. Ако смъртта ти не е записана в базата данни, ти се водиш ОХ, или „Отвъд хоризонта“. Татко проверил себе си, мама, мен и някои от роднините си. Всички сме се оказали ОХ. След това той скрил базата данни в Лос Анджелис като застраховка.

Известно време татко пазил тайната на Зона 51 заради споразумението, което бил сключил с властите. Не мисля, че това му е харесвало особено, но искал да защити мен и семейството ми (аз съм роден през 2010 г.); освен това татко винаги е вярвал, че ако хората знаят датата на смъртта си, това сериозно ще размъти умовете им и ще се стигне до лоша ситуация. Двамата никога не сме разговаряли за това, но във филма героят му наистина се терзае дали да си мълчи, или да проговори. Мисля, че тази част от филма е вярна. Но когато съм бил съвсем малък, с татко се свързали някакви хора, които преди работели в Зона 51. Те били част от група, наричаща се Клуб 2027, която се опитвала да разбере какво ще се случи през 2027 г.

Една от книгите от Библиотеката на Вектис се появила на търг в Лондон. Непознатите поискали от татко да им помогне да се сдобият с нея. Това била единствената книга, която липсвала в Зона 51, и те си мислели, че в нея може би се крие отговорът за 2027 г. Оказали се

прави. Имало един сонет, написан от младия Уилям Шекспир. Татко ми заминал за Англия и отишъл в имението Кантуел Хол, където тръгнал по загатнатите в сонета следи и така научил за Края на дните и за самоубийството на писарите. Освен това открил, че знанието за Библиотеката на Вектис е повлияло на прочути исторически фигури като Жан Калвин и Нострадамус, а също и на самия Уилям Шекспир.

В Зона 51 имало охрана от правителствени агенти, известни като „наблюдателите“, които били изпратени да спрат татко ми и почти успели. Опитали се да отровят цялото ни семейство с въглероден окис. Едва не съм умрял, когато убили дядо ми и баба ми, които така и не опознах. Двамата с мама сме се скрили, а татко заминал за Лос Анджелис да вземе скритата база данни. Бил прострелян от наблюдателите и потърсил убежище в дома на шефа на Клуб 2027 в Лас Вегас. Там бил заловен, но мама го спасила, което било страхотно.

Татко дал базата данни на Грег, съпруга на заварената ми сестра, който бил журналист във „Вашингтон Поуст“; след дълги размисли решил, че хората имат право да знаят онова, което знае правителството. Грег публикувал сензационна статия за Библиотеката и татко се превърнал в знаменитост въпреки желанието си. Мама продължила да работи във ФБР. И все още е там.

Базата данни така и не била публикувана. Правителството завело дело срещу вестника и случаят стигнал чак до Върховния съд. Така хората никога няма да научат за датата на смъртта си, но всички знаят за 9 февруари 2027 г.

Странно, но лично аз никога не съм се замислял сериозно за тази дата, докато татко не получи инфаркт. Никога досега не ми се е случвало някой от близките ми да умре или да се разболе сериозно. Инфарктът на татко промени това. Сега осъзнавам колко крехък е животът и как може да ти бъде отнет просто така. Сега се страхувам какво ще стане с него и си признавам, че се страхувам какво ще се случи и с мен, с мама, с приятелите ми и с всички на планетата.

Нямам отговори. Може да съм син на Уил Пайпър, но съм в неведение какво ще се случи с нас, колкото и всеки друг. Ето обаче какво си мисля. Трябва да се опитваме да живеем така, че всеки от тези 394 дни да си заслужава. Трябва да се опитваме да бъдем по-добри едни с други, да не бъдем гадняри, да се усмихваме много, да не се оплакваме и да не мърморим за щяло и нещяло, да не бъдем

потиснати. Трябва да изживяваме пълноценно всеки ден и да се забавляваме.

Можем да имаме или 394 ужасни, или 394 страхотни дни. Лично аз избирам страхотните.

И си мисля, че Уил Пайпър би направил същия избор.

3.

Човешкото тяло се състои от около 100 трилиона клетки. А ето че заради някакви си няколкостотин милиона от тях Уил Пайпър се намираше на крачка от смъртта.

През плътната мъгла на болестта чуваше гласове, някои успокояващи и познати, други не. Чуждите гласове изричаха сурови, странни думи — тропонин, креатинкиназа тест, предна низходяща коронарна артерия, ЯМР, допамин, кислородна сатурация, интубация, кардиомиопластика.

Времето сякаш не съществуваше. По-късно щеше да сравнява възприятията си с топящите се часовници на Салвадор Дали. Секунда. Ден. Месец. Всички бяха едно и също. Усещаше най-вече дискомфорта от тръбата за дишане в носа си и тя се превърна в неговото възмездие.

Като млад агент от ФБР и звезда в извращения свят на серийните убийци, той преследваше целта си с изгаряща страст и агресия, винаги във вреда на онази, която споделяше леглото и живота му по онова време. Сега врагът беше тази тръба. Не беше сигурен защо са я затъкнали в гърлото му. Рационалните мисли за нея се запиляха нанякъде благодарение на успокоителните, с които го бяха натъпкали, за да не му позволят да я измъкне. И за всеки случай, ако случайно дойде на себе си между дозите, бяха завързали китките му за перилата на леглото. Като в някакъв кошмар.

Един ден мъглата се разсея и Уил постепенно започна да си дава сметка къде е. Бяха го поставили в полулегнало положение. Гърлото му гореше, но вече не чувстваше твърдата пластмаса в ноздрите си! Посегна с ръка, очаквайки да усети съпротивлението на ремъците, но пръстите му достигнаха свободно до лицето и затърсиха липсващата тръба.

Погледна наляво, после надясно. Намираше се в помещение със стъклени стени и приглушено осветление. Недалеч тихо работеха машини. В ръката му имаше система. Посегна надолу, нещо го дразнеше в чатала. Напипа катетър. Дръпна го и му се прииска да не го

беше правил. Когато извика, тялото му рязко се надигна и възглавницата се смъкна надолу.

Влезе симпатична медицинска сестра.

— Здравейте, господин Пайпър. Аз съм Джийн. Добре дошли в света на живите.

Тя приближи и нагласи възглавницата на мястото ѝ. Гърдите ѝ почти докоснаха лицето му. Светът на живите звучи добре, помисли си той. Само че имаше нужда от уточнения.

— Къде съм?

— В Маями. Това е Институтът по кардиология.

— Мразя Маями.

Тя се разсмя.

— Това гърло ще ме убие — изхриптя той.

— Ще ви дам нещо облекчаващо. Извадихме тръбата в два часа. Сега е шест сутринта.

Той посочи към чатала си.

— Можете ли да махнете и това?

— Скоро ще дойде и неговият ред.

В главата му се оформи по-важен въпрос.

— Какво се е случило с мен?

— Получихте инфаркт. При това масивен.

— Откога съм тук?

— От пет седмици. Прекарахте една седмица в Панама Сити, преди да ви преместят при нас.

— Господи.

Дойде флеботомист да му вземе кръв. Лаборантката му се усмихна и убоде възпалената му синьо-черна ръка.

Сестрата му смени системата.

— Уведомихме съпругата ви, че сме ви махнали тръбата. Скоро ще пристигне. Доктор Розенберг ще мине на визитация след около час. Тя ще ви разкаже какво се е случило.

— Тя?

— Да, тя.

— Май съм заобиколен от жени.

Това не прозвуча като оплакване.

Косата на д-р Розенберг беше свирепо прибрана назад. Бе абсолютно делова и определено не спадаше към жените, които

инстинктивно привличаха Уил, но в този случай той имаше предостатъчно време за нея.

Тя му обясни какво се бе случило. Разкъсана плака високо горе в предната низходяща артерия, която поради слабия поток кръв в другите съдове оставила голяма част от лявата камера, основния изпомпващ мускул, слаба и безполезна. Сърцето му пострадало тежко.

В миналото възможностите му се свеждали до механична помпа — машинка, която щеше да го остави в болницата завинаги вързан към батерии, или до трансплантация на сърце с всички произтичащи от нея рискове.

— Майната му на миналото — изхриптя Уил и мъчително засмука ябълков сок през сламка. — Как стоят нещата сега?

— За щастие настъпи революция в терапията след инфаркт на миокарда — отвърна Розенберг. — Дадохме ви „Миостем“, наскоро одобрен от Федералната служба за лекарствата и храните препарат от стволови клетки. Инжектирах ви ги направо в поразените области чрез катетър. Справят се великолепно. Все едно да засадиш оголена поляна. Още имате няколко голи петна, но би трябвало да се възстановите напълно.

— Значи ще бъда както си бях?

— Случайно да сте маратонец?

— Не и в този живот.

— В такъв случай всичко ще бъде както преди.

— И сексът ли?

— Пациентите обикновено задават този въпрос, но не и през първата минута — развеселено отвърна тя. — Сексуалната активност няма да представлява проблем.

„Щом ще мога да ловя риба и после да чукам, значи всичко е наред“, помисли си Уил.

Поне до девети февруари.

Когато Нанси пристигна, Уил седеше изправен, със сресана коса и измити зъби. Инстинктивно се ухили по онзи глуповат начин, по който се усмихваше винаги, когато е оплескал нещата.

А тя просто стоеше до леглото му и плачеше.

— Здравсти, дечко — каза ѝ той.

Изглеждаше толкова малка и крехка. „Отслабнала е, помисли си той. — Горкото хлапе. Ама че гадости й причинявам.“

Когато Нанси беше по-млада, стресът я караше да пълнее. Сега беше обратното. През първите години на брака им той си позволяваше малки забележки, които първо я депресираха, а после я накараха да мине на диета. Но когато тя стигна средата на трийсетте и започна сериозно да се катери по стълбицата на ФБР, нещо се промени. Може би заради напрежението от отговорната работа, товара на брака с тип като него или заради усилените упражнения всяка сутрин, но тялото й стана стройно и стегнато. Уил нямаше основания за оплакване.

Разликата им беше почти двацет години. Тя все още бе сравнително млада жена; той пък влизаше в капризните си години, както сам се изразяваше. Смяташе се за прекалено предвидим, докато за него Нанси бе променлива като вятър. Понякога избухваше като бомба, настоятелна и адски самоуверена, друг път се държеше като пале, жадуващо за внимание и изтерзано от съмнения. Понякога горчиво се оплакваше, че й се налага да живее във Вашингтон, и то като самотен родител, с което го караше да се чувства долнопробен егоист, друг път заявяваше, че й е дошло до гуша от бюрокрацията в столицата и страшно й се иска да си обере крушите и да се премести във Флорида.

А сега и това.

— Аз не... — така и не успя да завърши изречението.

— Ела тук — каза той.

Перилата на леглото бяха свалени. Тя се наведе и го целуна, като измокри бузата му със сълзите си. Той я прегърна със свободната си ръка, онази без системата. Опита се да я притисне към себе си, но беше слаб като котенце.

— Съжалявам — рече.

Тя се изправи.

— За какво?

— За това, че съм ти трън в задника.

— Откога започна да се извиняваш за това?

— Май е нещо ново.

— Няма да продължи дълго. Господи, Уил, мислехме си, че ще те изгубим.

— Аз съм ОХ, забрави ли?

— Знаеш какво имам предвид. Като Марк Шакълтън.

Марк Шакълтън, онзи с пощенските картички, който действаше с чувство за безнаказаност, защото знаеше, че е ОХ. Застрелян в главата от агентите на Зона 51 преди 15 години. Още беше жив. Като зеленчук — в кома.

— Много изстрада заради мен. Радвам се, че не свърших като Шакълтън. Сутринта се видях с доктор Заври-й-го-в-задника. Каза, че ме лекували по някакъв нов начин.

— Доктор Розенберг. Освен ако не я смяташ за някаква досадна тъпачка заради това, че се държи официално.

Той се усмихна.

— Виждаш ли, пак спорим. Също като преди.

— Липсваше ми.

Той кимна и я засипа с въпроси:

— Как я караш? Къде си отседнала? Къде е Филип?

— Опитвам се да държа всичко под контрол, особено Филип. Той отново тръгна на училище, в момента е в къщата на Анди. Родителите на Анди са страхотни. Аз пък съм отседнала в един хотел наблизо.

— И си в отпуск.

— Такъв беше планът, но отиде по дяволите. Имаме доста работа. Координирам нещата отгук през отдела в Маями. Сутринта се обадох на Филип да му кажа новината. Ще пристигне следобед с Лора и Грег.

— Лора добре ли е?

— На два пъти идва тук. Беше се поболяла от безпокойство.

— А Ник?

— И той е добре. Ходи на училище.

Нанси стисна зъби. Уил добре познаваше това изражение.

— Какво има? — попита той.

— Не искам да започвам с неприятни неща точно в такъв момент, но преди Филип да е дошъл, искам да ти кажа, че беше доста объркан.

Уил зачака подробностите.

— Става въпрос за обстоятелствата около инфаркта. Парамедиците те открили с две млади жени на моторницата на Бен Патерсън.

Уил трескаво затършува в паметта си, не откри нищо и предположи най-лошото.

— Господи. Аз...

— Не ми се извинявай, Уил. Не искам това. Просто искам да бъдеш по-деликатен към чувствата на Филип. Емоциите направо го раздират напоследък.

Уил се надигна за още една прегръдка.

— Кълна се, Нанси, че докато сме на тази земя, ще бъда по-добър.

Донесоха му малка торта с една-единствена свещичка с батерия — истинските бяха забранени в богатото на кислород интензивно отделение.

Сестрите нагласиха Уил в собствените му, вече доста широки дрехи и го настаниха в количка, за да може да посреща по-удобно посетители. Остана си свързан към системи и монитори и му беше нужна тръбичка за кислород в ноздрите, но за изненада на всички, които бяха станали свидетели на комата му, изглеждаше почти наред.

Макар че гласът му бе дрезгав, устните — напукани и намазани с вазелин, а цветът на кожата му бе придобил жълтеникав оттенък, в очите му се виждаха старите искри, а ъгълчетата на устата му бяха повдигнати в характерната му усмивка на самоирония.

Лекарите ограничиха свиждането до двацет минути. Нанси, Грег и Лора се суетяха малко непохватно около него, а Филип се спотайваше на прага.

Лора така и не бе успяла да порасне и си оставаше все същият волен дух. Беше дете на цветята от новия век, обличаше се в дълги памучни рокли, макар в разпуснатата ѝ коса да се виждаха сиви кичури. Беше писателка с постоянни почитателки, които споделяха начина ѝ на мислене и си падаха по историите ѝ за смахната любов, раздели и промени. Това, че е дъщеря на Уил Пайпър, не бе навредило на кариерата ѝ; някои от почитателите ѝ прелистваха книгите ѝ като свещени писания, търсейки скрити намеци за истината за 2027 г. — тема, която ѝ беше от любимите.

Синът ѝ Ник беше единственото ѝ дете, с няколко месеца по-голям от Филип. Това, че синът и внукът на Уил бяха връстници, винаги бе източник на известно напрежение в семейството. Лора изобщо не спестяваше мнението си, че Ник е изтеглил късата сламка и е бил лишен от всеотдайното внимание на дядо си. Въпреки това Уил искрено харесваше хлапето и го намираще за по-приемливо другарче

за риболов от сина си при редките посещения на Ник във Флорида. Срещите им обаче оредяха, след като внукът му постъпи в интерната в Ню Хемпшър.

Зетят му, Грег Дейвис, си бе все така сериозен и по време на свиждането двамата мъже размениха само една задължителна прегръдка и няколко думи. Предубеждението беше до голяма степен едностранно — Уил никога не си беше падал особено по него, но и определено не можеше да се каже, че не го понася. Щом Грег беше добър за дъщеря му, това беше достатъчно.

Трудностите се криеха в хроничното разочарование на Грег и убеждението му, че кариерата му би могла да разцъфне, ако Уил му беше помогнал мъничко повече.

Самият Уил винаги бе отхвърлял категорично тази идея. Нима не му беше осигурил най-голямата сензация на века през 2011 г., когато Грег беше все още младши репортер във „Вашингтон Поуст“? Нима Грег не се прочу моментално като журналиста, който пръв съобщи за съществуването на Библиотеката на Вектис в Зона 51? Нима не беше спечелил „Пулицър“? Уил ли беше виновен, че планове на Грег да напише книгата на книгите за Библиотеката бяха попарени от Върховния съд, който нареди на вестника да сложи край на публикациите, да върне изпиратстваното копие на американската база данни на правителството и да спазва споразумението за неразпространение на информация? Уил ли беше виновен, че издателите буквално се биеха за правата върху неговата книга за случая „Апокалипсис“?

Грег беше напуснал „Вашингтон Поуст“ малко след решението на Върховния съд и за известно време се бе възползвал от журналистическата си слава, за да работи в „Ню Йорк Таймс“, а после в поредица списания и предприемчиви издателства. Никое от тези начинания не се оказа особено доходно. Последният му проект беше серия интернет издания, занимаващи се с имигрантските общности в Америка. Двамата с Лора сега живееха в Бруклин и се издържаха най-вече от нейните романи.

Уил реши, че тортата е прекалено трудна за преглъщане, и изяде само глазурата.

— Най-вкусното нещо, което съм опитвал някога — обяви той.

— Като се прибереш у дома, ще ти давам торта всеки ден — обеща Нанси.

— Татко, казаха ли ти още колко ще те държат тук? — попита Лора.

— Не, но докторката твърди, че ако лекарството продължава да действа така добре, възстановяването ще бъде бързо. Ако зависеше от мен, бих се махнал още днес.

— Не зависи от теб — строго отсече Нанси.

Уил реши да смени темата.

— Успяваш ли да пишеш? — попита той дъщеря си.

— Напоследък бях малко разсеяна.

— А ти, Грег? Как върви бизнесът ти?

Грег бе докарал четвъртитото си тяло и изсечено лице в средната възраст, но бе изгубили буйната гъста коса някъде по пътя. Темето му сега бе голо и набраздено като географска карта. Въпросът като че ли го съживи.

— Заети сме. Адски заети покрай онова нещо на Нанси. Извънредни издания, какво ли не още.

Нанси го изглежда остро.

— Какво нещо? — попита Уил.

— Нищо — отвърна тя и хвърли мръснишки поглед на Грег. — Ще ти кажа по-късно. Сега не му е времето за подобни приказки.

Обикновено Уил не би оставил подобен аргумент просто така — щеше да гони отговора като хрътка, докато не се добере до него. Но сега беше твърде слаб и замаян за подобна реакция. Остави кокала да падне от устата му.

Извика сина си. Момчето направи няколко крачки в стаята.

— Разбрах, че си се преместил при Анди.

Филип кимна.

— Как я карате? Помагате ли в къщата, или просто пърдите нагоре-надолу?

— Бива — начумерено отвърна момчето.

Уил подсмръкна и преглътна сълзите си.

— Съжалявам, че те накарах да преживееш всичко това.

— Няма нищо. Мога ли да сляза долу, за да ползвам нетпена си?

— Няма ли да разкажеш на баща си за наградата? — попита го Нанси.

— Не — отвърна хлапето, докато отстъпваше. — Ти му кажи.

— Филип? — повика Уил след него, но той вече беше изчезнал.

— Каква награда?

— В училище им дали за домашно да напишат какво означава за тях девети февруари двайсет и седма. Всички есета участвали в национален конкурс. Филип спечели първото място.

— А стига бе!

— Има го онлайн, татко. Навсякъде — рече Лора.

— И аз го публикувах в моя сайт — добави Грег.

Нанси извади копие от чантата си.

— Ще ти го оставя на нощната масичка — каза тя. — Прочети го, след като си тръгнем. И ти участваш.

— Така ли? — попита Уил и този път се разхълца неудържимо.

4.

Нанси беше във възторг.

— Изглеждаш великолепно!

Уил вече беше преместен в нормално отделение. Бяха го изключили от цялата апаратура, оставиха само малката игла на системата в ръката му.

— Чувствам се по-добре — призна той.

Беше го открила да върви по коридора в долнище на анцуг и поло — правеше обиколка на отделението. От време на време спираше, проверяваше пулса си, изсумтяваше и продължаваше нататък.

— Дишането добре ли е? — попита тя.

Добре беше. Освен това не го болеше нищо освен надупчените и насинени ръце.

Върнаха се обратно в стаята му. Той се настани на стола, а тя се разположи на леглото му.

— Утре ще ми правят изследвания — каза той. — Ако се представя добре, ще ме пратят у дома.

Тя кимна енергично и повтори натъртено:

— У дома.

Той разбра какво има предвид.

— Не мога да понасям Вирджиния. Знаеш как се чувствам там.

— Не мога да те оставя сам.

— Не *искам* да бъда сам.

— Уил, не мислиш ли, че твоят...

Тя млъкна, сякаш не можеше да произнесе думата „инфаркт“.

— ... Че твоят проблем променя нещата?

— Така е — съгласи се той. — Наистина мисля, че променя нещата. Мисля, че трябва да напуснеш. Това беше нашата повратна точка. Искам двамата с Филип да сте с мен. Тук. Филип може да продължи да учи в Панама Сити. Или изобщо да не ходи на училище, ако питаш мен.

Тя затвори очи в израз на гняв и отчаяние. Уил очакваше да възрази решително, но когато отвори отново очи, Нанси явно се беше овладяла. Заговори с равен тон, въздържаше се отлично:

— Разбрахме се да не позволяваме Хоризонтът да промени начина ни на живот. Каквото и да се случи, ще бъдем заедно като семейство на девети февруари и заедно ще се смеем или ще плачем, а може би и от двете по малко. Дотогава Филип трябва да продължи да ходи на училище, аз — да продължа да работя, а ти — да ловиш риба.

Не беше точно онова, което му се искаше да чуе, но не се изненада. Нанси не беше от лесните. Точно това харесваше у нея, макар че понякога тези й качества работеха срещу него.

— Тогава поне остани за един месец във Флорида, докато не се възстановя напълно. След това можем да се върнем към план А.

— Не мога.

Уил изгуби самообладание.

— Защо да не можеш, по дяволите? Да не става въпрос за „нещото“, за което спомена Грег? Каж ми как това „нещо“ е по-важно от мен.

Тя въздъхна.

— Не е по-важно от теб. Става въпрос за нов случай. Голям. Затънала съм до гуша в него.

— Господи, Нанс, вече си толкова високо на тотемния стълб, че е достатъчно само да си записваш имена и да наричаш задници.

— Така си мислиш. Конкретно по този случай се чувствам почти като оперативен агент.

Уил видя безпокойството на лицето й. Колкото и парадоксално да бе, това му поддейства успокояващо.

— Искаш ли да ми разкажеш за какво става дума?

— За пощенски картички — рече тя. — Отново започнаха да се появяват картички.

Малкото розово по бузите му изведнъж избледня.

— Не може да бъде!

— Може, и още как.

— Къде? Колко? Кой има възможността или мотива? Защо точно сега, по дяволите?

Тя му направи знак да млъкне и недвусмислено му заяви, че ще говори само ако той й обещае, че няма да се вълнува много. Уил

посегна към бутилката вода и се съгласи.

— Честно казано, мислех си, че си го видял по телевизията, в интернет, или си чул някой да споменава за това. Радвам се, че аз ще ти кажа новината.

— Знаеш, че тази новина не ми харесва. И защо му е на някого да ми казва?

— Може би защото си Уил Пайпър?

Той схвана.

— Всичко започна преди две седмици. Пет картички, всички пуснати в един и същи ден. Същият модел като преди седемнайсет години — отпред има разпечатано име и адрес на получателя, адресът на подателя липсва. На гърба — нарисован на ръка ковчег и дата. И също както преди, всеки получател умира на въпросната дата.

— Само пет?

— Вече са петнайсет.

— От Невада ли са пуснати?

— От Ню Йорк.

— Нека позная. Различни причини за смъртта, различни начини на действие, може би дори не става дума за убийства — автоматично каза Уил.

— Именно.

— И никакви връзки или общи черти между жертвите.

— В това отношение има известна разлика с предишния път. Всички получатели са китайци.

— Какво? — изуми се Уил.

— Повечето от първите десет живееха в Китайския квартал в Ню Йорк. Последните петима са от Сан Франциско.

— Кой работи по случая?

— Отделите в Ню Йорк и Сан Франциско. Натоварили сме добри хора. Проблемът е, че и моето име се появява непрекъснато заради предишния случай. Директорът ми се обади още първия ден и ми каза, че заобикаля всичките си подчинени и ме назначава за главен следовател. Запознавам го лично с хода на делото сутрин и вечер. Искаше да отида в Ню Йорк, но заради заболяването ти ми позволи да работя от Маями.

— Като изключим фактора любопитство, който определено не е за пренебрегване, защо е цялата тази истерия? Ясно е, че става въпрос

за ситуация, тип Шакълтън. Някой дръвник от Зона петдесет и едно отново измъква имена.

— Заради китайския момент. Китайското правителство и тяхното Министерство на държавната сигурност са изправени на нокти, въпреки че повечето от жертвите с картичките са американски граждани. Те също са на мнение, че източникът е от Зона петдесет и едно. И смятат, че става въпрос за провокация. Китай е втората най-голяма икономика в света. Ние сме в упадък и те ни настигат бързо. Убедени са, че им въртим номера и се мъчим да ги изкараме от равновесие. Уведомиха ни по дипломатическите си канали, че ако не намерим виновника, няма да отсрочат изплащането на дълговете ни. Ще поставят под запор няколкостотин милиарда и тук ще стане лошо.

Уил ѝ направи знак, че иска да си сменят местата и да полегне. Изтегна се на леглото.

— Ама че детинщина. Краят на света може да настъпи след година, а ние си играем глупавите игри до последния ден.

Нанси кимна уморено.

— Какво мога да направя? Официалната ни политика е да пазим статуквото.

— Докато НАСА и всички астрономи по света търсят голямата канара, върху която е изписано името ни — рече той и сведе поглед.

Тя седна до него и погали косата му.

— Изглеждаш уморен, скъпи.

— Ще го направя — заяви той.

— Какво ще правиш?

— Ще се върна във Вирджиния с теб. Докато не се оправя. Става ли?

— Обичам те — отвърна тя.

Устните му потрепнаха едва забележимо.

— И аз теб.

— И ти прощавам.

Уил си спомни Мейгън с оскъдните ѝ бикини и му се прииска да помнеше от каква точно прошка се нуждае.

Роджър Кени изкачи шест нива до партера с асансьор номер едно и излезе от прохладната сграда „Труман“ в пустинната жега на Невада.

Разстоянието до кабинета на контраадмирал Дънкан Сейдж в Административната сграда беше съвсем малко, но когато отново се озова в охладения от климатик въздух, униформата му бе подгизнала от пот.

Адмирал Сейдж го остави да чака, което не беше нищо ново. Кени винаги бе подозирал, че чакането е театрална демонстрация на сила от страна на Сейдж, начин да покаже кой е главният. Не че командирът на Зона 51 беше най-заетият офицер в американската армия през последните няколко години. Сейдж не беше единственият останал на сухо адмирал от флота, но със сигурност нямаше друг, който да се намира на дъното на отдавна пресъхнало езеро на сред безплодната пустиня на Невада. Базата беше поставена случайно под юрисдикцията на Военноморските сили при изграждането ѝ през 1947 г. и Сейдж беше последният гъсок далеч от водата.

Кени мразеше дълбоко и всеотдайно Сейдж. Смяташе го за надут и ненадежден кучи син, на когото не би позволил да му лъсне и обувките в цивилния живот. Пред доверените си старши членове на „Наблюдателите“, които му бяха пряко подчинени, той презрително сравняваше Сейдж с банановия гол охлюв, който така ревностно пази територията си, че откъсва собствения си пенис и го оставя в женската, за да не позволи някой друг да я напълни със спермата си. Не помнеше откъде е научил за брачните навици на банановите голи охлюви, но историята идеално се вписваше в шегите, които пускаше пред подчинените си.

Личната секретарка на Сейдж, за която се носеха слухове, че е била стриптийзьорка в Лас Вегас, местеше някакви хартии по бюрото си в напразни опити да се престори на заета. Всички действащи служби на военните трябваше до 2025 г. да са обърнали гръб на хартията, но затънтени бази като Зона 51 не се посещаваха от инспектори, пък и не беше ясно дали Сейдж е в състояние да се справи с новите технологии за увеличаване на продуктивността.

Кени седеше сковано и наблюдаваше секретарката. Тя бе доста зряла и привлекателна и не излизаше напълно от неговия възрастов обхват. Този обхват почти достигаше средата на четирийсетте, на колкото беше той самият, стига плътта да е достатъчно стегната. Загледа се с рентгеновите си очи в пуловера ѝ и реши, че става. Освен ако дъртият бананов червей вече не си е отхапал пениса в нея.

— Има ли някого при него? — попита накрая Кени.

— Провежда конферентен разговор, полковник — отвърна тя.

Отговорът прозвуча като лъжа, но нямаше какво да направи. Хвана се на играта. Беше доста уверен в собствените си качества — тъмнокож, наперен, строен, силен и бърз. Знаеше с абсолютна сигурност, че ако се бяха запознали в някой бар, на сутринта щяха да закусват заедно. Заби поглед в гърдите ѝ и се опита да я накара със силата на волята си да го погледне. Когато тя го направи, ѝ пусна дяволита усмивчица, която адски я смути. Минаха петнайсет нервни минути. Трябваше да се върне в сградата „Труман“. За първи път през петнайсетте си години начело на наблюдателите Кени наистина имаше работа за вършене.

Сградата Грум Лейк 34, известна също като сграда „Труман“, се беше превърнала в сянка на онова, което е била някога. По време на апогея ѝ над 700 служители пристигаха с чартърен самолет от Лас Вегас до затътената база в пустинята. Сега бяха останали само 134, шестнайсет от които бяха наблюдатели.

След като съществуването на Библиотеката стана известно на всички, всякакви зяпачи и журналисти се налепиха по оградата на летище „Маккарън“, насочили бинокли и обективи към служителите. Някои работещи в Зона 51 биваха проследявани от паркинга до домовете им в Лас Вегас и предградията, което накара службата за сигурност на Зона 51, известна с не особено популярното име „Наблюдателите“, да заработи на повишени обороти и да следи служителите, за да не допусне изтичането на свръхсекретната информация за датите на раждане и смърт от базата данни на Библиотеката.

Наблюдателите бяха понесли сериозен удар след аферата „Шакълтън“ и последиците от нея. Шефът им Малкълм Фрейзър бе убит от жената на Уил Пайпър при престрелка с ФБР в дома на един пенсиониран дисидент от Зона 51. Самият Уил Пайпър се беше обърнал към пресата и бе пратил по дяволите тайната, пазена така маниакално в продължение на 64 години. Казано просто и ясно, те бяха опозорени. Пентагонът им натрапи за началник външен човек и бяха принудени да се обаждат на полицията в Лас Вегас, която да се справя с папараците, преследващи служителите им из Греховния град.

Но може би никой в Зона 51 не пострада повече от Роджър Кени. Когато нещата се размърдяха, той бе наблюдател едва от пет години и вече здравата беше привлякъл вниманието на Малкълм Фрейзър. Фрейзър го бе взел под своя закрила и го бе сложил на лентата за скоростно повишаване. Даваше му най-сладките задачи и редовно го хвалеше пред останалите наблюдатели за постиженията му. Всеки път, когато беше нощна смяна, Фрейзър се грижеше Кени също да е дежурен и двамата по цяла нощ пиеха кафе и си разказваха мръсни вицове.

Кени харесваше вниманието, което получаваше от страна на големия шеф. Фрейзър си падаше по спазването на правилата и като цяло беше гадняр, но пък в същото време имаше славата на човек, който подкрепя подчинените си до дупка, и като ментор на малцина избраници. Когато той умря, Кени плака като малко дете и продължи да плаче дни по-късно, докато носеше ковчегу му на погребението.

След смъртта му Кени се озова в черна дупка. Главният лекар му нареди да се прегледа при психиатъра в Грум Лейк. Кени беше от онези, на които им се драйфаше от мисълта да участват в разни интроспекции и посещаваше с неохота сеансите. Прекрати внезапно терапията в деня, когато психиатърът се запита на глас дали Малкълм Фрейзър не е играл ролята на баща на младия мъж.

— Кажи ми за своя баща, Роджър — беше го подканил той.

— Никога не съм го познавал, докторе. За мен той е просто донор на сперма, ако ме разбирате какво искам да кажа. Майка ми ме отгледа сама.

— Разбирам. Мислиш ли, че може да има някаква връзка между мъката ти по полковник Фрейзър и детството ти без баща?

Кени се бе размърдал неспокойно, сякаш в шортите му бяха полазили мравки, след което рязко стана.

— Това е доброволно, нали? Имам предвид сеансите.

— След първоначалната консултация, да. Напълно доброволно. Вече потвърдих, че си в състояние да изпълняваш задълженията си.

— В такъв случай се махам оттук.

След време на улицата на Кени отново изгря слънце, истерията се разпръсна и животът в Зона 51 се върна към някакво подобие на нормалност. Докато политици и съдилища решаваха съдбата на базата данни на Уил Пайпър, аналитиците отново се заеха с обичайната си

работа. До Хоризонта оставаха още шестнайсет години, имаше работа за вършене и наблюдателите бяха точно толкова необходими, колкото по всяко друго време.

Ключовите думи, разменяни между Зона 51 и Пентагона, винаги бяха проучвания, планиране и разпределение на ресурси. ЦРУ и военните използваха Библиотеката като инструмент още от началото на петдесетте, когато след откриването ѝ под останките на средновековния манастир Вектис Уинстън Чърчил и Хари Труман се бяха разбрали американците да поемат контрола върху находката.

Всички 700 000 тома на Библиотеката бяха превозени от американските военновъздушни сили от Англия във Вашингтон. Под пустинята в Невада бе изграден бункер, способен да издържи на ядрен удар. Нужни бяха двацет години за дигитализиране на целия засягащ бъдещето материал. Преди това книгите бяха безценни. След дигитализирането Библиотеката придоби предимно церемониални функции и се превърна в символ на страховитата мощ на Зона 51.

Една от първите задачи на екипа на базата, представляващ пъстра сбирщина от учени глави, смахнати гений и военни, бе да измисли как да се използват данните. В края на краищата, старите подвързани в кожа книги съдържаха само имена, написани с различни писмености, плюс датите на раждането и смъртта. Без съответните корелации информацията беше безполезна. Така започна продължилото десетилетия издирване във всяка цифрова и аналогова база данни по света, в градски регистри, телефонни списъци, банкови, брачни и служебни архиви, справки за заеми, данъци и застраховки. Северна Америка бе покрита най-напред. В рамките на двацет години аналитиците на Зона 51 разполагаха с един вид адресен указател за почти сто процента от населението. След това дойде ред на Европа. Азия, Африка и Южна Америка отнеха повече време, но в крайна сметка белите петна бяха попълнени. Сега, когато данните на всички осем милиарда жители на света бяха в цифров вид, картината беше пълна.

През 50-те и 60-те, след като аналитиците на Зона 51 разработиха методологията за съпоставяне на имена с адреси и географски координати, вниманието се насочи към използването на данните. Ясно беше, че има отделни дати от национално значение. На 19 ноември зашеметеният вицепрезидент Линдън Джонсън бе уведомен, че Джон

Фицджералд Кенеди ще умре на 22 ноември 1963 г. Така Джонсън разполагаше с четири дни да състави план за наследяване, който да бъде достатъчно гладък, за да успокои потресения свят.

Имаше обаче и по-големи геополитически съкровища за прибиране. Резултатите не можеха да се променят, но големите събития, свързани със смъртни случаи, можеха да се предскажат. А в такъв случай си в състояние да планираш около важните събития, да отделиш бюджет, да разработиш политика, може би да намалиш силата на удара или да се възползваш от резултата. Все по-мощни и по-мощни компютри обработваха данните денонощно и търсеха модели, обхващащи цялата планета. Аналитиците на Зона 51 предсказаха Корейската война, чистките в Китай по времето на Мао, Виетнамската война, Пол Пот в Камбоджа, войните в Персийския залив, 11 септември, глада в Африка, природни бедствия като наводнения и цунами. Когато на 25 март 2023 г. Пакистан и Индия си размениха единични ядрени удари, довели до над половин милион жертви, американското правителство беше възможно най-добре подготвено за катастрофата.

От откриването на Библиотеката запазването ѝ в пълна тайна беше от първостепенна важност. Именно затова наблюдателите разполагаха с такава огромна власт. Основната им задача беше да гарантират, че няма да изтече никаква информация за съществуването на базата данни и че Съединените щати никога няма да изгубят предимството си да действат първи. Освен това бяха натоварени и с опазването на данните за отделните индивиди. Имаше огромни тревоги какво може да стане, ако обществото получи достъп до информацията. Дали хората ще се променят, или дори ще се парализират, ако знаят датата на смъртта си — или тази на съпругата, на родителите, децата или приятелите? Дали цели сегменти от населението няма да се окажат в плен на идеята за предопределение и да зарежат всичко продуктивно с мисълта, че няма смисъл да правят каквото и да било, след като всичко е предрешено? Дали престъпниците няма да се развилнеят още повече, ако знаят, че няма да бъдат убити при поредното деяние? Неприятните сценарии бяха в изобилие.

През годините наблюдателите държаха всичко под пълен контрол. Вярно, имаше отделни инциденти с някой аналитик или

младши изследовател, дръзнал да наруши правилата и да потърси името на член от семейството си или на враг — и тези инциденти бяха решавани с драконовски мерки, дори с убийства, ако можеше да се вярва на слуховете. Нищо обаче не можеше да се сравнява с аферата „Шакълтън“.

След нея наблюдателите бяха пораздрусани — или по-скоро, сред тях бе проведена чистка. Бяха добавени още повече нива на сигурност. Шакълтън беше програмист от високо ниво, експерт по сигурността на бази данни, буквално лисица в курник. Дупката, която беше използвал за отмъкване на базата, беше запушена, но американската база данни вече бе извън контрола им, в ръцете на юристите на „Вашингтон Поуст“. Затова правителството предприе най-мощното кибер разследване в историята, за да се увери, че копието, с което вестникът се бе сдобил от Уил Пайпър, е единствено. Когато то беше върнато след решението на Върховния съд в полза на правителството, в Зона 51 бяха уверени, че положението е овладяно. И през следващите години Кени реализира потенциала, който бе видял Малкълм Фрейзър у него, и неотклонно се заизкачва по стълбицата на наблюдателите, докато не стигна до повишението, което го настани зад старото бюро на ментора му.

Секретарката на Сейдж вдигна телефона.

— Адмиралът ще ви приеме сега — каза тя на Кени.

Адмирал Сейдж си беше отгледал буйна брада. Приличаше на дебела реликва от отминала епоха и изглеждаше по-подходящ за света от XIX век с неговите платноходи, месингови копчета и златни еполети, отколкото за ролята на модерен военен технократ.

Той каза на Кени да седне и изръмжа:

— Никога не би поискал работата ми, Кени. Повярвай ми, никога.

— Не, сър, не бих.

— Дойдох тук с очакването, че ме очаква сладко назначение — ще наглеждам функционирането на базата данни през последните няколко години, ще сложа в нафталин базата, ще опаковам Библиотеката за Смитсъновия институт, ще получа втора звезда и ако проклетият свят не иде по дяволите следващия февруари, ще се пенсионирам, ще се оттегля в ранчо Мираж и ще играя голф, докато не скоча в сандъчето. Само че не стана така, нали?

— Не, сър.

— А вместо това си имаме случай „Апокалипсис две“ и се озовавам наред международен инцидент. Пентагонът иска задника ми. Белият дом също. Всяка вечер закъснявам, така че жена ми също му е вдигнала мерника. Така че чий задник ще поискам аз в замяна?

— Моят, сър.

— Адски си прав. Докладвай.

„Да докладвам — помисли си Кени. — Искаш да кажеш, да танцувам кабуки и да се преструвам, че съобщавам нови сведения, а ти да се преструваш, че ме слушаш.“

Разследването се точеше, нямаше нови съществени факти и Кени бе започнал да се повтаря, мъчеше се да открие някои допълнителни подробности, за да удължи срещата достатъчно и да спести и на двете страни смущаващото мълчание.

В дните след появата на първия транш пощенски картички разследването тръгна на два фронта. ФБР отвори отново случая „Апокалипсис I“, а наблюдателите се заеха да открият дупката в сигурността на Зона 51.

От своя страна ФБР провери отново веригата на попечителство върху копието на базата на „Вашингтон Поуст“ и всички живи участници бяха проучени отново. Списъкът включваше Уил Пайпър, неговия зет Грег и Нанси Пайпър. Нанси Пайпър, която сега водеше разследването, се подsigури двойно, че никой не е извъртял номер срещу нея или семейството ѝ, с цел да бъде обвинена в конфликт на интереси. ФБР направи пълна проверка и стигна до заключението, че първоначалното разследване от 2011 г. е завършено и изрядно, че никога не са били правени разпечатки на базата данни и че единственото копие на файла на Шакълтън, предоставено на „Вашингтон Поуст“, е върнато на правителството.

Това насочваше прожекторите към Зона 51.

Още в първия ден на случая Кени беше събрал своите наблюдатели и се бе обърнал към тях с непринудения си оклахомски акцент.

— Добре, момчета и момиче — започна той (в екипа му имаше само една жена, бивш служител на военната полиция). — Бих предпочел да оближа дирника на котка, отколкото да ви причинявам това, но до второ нареждане всички сте мои. Денонощно, без

прекъсване. Забравете за уикенди и отпуски, забравете за мачовете на безценните си хлапета и за рождения ден на жените си. Сега сте изцяло на разположение на базата. Положението е извънредно. Ще работим като луди, докато не открием кой изнася информация или не докажем, че тя не излиза от нашата кошара. Ясно ли се изразих?

— Ще трябва да си търся допълнителна детегледачка — обади се Редмънд, единствената жена.

— Е, търси си тогава — озъби й се Кени.

— Мога ли да поискам обезщетение за това?

— Да не си тъпа като галош, Редмънд? Много добре знаеш, че не можеш да претендираш за подобни глупости.

— Кейша може да остане при нас — предложи Лопес, мускулест бивш рейнджър, който живееше в квартала на Редмънд.

— И това ако не е доказателство, че сме едно голямо семейство — промърмори Кени, след което продължи с инструктажа.

Като начало прекараха през детектора на лъжата всички 134-ма служители, в това число самите себе си и командира на базата, както беше по протокол. Половин дузина резултати излязоха несигурни и късметлиите бяха поставени под наблюдение.

След това започна същинското прослушване. Групата за сигурност на базата данни, или жокеите на алгоритмите, както ги наричаше Кени, започнаха да преравят сървърите за следи от намеса, която може да е минала незабелязана преди това. Шакълтън навремето също беше жокей, така че Кени си издейства разрешение да намери супернърд, който да наглежда останалите нърдове^[1]. В миналото подобно нещо би било невъзможно, тъй като отнемаше година или повече проучване, преди системата за сигурност на Пентагона да допусне някого на територията на Зона 51. Сега всяко десетгодишно хлапе на света знаеше какво става в Грум Лейк и това не беше проблем. По препоръка на специалистите по бази данни и криптиране от ЦРУ един професор по компютърни науки от Станфорд бе докаран в базата и бе получил неограничен достъп до системата. Занимаваше се със задачата си още от първата седмица на разследването, но не беше в състояние да открие абсолютно нищо.

Кени вярваше в многопосочния подход. Не разбираше на техническо ниво алгоритмите за сигурност на базата данни, но смяташе, че доста добре разбира хората. Започна да се рови в

досиетата на служителите и да търси лични данни и психични особености, които биха могли да дадат някакъв мотив. Именно така вниманието му се насочи към Франк Лим, един от китайските аналитици на базата.

Лим беше ветеран в Зона 51 — работеше тук вече над двайсет и пет години. Беше дребен, непретенциозен човек, който си изпълняваше задълженията съвестно и не споделяше много с колегите си за живота на повърхността. Когато работата в сградата „Труман“ взе да намалява и започна разчистването, китайският отдел се размина с най-малко отрязани глави. С рухването на руската икономика и осакатяването на Индия след онази ядрена катастрофа, Китай остана единствената страна, която имаше реално значение за Съединените щати. Всяко геополитическо уравнение включваше китайския фактор от едната страна на равенството и американския от другата. И макар че Библиотеката щеше да е от полза само още година, китайската база данни продължаваше да се преравя всеки ден.

Колкото повече Кени задълбаваше в досието на Франк Лим, толкова по-големи ставаха съмненията му. Лим беше единственият аналитик от китайски произход. Двамата му родители бяха родени в Тайван. Той още имаше роднини там. Беше изпращал пари на братовчеди, под предлог, че помага за образованието на децата им. Един от роднините му беше виден политик от националистическата партия Гуоминдан и яростен привърженик на пълната независимост на Тайван. Нужно ли беше развинуто въображение, за да се помисли, че Лим стои зад кулисите на някакъв политически театър, целящ да заплаши Китайската народна република? Дали картичките не бяха забулена заплаха към правителството, сякаш искаха да кажат: „И вашите дни са преброени“? Освен това Лим бе един от служителите на Зона 51 с двусмислени резултати от детектора на лъжата.

Седмица след началото на кризата Кени и Сейдж с подкрепата на ЦРУ и Пентагона решиха да се заемат с Лим и да го пратят в административна отпуска. Поради драконовските условия на трудовия му договор с Грум Лейк наблюдателите не се нуждаеха от съдебно разрешение да преровят личните му компютри и телефонните разговори. Когато влиза в тъмния свят на Зона 51, човек доброволно се отказва от законен процес. Претърсването не даде никакъв резултат, но

подозренията към Лим така и не отпаднаха и домът му в Хендерсън беше поставен под денонощно наблюдение.

Когато Кени описа прозаичните детайли около вчерашното отбиване на Лим до супермаркета и „Хоум Депо“, Сейдж изведнъж наостри уши.

— Какво е търсил там? — попита адмиралът.

— Какво е търсил ли? Не знам. Не съм участвал лично в проследяването — раздражено отвърна Кени.

— Но имате снимки, нали?

— Да, сър.

— Е, да ги видим тогава.

Кени извади нетпена си и разгъна навития на руло екран. С няколко движения извика снимките от последното наблюдение и подаде устройството на Сейдж.

— Виж му само лицето — каза адмиралът, докато се взираше в една снимка в едър план. — Прилича на човек, който крие нещо.

— Напълно възможно — съгласи се Кени.

— Разпитай го отново. Лично го направи.

— Да, сър.

Сейдж затвори папката си, което бе неговият начин да покаже, че срещата е приключила.

— На излизане кажи на секретарката ми, че искам да я видя.

„Не се и съмнявам — помисли си Кени. — Проклет бананов плужек.“

След като се върна в сградата „Труман“, Кени влезе в асансьор I и се канеше да натисне копчето –6, където бе кабинетът му, когато го обхвана желание, което не бе изпитвал от години.

Излезе, преди вратата на кабината да се затвори, и тръгна към асансьор V. Извика го със специална карта за достъп и влезе в кабината от надраскан алуминий. Имаше само два бутона, Z и T. Натисна T и пхна картата си в слота под таблото. Вратата се затвори и Кени започна плавното спускане на 20 метра под земята.

Знаеше, че никой не беше посещавал Трезора през последната година или повече. Единственото изключение бе екипът, който се грижеше за условията за съхранение. В миналото посещенията бяха по-чести. В Зона 51 имаше традиция. В първия си работен ден новите служители бяха довеждани тук от изпълнителния директор на

изследователската лаборатория. От доста време обаче нямаше новопостъпили.

Навремето от двете страни на стоманената врата стояха въоръжени наблюдатели с каменни лица. Въвеждаха се кодове и тежката бронирана преграда се отваряше. После новодошлият пристъпваше в огромна меко осветена зала със странната атмосфера на изоставена катедрала и изпадаше в благоговение от разкрилата се пред него гледка.

Библиотеката.

А ето че днес съществуването на самата Библиотека беше станало нещо второстепенно, което избледняваше в затъntenите кътчета на колективната памет. Но в разгара на първата си голяма криза, откакто бе поел охраната, Кени внезапно изпита нужда да се докосне до миналото.

Излезе от кабината. Беше единствената жива душа на нивото на Трезора. Отиде до масивната врата, въведе съответните кодове и се приведе напред към скенера на ретина, който задейства хидравликата.

Пристъпи в мразовитата суха атмосфера и тръгна напред — първо няколко крачки, после няколко десетки, накрая няколкостотин. От време на време поглеждаше към заобления купол над себе си, голям колкото покрива на стадион. Вървеше покрай рафтовете и докосваше някои от подвързиите — нещо, за което щеше да си навлече наказание, ако го забележеха и докладваха. Някой от хората му сигурно го наблюдаваше от мониторите на шестия етаж, но едва ли щеше да го натопи.

Подвързиите бяха гладки и прохладни, с цвета на пъстра еленова кожа. Върху гръбчетата бяха щамповани годините, подредени във възходящ ред: 1347 — несъмнено пълна с жертвите на черната смърт в Европа; 1865 — в някой от тези томове беше погребано името на Ейбрахам Линкълн; 1914 — пълна с жертвите на Първата световна война. В дъното на залата се намираха последните томове, хиляди за сегашната 2026 и много по-малко за 2027 година. Последната записана дата бе 9 февруари.

Стигна до едната страна на Трезора и се качи по тясна стълба на едно висящо мостче. Облегна се на перилата и се загледа в Библиотеката.

Залата бе заета от хиляди стоманени рафтове, губещи се в далечината, пълни с над 700 000 дебели кожени книги, в които бяха записани над 240 милиарда имена. Обгърна всичко това с поглед, мъчейки се да проумее мащабите му.

Зона 51 беше на 79 години. От основаването на базата охраната ѝ беше сменила шестнайсет началници. Той щеше да бъде последният. Всеки се беше заклел да пази тайната и целостта на Библиотеката. И всеки несъмнено беше заставал точно на това място и бе размишлявал за духовните последствия от самото съществуване на Библиотеката.

Само един от предшествениците му, самият Малкълм Фрейзър, се беше сблъсквал с мащабен пробив в сигурността като сегашния. И беше платил с живота си.

Дали същата участ не очакваше и него?

[1] Nerd/nurd (англ.) — човек с интелигентност над средната, чиито интереси (най-често в математиката и под. науки) са над нивото на обикновените хора; думата се използва предимно в САЩ. — Б.ред.

↑

5.

Беше студено и Уил се дразнеше, че трябва да облича палто, за да излезе на разходка. Долу във Флорида беше топло и слънчево, но Рестън, Вирджиния, все още се намираше в хватката на зимата.

Кварталът никога не му беше харесвал — къщи като от детски книжки, малки правоъгълни задни дворове, всеки с веранда от кедрово дърво и барбекю, вездесъщите задънени улички, приличащи на захарни близалки, ако ги гледаш от въздуха. Всяка сутрин в седем настъпваше масово преселение, когато единият или и двамата членове на семейството грабваха куфарчетата си, качваха се в колата и тръгваха към намиращия се наблизо Вашингтон. Наричаше го Похода на лемингите.

Живееха в скромна къща с три спални — удобна, но не и луксозна. Никога не бяха изкарвали много пари, но пък това не ги вълнуваше особено. Заплатата на Нанси беше чудесна за човек с нейния пост, той получаваше пенсия от ФБР и имаше социална осигуровка, макар че месечното получаване на пари го караше да се чувства като старец. Преди няколко години беше спечелил известна сума от книгата си, но парите бяха отишли предимно за ремонт на лодката, за една отдавна жадувана кола и за колежа на Филип (в случай че има нещо отвъд Хоризонта).

Гледаше сериозно на предписаните му упражнения. Най-малко два пъти дневно правеше обиколка на квартала и точно както бяха предрекли докторите, формата му неотклонно се подобряваше и сърцето му укрепваше. Покрай разходките завърза запознанства с неколцина стопани на кучета и домакини, които се радваха на вниманието на новия мускулест мъж в квартала и се опитваха да го канят в клубовете си и на кафе следобед.

Беше стигнал дотам, че можеше да потича няколкостотин метра, да продължи с ходене и после отново да тича. Нанси му бе купила ръчен сърдечен монитор и той го проверяваше съвестно, като гледаше да не надвишава предписаните граници на пулса. Покорното

изпълняване на заповеди и спазването на правила го тормозеше както винаги, но за нищо на света не би се съгласил отново да се озове в болнично легло.

През деня беше сам. Нанси беше от вашингтонските леминги, а Филип ходеше на училище. Когато не се занимаваше с аеробна гимнастика или с гири, за да възстанови позагубената мускулна маса, Уил четеше и само от време на време включваше телевизора. Новините и предаванията го обезсърчаваха с обратното броене до полунощ на 8 февруари и с така наречените експерти, които съобщаваха за движението на едва ли не всяко парче скала в Слънчевата система.

Обвиняваше медиите, че само нагнетяват напрежение у хората, и никак не се изненадваше, че нещата вървят от лошо към по-лошо. Индексите на продуктивност падаха, хората започваха да не обръщат внимание на работата си. Нагласата „да върви по дяволите“ и „яж, пий и се весели“ ставаше повсеместна и правителствените лозунги и призови не можеха да се справят с натрупващата се инерция. Пазарите бележеха упадък, консумацията на алкохол растеше. Разпадаха се бракове. Самоубийствата се увеличаваха. Китайският апокалипсис изобщо не помагаше, а сякаш напомняше допълнително на обезверения скрибуцащ свят, че краят приближава.

Затова Уил избягваше да следи новините, не отговаряше на обаждания от непознати номера и затръшваше вратата пред репортерите, които го търсеха да изрази „уникалната си гледна точка“.

По-утешително бе да се оттегли в света на книгите, но дори това го правеше раздразнителен, защото книжарниците се бяха превърнали в рядкост — в самия Рестън не беше останала нито една. Така и не успя да извърши плавна миграция от картона и хартията към пластмасата и байтовете, така че или трябваше да плати солена надценка за истинска книга, доставена по куриер, или да тръгне по пътя на най-малкото съпротивление и да използва някой от таблетите на Нанси и Филип. Затова мърмореше всеки път, щом докоснеше екрана, за да обърне страница, макар да се наслаждаваше на Шекспир и Данте, на Стайнбек и Фокнър — съкровища, които му се искаше да е изследвал по-задълбочено на младини.

Навън валеше и тротоарите бяха хлъзгави. Уил започна да бяга така, че да стъпва с цяло стъпало — не искаше да тупне по задник и да накара някоя домакиня да се втурне от къщата си като санбернар с

манерка бренди. Улицата изглеждаше по-малко хлъзгава, така че скочи на платното, но в следващия миг чу клаксона на приближаващ автомобил.

Колата спря рязко и страничното ѝ стъкло се плъзна надолу. Беше Филип.

— По дяволите, Филип! — възкликна Уил. — Мразя електромобилите. Не можеш да ги чуеш кога приближават.

Синът му поклати глава.

— Искаш ли да се качиш?

— Упражнявам се. Защо не си на училище?

— Приключих за днес.

— Още няма два. Не трябваше ли да останеш до последния звънец?

— Почетните ученици имат привилегии.

— Ами борбата?

— Отказах се.

Уил изскърца със зъби.

— Защо?

— Какъв е смисълът? — отвърна Филип и подкара.

Когато се прибра, Уил тръгна направо към спалнята да пусне душа и докато водата се загряваше, отиде до стаята на Филип. Отвътре гърмеше музика, така че му се наложи да почука силно.

Музиката спря.

— Какво? — отвърна приглушен глас.

— Може ли да вляза?

Вратата се отключи. Филип се бе проснал на леглото си, преди Уил да успее да влезе.

— Не мога да повярвам, че си зарязал борбата.

— Повярвай, истина е.

— Не ми се прави на интересен. Защо се отказа?

— Престана да ми харесва. Предпочитам да се боря с момичета.

— В това определено те бива.

Филип го изгледа наскърбено.

— Ти пък откъде знаеш?

Прав беше. Уил знаеше, защото Нанси му беше пращала по имейла статии от местния електронен вестник. Самият той никога не би си пъхал носа в неговите работи.

— Ако беше дошъл да учиш във Флорида, нямаше да пропусна нито една от тях.

— Значи вината е моя, че на практика двамата с мама се разделихте.

— Не съм казвал, че вината е твоя.

— Да бе.

— И не сме се разделяли. Това беше компромис. Знаеш как стоят нещата. Винаги си имал възможност да избереш Флорида.

— И да живея в лодката ти? Не, благодаря.

— Бих могъл да намеря нещо друго. И още съм склонен да го направя, когато майка ти реши да напусне.

— Какъв е смисълът? До девети февруари остава по-малко от година. Защо не ме оставиш да си карам както си искам?

— А какво стана с това, които написа в есето си? Приказките, че трябва да имаме положителна нагласа, да живеем така, че всеки ден да си заслужава, да живеем най-пълноценно живота си?

Момчето му се усмихна снизходително.

— Това беше просто есе.

— Нима не вярваш в нещата, които си написал?

Филип не отговори.

— И не си вярвал в това, което си написал за мен?

Хлапето посочи тавана.

— Май си оставил водата пусната.

Нетпенът на Филип извънтя. Той се прозя, намали музиката с жест на ръката и включи спикъра на устройството.

— Какво има?

— Покана за приятелство — отвърна машината със сладък роботски глас.

— Кой е?

— Хокбит^[1].

— Приеми. Дай ми снимка.

— Няма налични снимки.

Понечи да усили музиката, когато нетпенът извънтя отново.

— Съобщение от Хокбит.

— Трябва да говоря с теб — каза устройството.

Филип замени женския глас с безполов. Не обичаше да използва собствения си глас, когато разговаряше с непознати. 101 правила за безопасност в мрежата.

— Чат — отвърна той. — И ти си?

— Хокбит — с маскиран глас отвърна нетпенът.

— Е, и какво? Познавам ли те?

— Още не.

— Но това е на път да се промени, така ли?

— Надявам се.

— ХХ или XV?

— Моля?

— Мъж или жена?

— Жена.

— Добре, спечели вниманието ми.

— Знаеш ли как да прокараш тунел?

— Разбира се. Ти не знаеш ли?

— Не.

— Не си падаш по техниката, а?

— Съжалявам.

— Защо ти е нужно това?

— Трябва да говоря с теб. Насаме.

— Това е насаме.

— Не, абсолютно насаме.

— Защо?

— Трябва ми помощта ти.

Филип се намръщи и реши да попита дали Хокбит не е някой шегобиец. Мрежата беше пълна с такива.

— Знаеш ли изобщо кой съм?

— Ти си Филип Пайпър, синът на Уил Пайпър. Прочетох есето ти. Ти си единственият човек на света, на когото мога да се доверя.

Директорът на ФБР Париш не изглеждаше добре и в добрите си дни, но днес беше особено мрачен и изпит. Нанси пристъпи към бюрото му предпазливо, сякаш приближаваше мястото на току-що станала катастрофа, подготвяйки се за шока от внезапно потръпване на нечий крак.

— Говори — рече той. — За бога, кажи ми някаква добра новина.

Тя седна, сложи крак върху крак и отвори бележника си. Забеляза как погледът му се плъзна към бедрата ѝ, но го пренебрегна. Беше свикнала с това, макар да знаеше, че ако сбърка да го спомене пред Уил, той щеше да му набие канчето. Уил беше от старата школа. Онова, което беше добро за гъсока, не прилягаше на гъските.

— Вчера бяха открити още осем картички. Така общият им брой става трийсет и шест.

Париш разтърка сълзящите си очи и се загледа навън към Пенсилвания авеню.

— Казах добра новина.

— Е, може да се нарече добра новина фактът, че засичат около една четвърт от тях в пощенските клонове, така че някои от набелязаните не ги получават. В последно време количеството традиционна поща намалява.

— Ура — саркастично отвърна той.

— Новата пратка картички отговаря на цялостния модел. Печатът им е отпреди три дни и са минали през пощенския клон Вилидж на Варик стрийт в Ню Йорк. Това означава, че може да са били пуснати в някоя от пощенските кутии на улицата, които са общо дваисет и една. Това е седмият пощенски клон, използван от подателя, което означава, че е в движение. Проверяваме записите от камерите, разбира се, но както можете да си представите, количеството информация е огромно, така че не ми се вярва да открием евентуален заподозрян.

— Ами адресите?

— И тук моделът е същият. Около една трета от адресите са стари. Получателите са се нанесли там през последните десет години или повече.

— Какво може да означава това?

— Както знаете, имаме съдействието на Зона 51 по случая. Те смятат, че виновникът използва някакъв стар вариант на базата данни, която е била актуална преди дваисетина години.

— Откога Франк Лим работи там?

— От дваисет и шест години.

— Значи е възможно да е откраднал базата преди време и да е изчаквал до този момент.

— Възможно е.

Париш склучи ръце зад врата си.

— Не ми се струваш особено убедена.

— Мисля, че е малко пресилено. Човекът има законен достъп до осъвременените данни. Ако иска, може всеки ден да запомня няколко имена и адреси и да ги напише, след като се прибере у дома. Защо му е да разчита на стара база данни? Освен това картичките са изпратени от Ню Йорк. А ние знаем, че Лим не е излизал от Невада.

— Теорията е, че може да има съучастник в Ню Йорк.

— Известно ми е. Известно ми е също, че не съм видяла абсолютно никакво доказателство в тази насока.

— Проучила ли си го от този ъгъл?

— Службата за сигурност на Зона 51 го държи под контрол. Наблюдателите не ни дадоха достъп.

— Кой наблюдава наблюдателите, ето какво искам да знам — кисело рече Париш.

Нанси най-малко от всички изпитваше симпатии към тях.

— Именно.

— Ще използвам връзките си в Белия дом, за да уредя да разпитаме Лим. Междувременно може да се наложи да заминеш за Пекин. Искам да използваш чара си и да успокоиш важните клечки в Министерството на държавната сигурност. Това нещо е на път да предизвика сериозна международна криза и трябва да направим всичко по силите си, за да не го допуснем. Белият дом смята, че видеоконференциите не вършат работа. Единственият начин да покажем подобаващо уважение е лично да целунем задниците им.

Нанси премълча.

Липсата на отговор явно не хареса на шефа ѝ.

— Какво има? — раздразнено попита той. — Мъжът ти е добре, нали така? Вече можеш да пътуваш, прав ли съм?

Това беше последното, което ѝ се искаше, но Нанси запази самообладание.

— Да, сър. Няма проблем.

Беше събота сутринта и Уил бе твърдо решен да организира някакво групово семейно мероприятие, но освен тази основна идея не му идваше нищо наум. Ако бяха във Флорида, щеше да предложи да

излязат на риба (какво друго), но с какво се занимаваха хората във Вирджиния през свободното си време? Може би търсеха девици^[2]? Нанси му сипа кафе на закуска. Изглеждаше скептично настроена. Предупреди го, че Филип не си пада особено по разходките. Пък и щеше да бъде страшно изненадана, ако се събудеше преди обяд.

— Можем да се качим в колата и да попътуваме — с надежда рече Уил.

— Докъде? — поинтересува се тя.

— До Панама Сити?

Тя мина тихо зад него и целуна ухото му.

— Скоро ще те пратим там.

— Готов съм, нали знаеш.

— Справяш се чудесно, но не насилвай нещата.

— Ако мина успешно изследванията в Джорджтаун, заминавам на юг, нали?

Нанси въздъхна. Още не му беше казала.

— Както кажеш, но бих искала да изчакаш, докато се върна.

— В какъв смисъл докато се върнеш? Къде отиваш?

— В Пекин. — Тя затаи дъх.

— Господи, Нанси.

— Париш иска лично да запозная китайското правителство със ситуацията. Не мога да се измъкна, Уил. На път е да се разрази сериозна международна криза.

— Това са пълни глупости. Ако някой разполага с базата и иска да провокира Китай, щеше да праща картички до китайски градове, а не до американски!

— Напълно съм съгласна. Но явно китайците виждат нещата по друг начин. Както и да е, Париш настоява да замина.

Той остави решително чашата си.

— Излизам.

— Уил! — извика тя след него. — Не можем ли да поговорим? Винаги бягаш в подобни ситуации!

Не му се говореше. Не знаеше защо *трябва* да говори. По-лесно му беше да живее сам. Мразеше изкуството на компромисите. Обичаше нещата да стават по неговия начин. Така си беше открай време, така щеше и да си остане за в бъдеще.

Седна на стъпалата пред къщата, за да завърже маратонките си. Честно казано, пътуването на Нанси до Китай го притесняваше най-вече заради това, че ще му се наложи да остане сам с Филип. Може би на интелектуално ниво знаеше, че хлапето сигурно го обича, но външното му негодувание беше повече от очевидно. Не че се различаваше особено от негодуванието, което бе изпитвал самият той към баща си. Но неговият старец беше свиреп тип, мръсен пияница и сертифициран кучи син.

Той не беше такъв.

Филип си живееше живота. Нямаше представа какво означава гаден баща.

Стана, за да започне обиколката си. Физически се чувстваше силен. Може би днес щеше да пропусне ходенето и да започне направо с кроса.

Нещо привлече вниманието му; по-скоро нещо не привлече вниманието му. Докато беше агент от ФБР, уменията му да оглежда местопрестъплението и да забелязва и най-малките подробности бе легендарно. Това време отдавна беше отминало, но някои неща си остават завинаги в теб.

Приблужи гаража и надникна през малкото прозорче на вратата.

Къде се беше дянало страничното огледало на Филип?

Заслони очи и се вгледа по-внимателно. Колата на Нанси беше вътре, но тази на Филип липсваше.

Изтича обратно в къщата.

— Нанси, колата на Филип я няма!

Тя излезе от спалнята.

— Не може да бъде!

— Защо да не може?

— Станах рано. Не съм го виждала да излиза.

Той вече вървеше към стаята на Филип. Не си направи труда да почука.

— Господи... — промълви той.

Не беше лягал в леглото си. Уил усети как коленете му омекват. Нанси беше зад него и инстинктивно се пресегна да го задържи. Когато той заговори, гласът му трепереше от страх.

— Изчезнал е.

[1] Диворастящо цвете, жълтеница. — Б.пр. ↑

[2] Името на щата идва от virgin (англ.) — девица. — Б.ред. ↑

6.

И Бао беше прочут с безупречно подреденото си бюро. Като ревностен поддръжник на новите технологии, той напълно бе забранил хартията в кабинета си и настояваше имейлите и докладите да съдържат колкото се може по-малко думи. Макар да имаше ненаситен апетит за информация, обичаше да я получава сбита и стегната, с не повече от три точки по всеки въпрос. Беше забранил на подчинените си да използват и Пауър Пойнт презентации. „Стани и ми кажи каквото имаш за казване — нареждаше той. — Искам да виждам лицето и сърцето ти, а не подредени списъци.“

Затова на голямото му бюро имаше съвсем малко предмети — няколко снимки в рамки, платинена писалка „Монблан“ с диамантени инкрустации за подписване на държавни документи, кожена преса за попиване на мастило и прибиращ се компютърен екран. Снимките разказваха историята му. Родителите му, отрудени партийни членове, пред родната му къща в провинцията. Жена му, бивша актриса, която навремето бе по-прочута от него, синът му, завършил Йейл и Оксфорд, сега изгряваща звезда в Министерството на външните работи, скована фотография с генералния секретар Уън Юн и любимата му снимка от церемонията по встъпването му в длъжност като заместник-председател на Централната военна комисия.

Това беше предпоследната стъпка в дългата му и внимателно изчислена кариера, започваща от първата му работа като дребен провинциален чиновник в Гансу до най-високия пост в страната. Той бе очевидният наследник на Уън и беше само въпрос на време да стане следващият генерален секретар и президент на Китайската народна република.

Преходът може би вече щеше да се е осъществил, ако не беше Хоризонтът. Макар че официалната политика на правителството бе да отрича значимостта на 9 февруари 2027 г., в Политбюро имаше достатъчно хора, които бяха разтревожени от предстоящия катаклизъм, и поради това секретарят Уън бе решил да отложи оттеглянето си до

пролетта на следващата година, стига скептиците по отношение на Хоризонта да бяха прави и светът да продължеше да съществува.

За И Бао Хоризонтът беше като чеп в седлото, който непрекъснато го тормозеше. Самият той се смяташе за скептик, макар да признаваше, че базата данни от Грум Лейк е безупречно точна. Просто твърдеше, че е твърде пресилено да се вярва, че последната книга на Библиотеката бележи последния ден на света. Беше твърдо убеден, че най-многобройната и развита страна в света би трябвало да ориентира планирането си към дълго и славно бъдеще далеч отвъд Хоризонта, и именно затова не можеше да си намери място от яд, че Уън Юн е отложил издигането му.

Погледна през прозореца към небостъргачите на потопения в смог Пекин. Кабинетът му беше високо, на най-горния етаж на сградата „Първи август“, където се разполагаше огромният щаб на Централната военна комисия. Беше рано сутринта и слънцето тъкмо изгряваше. Махна с ръка към екрана, за да повика секретарката си. Тя се появи моментално на прага.

И Бао забеляза косъм на самото си и го махна раздражено. Не обичаше котките на жена си, но му се налагаше да ги търпи.

— Когато се появи генерал Бо, пратете ми го веднага и се погрижете посещениято му да не бъде отразявано в официалния дневник.

Генерал Бо Дзинпин пристигна точно навреме, седна на мястото срещу И Бао и прие предложената му чаша чай. И Бао лично беше решил той да оглави Министерството на държавната сигурност, макар изборът да бе доста спорен, тъй като постът по традиция се заемаше от цивилен. И Бао обаче искаше шпионските служби да се ръководят от военен. Винаги беше намирал офицерите от Народната освободителна армия за по-прями от цивилните, не така коварни, по-склонни да изпълняват безпрекословно заповеди. И Бо Дзинпин беше негов благодарен поддръжник.

— Изглеждате добре, генерале.

— Благодаря, заместник-председателю.

— Разбрах, че синът ви е бил повишен в капитан.

— Да, много се гордеем с постиженията му.

И Бао остави чашата си, давайки знак, че с празните приказки е приключено.

— Генерале, бих искал да ме запознаете с развитието на аферата с пощенските картички в Съединените щати.

Бо беше запознат с фактите и нямаше нужда да прави справка с бележника си.

— До вчера са получени трийсет и шест картички. Последните шест са в Сан Франциско.

— Без други градове?

— Засега не.

— И каква е реакцията на американците?

— За проблема са пренасочени големи ресурси от ФБР, ЦРУ, Министерството на отбраната и Службата за сигурност в Грум Лейк.

— И с какво си имат работа според тях?

— Различните отдели са на различно мнение. Службата за сигурност на Грум Лейк обаче подозира един от аналитиците си, който е китаец и има роднини в Тайван.

И се усмихна широко.

— Отлична новина. Кажете ми как реагират на протестите ни.

— Сериозно са загрижени, заместник-председателю. Като цяло твърдят, че реакцията ни е прекалена и се държим като опортюнисти, но не могат да отрекат, че имаме основания да смятаме въпроса за сериозен. Продължават да настояват, че не бива да виждаме в това провокация срещу китайския народ или държавата, и са на мнение, че няма данни американското правителство да е замесено в аферата с картичките. Искат да изпратят делегация от служители на ФБР и ЦРУ, за да ни уверят в невинността си.

— Ха! — възкликна И. — Срещата ще бъде чиста загуба на време, ако изобщо се състои.

— Да приема ли предложението им?

— Разбира се. Защо не? По-интересно ми е накъде отива цялата тази афера, генерале. Кога според вас ще видим следващата серия картички?

Бо се усмихна.

— Мисля, че ще се случи скоро, заместник-председателю.

— Много добре — рече И. — Дръжте ме в течение, за да мога да информирам навреме генералния секретар. Знаете личните ми възгледи по този въпрос. Уън Юн е малко стар и малко упорит. — И Бао се наведе напред и повиши глас в тон с надигащите се емоции. —

Той не може да оцени, че е дошло време да се обявим за най-голямата световна сила. Не може да осъзнае, че Хоризонтът цели отвличане на вниманието, че моментът е подходящ да усмирим веднъж завинаги Тайван и да заявим мощта си пред всички. Трябва да убедим генералния секретар, че тази история с картичките е наистина недопустима провокация. Той трябва да разбере, че това е дълбоко оскърбителна и символична заплаха към китайския народ и е парадиране с геополитическото предимство, което Съединените щати имат благодарение на Библиотеката на Вектис. Още откакто бях момче, всички се тревожат, че ако предизвикаме Щатите твърде директно или остро, рискуваме нова световна война. Нека ви кажа нещо, генерале — рече той и заудря дланта си с юмрук, за да подчертае думите си. — Не се страхувам от нова световна война. Ако натиснем американците до ръба, според мен ще се огънат. А ако не се огънат, ще ги победим. Както и да се развият нещата, ще изпълним онова, което ни е писано.

7.

През първия трескав час след откритието, че синът ѝ го няма, Нанси звънесе на приятелите на Филип и на родителите им. Не знаеха нищо, нито го бяха виждали от предишната вечер.

Уил се обади на полицията в Рестън и в местната болница. Никой не знаеше нищо за Филип Пайпър. Сержантът от полицията разпозна името на Уил и му предложи да започне издирване, ако момчето не се появи до следобеда, но също така го увери, че 99% от хлапетата, които не са се прибрали вечерта, на следващата се оказват в леглата си.

— Не вярвам — каза Нанси на Уил. — Знам го като майка. Ти също го знаеш. Филип не би извършил подобно нещо.

— Вчера имахме малка разправия — тихо рече Уил.

— Защо не ми каза? — гневно му се нахвърли Нанси. — За какво се разправяхте?

— Заради това, че е зарязал борбата. Но разговорите с Филип винаги са за нещо друго.

— Какво си му казал? Кълна се, Уил, ако си му казал нещо, което го е накарало да избяга, никога няма да ти простя.

Уил въздъхна. Винаги той беше виновният. Нанси обаче беше разстроена, така че той не се обиди.

— Не беше кой знае каква разправия, Нанс. Дори не трябваше да използвам тази дума. Бих се шокирал, ако това е причината да извърти такъв номер.

Намираха се в стаята на Филип. Тя започна да рови из бюрото и чекмеджетата му.

— Липсва ли нещо? — попита той.

— Куп неща. Нетпенът му, джинси, тениски, може би бельо, една раница.

— Разполагаше ли с пари в брой?

— Може би. Не знам. Използва нетпена, за да купува неща.

— Колко има в сметката му?

— Няколко хиляди. Спестяваше всичко от почасовата работа и подаръците за рождените дни и Коледа. Години наред.

— Ти си попечител на сметката му, нали? Той е още непълнолетен.

Тя кимна енергично, извади собствения си нетпен, разви екрана и започна да дава гласови команди. Докато я гледаше, нещо заседна в гърлото му и времето сякаш се върна назад. Все едно отново работеха заедно по случай, само че това сега не беше случай. Ставаше дума за сина им.

— Ох, по дяволите — дрезгаво изруга тя. — Изтеглил е две хиляди и осемстотин долара вчера в шест и пет вечерта.

— Откъде?

Нанси изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да рухне.

— От банкомат. На летище „Дълес“. Няма да успеем сами, Уил. Ще се обадя в Бюрото.

Директор Париш даде пълен ход на издирването на Филип въз основа на теорията си, че всяко подозрително изчезване на член от семейството на някой от важните му служители е потенциален терористичен акт до доказване на противното. И според личното му мнение съвпадането на инцидента със случая „Китайски апокалипсис“ не можеше да се пренебрегне току-така.

Следобед къщата им се напълни с агенти от полевия отдел във Вашингтон. Главен специален агент Линда Чиприан беше жена, която Нанси бе покровителствала лично повече от десет години, и двете разговаряха в дневната, опитвайки се да намерят правилното съотношение между личната загриженост и професионализма.

Уил стоеше в стаята на сина си като някаква голяма статуя и мълчаливо гледаше как двама млади, късо подстригани агенти ровят из вещите на Филип.

Единият намери лула за марихуана в някакъв чорап.

— Синът ви употребява ли наркотици, господин Пайпър?

Той сви рамене.

— Не мога да ви кажа.

Агентът помириса лулата.

— Употребявана е.

— Шокиран съм — призна Уил.

— Никога ли не сте долавяли миризма от стаята му?

— Живея във Флорида. Не се задържам дълго тук.

Агентът сведе поглед.

— Разбирам.

Другият агент попита какви социални мрежи посещава хлапето. Фейсбук? Соко? Лайт Сейбър?

Уил го попита кои от изброените поддържат триизмерни изображения.

Всички, последва слисаният отговор, сякаш питащият бе излязъл от някоя пещера.

Последва кратък разпит за спомените на Уил, когато е засичал сина си онлайн. Накрая агентът стигна до заключението, че момчето е използвало Соко. Той отвори своя нетпен и откри личната страница на Филип. След като Нанси каза, че не знае никнейма и паролата, агентът получи е-разрешително от дежурния федерален съдия и го препрати на отдела за сигурност на сайта. Целият отъпкан юридически процес отне по-малко от час, след което агентът заразглежда личните страници на Филип.

— Бинго! — възкликна тържествуващо той. — Чатил е с непознат на име Хокбит вчера следобед в четиринайсет и трийсет и пет. В четиринайсет и четирийсет и две са използвали тунел.

— Това пък какво означава, по дяволите? — попита Уил.

Агентът реагира с малко уважение и още по-малко търпение.

— Явно не сте в крак с тези неща, господин Пайпър.

— Опитвам се да не съм, специален агент... кой бяхте вие, Финърти или Джонсън?

— Джонсън — остро отвърна онзи.

— Трябва да носите табелки с имената си. Приличате ми на близнаци.

— Тунел е хакерски термин за използване на система за криптиране за абсолютно поверителен чат. Използването на нещо по-сложно от шестстотин и четири байтов ключ е незаконно, тъй като не можем да разбием защитата.

— О — неразбиращо рече Уил.

— А така! — възкликна агент Джонсън. — Той е използвал шестстотин и двайсет байтов ключ. Това е потенциално престъпление,

господин Пайпър. Абсолютно забранено и подозирам, че синът ви го е знаел.

— Както кажеш, приятел. Това означава ли, че не можете да го дешифрирате?

— Няма начин да го направим.

— Значи всяко петнайсетгодишно хлапе може да ви се изплъзне в мрежата?

— В такъв свят живеем — каза другият агент. — Терористите са като свине в кочина с тези тунели. Ние разбиваме кодовете, а хакерите разработват още по-сложни.

— Покажете ми онова, което можете да прочетете. От онзи Хокбит.

Уил прочете чата. Хокбит се оказва момиче. Ама че изненада.

Нанси нахълта в стаята заедно с Линда Чиприан.

— Откриха колата му! Оставена е на гараж при международния терминал на „Дълес“.

— Някой проверява ли самолетите? — попита Уил.

— В момента го правим — отвърна Чиприан.

— Нанси, срещал се е онлайн с момиче на име Хокбит, с което се е запознал вчера — каза Уил. — Чела е есето му и му е казала, че е единственият, на когото може да се довери. След това са използвали тунел, което било...

— Знам какво е тунел — спести му обясненията Нанси.

— Явно аз съм излишният. Предполагам, че въпросната Хокбит го е извикала и нашият Филип е отвърнал.

Нанси сърфираше с нетпена си.

— Намери Хокбит. — Тя обърна екрана и му показва някакво жълто цвете, подобно на маргаритка. — Растат в Европа, части от Азия, Австралия и Нова Зеландия.

Уил въздъхна.

— Е, с близо три хилядарки може да стигне почти до всяка точка на света, поне в едната посока. А дори не ни е оставил бележка! Пипна ли го, ще му съдери задника, помни ми думата.

— Имате ли айпи адреса на Хокбит? — обърна се Нанси към Джонсън.

— Работим по въпроса — отговори той. — Май е извън страната. Ще ни трябва специално разрешение.

— Свържете се със съдията и действайте! — рязко му нареди тя.

Скоро научиха, че Филип се е качил на Полет 57 от „Дълес“ до „Хийтроу“ предишната вечер в 20:20 ч. Платил в брой за двупосочен билет без фиксирана дата на връщане. Самолетът кацнал в 8:30 сутринта в Лондон, така че разполагаше с девет часа преднина. По всяка вероятност не се беше прекачвал и явно още се намираше във Великобритания, макар да не бе изключено да е продължил към континента с ферибот или през тунела под Ламанша.

— Как е възможно непълнолетен да си купи билет за международен полет, без да го спрат? — слисано попита Уил.

Джонсън (или може би Финърти?) беше готов с отговора си. Филип бе свалил формуляр за родителско разрешение и беше подправил подписа на Нанси.

Нанси и Уил се оттеглиха в спалнята си и затвориха вратата.

— Току-що разговарях с него. Париш не ме пуска — трепереше от гняв Нанси. — Каза, че не може да си позволи да отсъствам.

— Майната му на Париш — отсече Уил.

— Освен това ми каза, че според полевата преценка не става въпрос за отвличане или терористичен акт, а просто за хлапе с проблеми, решило да избяга от къщи.

— Това е работа на онези двама клоуни долу. Ще ида да им набия канчетата — заяви Уил и тръгна към вратата.

Нанси го спря.

— Уил, успокой се. Париш ми предложи да потърся помощ от МИ-5. Ще натоварят агент, който да се помъчи да го открие. Ще проверяват записи от камери, ще проследят нетпена му, такива неща.

— По дяволите, Нанси! — кипна Уил. — Нямам намерение да седя в дневната и да чакам да ми се обадят по телефона! Става въпрос за Филип!

— Знам, знам — скръбно рече тя.

— Вземам следващия самолет до Лондон.

— Не можеш, Уил! Едва не умря преди два месеца и половина!

— Ще се справя. Мога да го направя, Нанси — каза той, докато отваряше гардероба и вдеше куфар. — Отивам да намеря сина ни и да го прибера у дома.

8.

Осветлението в икономичния салон на големия „Боинг 807“ беше приглушено и повечето от пътниците се опитваха да подремнат. Уил беше изключение. Мърдаше неспокойно едрото си тяло на средната си седалка и се взираше в курса на самолета, начертан на екрана, закрепен на облегалката срещу него.

При последното му пътуване в Англия Филип беше новороден. Уил бе завел Нанси и бебето на остров Уайт, за да разгледат руините на манастира Вектис. Бяха се разхождали из поляната сред пасящи овце и бяха гледали неспокойното море и прибой на Солента. Под краката им лежаха останките на подземното хранилище на Библиотеката, унищожено от военните, след като книгите били извадени през 1947 г. и предадени на американците. Навремето беше решил, че трябва да иде там и да види Библиотеката с очите си, но след това продължи напред и престана да мисли за нея. Имаше живот за живеене. Беше устоял на увещанията да изнася лекции и да участва в телевизионни предавания и бе решил да разкаже историята само веднъж, при това в книга. И когато книгата най-сетне изчезна от списъка на бестселърите, той също изчезна — на лодката си, в синьо-зелените води на Мексиканския залив.

По време на полета преди петнайсет години Филип беше раздразнил Уил — така и не престана да реве през целия път от Нюфаундленд до Ирландия. Сега момчето го дразнеше отново. Тревогата не преставаше да го гризе. Защо беше избягал? Какво се опитваше да постигне? Постъпката му някакъв бунт ли беше? Толкова ли му беше ядосан, задето е нескопосан баща, че е решил да се изрази по такъв начин? Дали се беше запознал с момиче, което го е омаяло дотам, че да го накара да прекоси Атлантика? Или ставаше въпрос за нещо много по-зловещо?

След като прехвърли всеки възможен сценарий, започна да се безпокои за сърцето си. Беше казал на Нанси, че е достатъчно добре, за да понесе пътуването, но честно казано, самият той не бе напълно

убеден в думите си. Беше излъгал. Така и не се обади на кардиолога си за разрешение. Беше си казал, че трябва да направи това, което е длъжен. Че духът е над материята.

Мина през митническата проверка на Терминал 6 на „Хийтроу“, обмени долари за евро и забута куфара си към мястото на срещата. Някакъв мъж в шинел държеше табелка с името му. Уил последва шофьора навън и го изчака да докара колата. Беше студено и влажно; небето бе свъсено и едноцветно, също като настроението му.

След един час по задръстени улици се озова в централната част на града при Темс Хаус на Милбанк. От една страна, това бе онзи Лондон, който помнеше, все същата оживена смесица между старо и ново, но звуците и миризмите бяха различни. Сякаш си беше сложил тапи на ушите. Ръмженето на дизелови и бензинови двигатели беше изчезнало, нямаше ги и вонящите им отработени газове. Всички автобуси и коли бяха електрически или от по-новите клетъчни модели и уличният шум бе сведен до тихото жужене на трамваите и съскането на гума върху асфалт. У дома, особено в по-малките градчета като Панама Сити, все още имаше упорити консерватори, готови да плащат по двайсет долара на галон за привилегията да карат бензинови антики, но те бяха динозаври като него, които просто не можеха да се простят с младостта си. Собствената му играчка беше „Файърбърд“, модел 1969, прекрасно реставрирана машина, която си бе купил през 2012 г. с част от авансовия хонорар за книгата. Изминаваше шест мили с един галон^[1] — много скъпо за каране бебче, но пък си струваше всеки цент, когато го форсираше на зелен светофар.

Уил мина под масивната арка на входа на Темс Хаус и се яви на рецепцията. Беше се досетил, че няма да го приемат като първостепенен гост и четирийсет минути по-късно подозренията му се потвърдиха — още чакаше. Накрая се появи да го посрещне някаква млада жена. Отначало Уил си помисли, че е секретарка — отчасти заради възрастта ѝ и отчасти заради полата, която изглеждаше твърде тясна за агент. Според опита му, макар и поостарял, агентите обикновено не се опитваха да привличат внимание към задниците си. Оказа се, че греша.

— Господин Пайпър? — попита тя. — Аз съм Ани Лок, агент по вашия случай.

Имаше къса руса коса като от фина коприна, яркосини очи и много бяла кожа, под която прозираха капилярите ѝ.

„Поредната трийсетинагодишна красавица с хубави крака — помисли си пренебрежително той. — Точно каквото ми трябваше.“

— Наричайте ме Уил — каза той.

— Добре, Уил, надявам се, че сте пътували удобно. Какво ще кажете да идем в кабинета ми?

— Водете — каза той и зае удобна позиция, от която да наблюдава приятно полюшващите ѝ се задни части.

Кабинетът ѝ на петия етаж беше малък и му каза всичко, което му трябваше, за положението ѝ. Без връзките на Нанси изобщо нямаше да е тук, но англичаните явно бяха предоставили помощ само на думи, без реална движеща сила зад тях.

— Откога работите в службите за сигурност? — попита той.

— Вече пета година — отвърна тя, докато сядаше зад бюрото си и му посочваше стола.

— А преди това?

— Университет — каза тя.

Господи, няма дори трийсет, помисли си той.

— Разбирам.

— Е — започна тя, — да поговорим за сина ви. Има ли някакви новини от снощи?

Уил поклати глава.

— Обадох се на жена ми от колата. Нищо ново.

— И нищо друго освен съвпадението по време, което да дава основания да се предполага, че екскурзията му до Англия има нещо общо със случая „Китайски апокалипсис“.

— Не.

— Сигурна съм, че разбирате, Уил — момчетата горе се съгласиха да отделят ресурс по случая само заради минималния шанс от връзка между двете неща.

— Разбирам, Ани. — Не беше поискал разрешение да се обръща към нея на малко име. — Разбирам също, че това е направено като жест между службите.

— Именно.

— Е, оценявам го. И съм благодарен. Надявам се, че не ви откъсвам от нещо, което смятате за по-важно.

Тя даде гласова команда и на стенния екран се появи лицето на Филип.

— Нека просто намерим сина ви, а?

Беше експедитивна, това поне не можеше да се отрече. Разполагаше с всички необходими данни на екрана. Записи от камери на летището, метрото, гарата Кингс Крос. И презентацията ѝ беше стегната. В някои отношения му напомняше за младия специален агент Нанси Липински, като му бе стоварила случая „Апокалипсис“. Ани Лок обаче нямаше онази жар, не бе така ревностна и проявяваше известен цинизъм — качество, по което си падаше открай време.

Гледаше с известна гордост снимките на Филип. Момчето определено беше самостоятелно. Някой можеше и да го следи, но никой не го водеше. Ето го, оправяше се сам в един чужд град. Няколкото кадъра, запечатали лицето му, показваха известно безпокойство, смесено с решимост да изпълни мисията си — каквато и да беше тази мисия.

— Не ми прилича на отвлечено или подлъгано дете — отбеляза Ани. — Напротив, върви целенасочено. Никакво мотаене и зяпане на забележителности. Използва нетпена си, за да обмени пари след минаването през митницата, напуска „Хийтроу“ с Пикадили Лайн^[2], отива направо на Кингс Крос, където вероятно си купува билет с пари в брой и изчезва.

— Знаете ли кой влак е взел?

— Боя се, че не. Не успяхме да го открием на записите от камерите.

— Накъде може да се отпътува от Кингс Крос?

— На север. Мидлендс, Къмбрия, Йоркшър, Шотландия.

— Не можете ли да го проследите по мобилния?

— Изглежда го е изключил.

— Ах, малък...

— Предполагам е наясно, че родителите му разполагат с повече средства да го открият, отколкото семействата на други деца.

— Умно хлапе е.

— Син на Уил Пайпър. Както и може да се очаква, нали? Случаите ви са включени в подготвителните ни програми, между

другото.

Забележката го накара да се почувства като изкопаемо.

— Поласкан съм — излъга той, — но Филип се е метнал на майка си. Тя е човекът с мозъка. Значи това е положението? Изчезнал е някъде на север?

— Не точно. Какво знаете за онова момиче Хокбит?

— Нищо. От разговора им изглежда, че са се запознали току-що.

— Съгласна. Прякорът също е нов. Още не съм преровила напълно базата данни, но досега не съм го открила никъде в социалните мрежи или като имейл адрес.

— Явно наистина е диво цвете.

— Май да. Не разбирам особено от ботаника.

Уил се наведе над бюрото ѝ.

— И с какво разполагате?

— Съобщението до сина ви по Соко е било изпратено от една градска библиотека. Не гледайте така втрещено, все още са ни останали няколко такива. Намира се в малко градче на име Къркби Стивънс в Къмбрия, в най-западната част на Йоркшър Дейлс. Дотам се стига с влак от Кингс Крос, така че всичко си пасва достатъчно добре.

Уил рязко стана.

— В такъв случай, да тръгваме към Седбер^[3].

— Вече резервирах билети за влака — каза тя. — Имаме достатъчно време да минем през кафенето за закуска и кафе.

— Влак? Няма ли да летим? — изненада се Уил.

— Явно нямате представа какъв ни е бюджетът. Не се безпокойте, ще стигнем за нула време.

Пътуващият на север влак пресичаше средата на Великобритания — Питърбро, Донкастър, Лийдс, Брадфорд. Населението на страната беше набъбнало до почти 70 милиона и концентричните предградия около всеки метрополис означаваха по-малко зелена земя и селски райони, отколкото си спомняше Уил от последното си пътуване с влак из Англия преди години. Седеше до прозореца и се радваше на краткотрайните успехи на слънцето да пробие облаците и да разведри донякъде сутринта. Северно от

Питърбро обаче облаците се събраха в плътна покривка и мрачната атмосфера се възцари напълно.

Ани седеше срещу него и отпиваше оранжада, без да откъсва очи от развития си нетскрийн. В ушите ѝ бяха затъкнати слушалки. Уил не можеше да определи дали тя работи, чати с приятели, или играе някаква игричка. Пък и не му пукаше особено. Бяха я натоварили да го дундурка и той го разбираше. Успееше ли да свърши едно-две полезни неща за деня, това щеше да е достатъчно. Филип беше негов син и ако трябваше да нарече всичко това случай, то случаят бе негов.

Стана на два пъти и се разходи до тоалетната, за да наплиска лицето си. Вагон-ресторантът работеше и го изкушаваше ужасно.

Четири часа след потеглянето от Лондон пристигнаха в Къркби Стивън. Ани изпъна загорели крака да вземе сака си и той галантно го свали от багажника над седалките им.

Следобедът бе хладен и мъглив. На перона почти нямаше хора и не се наложи да се надпреварват с други пътници за чакащите таксита. Шофьорът слезе и изключи колата от захранващия възел, върна се на мястото си и мрачно попита „Накъде?“ с тона на човек, на когото са прекъснали дрямката.

— Искате ли първо да минем през хотела? — попита Ани.

— Не — рязко отвърна Уил. — Към градската библиотека.

— Долу на юг не останаха ли библиотеки, човече? — попита шофьорът.

Обществената библиотека на Къркби Стивън беше сравнително нова, но се помещаваше в най-старата сграда в града — Старата гимназия от XVI век. Намираше се на Викъридж Лейн, срещу отдавнашното жилище на енорийския пастор и един пансион. Подобно на повечето стари постройки, библиотеката беше построена от груб червеникав пясъчник. Прозорците бяха покрити с плакати за градски събития и публични четения.

Когато влязоха, Уил остана поразен от липсата на хора. До входа имаше купчини книги, но те бяха предимно за показ. Кой четеше книги в днешно време? Само твърдоглавата старата гвардия, вкопчена до последен дъх в усещането от допира и миризмата на хартия. Малкото библиотеки, които бяха оцелели при орязването на бюджета, се бяха

преобразили в клубове за старци и места, където заетите майки оставяха хлапетата си, за да напазаруват. Освен това предоставяха достъп до интернет. Устройствата бяха евтини и почти всеки разполагаше с тях, но тази част от страната беше бедна и някои домакинства нямаша покритие. Цялата средна част на партера беше предназначена за точки за достъп до мрежата, отделени от останалите със звукоизолирани прегради, за да могат хората да подават гласови команди на тънките като лист екрани, без да пречат на съседите си.

Ани отиде при централното бюро и привлече вниманието на библиотекарката — стегната белокоса дама с ярък, ръчно плетен пуловер.

— Здравейте, вие ли сте госпожа Мичъл? — попита тя.

Жената се усмихна.

— Да, Габриел Мичъл. Вие трябва да сте дамата от правителството.

— Точно така. — Ани показа картата си, което впечатли донемайкъде госпожа Мичъл.

— Обичам шпионски романи — изгука тя.

— Аз също — рече Ани.

— Значи да разбирам, че още не сте открили момчето — прошепна библиотекарката, сякаш около бюрото имаше цяла тълпа, жадна да подслуша разговора им.

— Боя се, че не. Това е бащата на момчето, господин Пайпър.

Загрижеността на библиотекарката за положението на Уил се стопи, отстъпвайки пред любопитството на зяпач.

— Много се радвам да се запознаем въпреки обстоятелствата, господин Пайпър. Рядко се случва да ни посещават знаменитости. — Поиска да се ръкува и Уил се подчини. — Толкова е хубав — прошепна тя на Ани, сякаш бяха клюкарстващи съученички.

Уил реши да сложи край на глупостите.

— Бихте ли ни показали точката за достъп, от която е било пратено съобщението до сина ми?

Клетката се намираше в края на реда и не се различаваше по нищо от останалите — тапициран стол, бюро, празен полимерен екран, на който при махване с ръка оживя гербът на графство Къмбрия. Едва половин дузина от двайсетте работни станции бяха заети.

— Има ли логове за потребителите? — попита Ани.

— Не, не държим подобни неща — отвърна библиотекарката. — Идентификаторът на потребителя се записва само когато се включва, за да заеме е-книга, а това явно не се е случило по време на въпросната сесия.

— Значи всеки може да използва терминалите анонимно? — попита Уил.

— Абсолютно. Тук нямаме манталитета на кучета пазачи. Желанието ни е да насърчаваме използването на мрежата за обучение и развлечения.

— Повечето публични центрове забраняват определени сайтове — обади се Ани.

— Използваме филтри за ограничаване на порнографията и адреси с неподходящо съдържание за непълнолетни. Имам предвид стандартния филтър на Асоциацията на обществените библиотеки. Кой сайт е използвал синът ви, господин Пайпър?

— Соко.

— Популярен, много популярен — отбеляза Мичъл. — Особено сред младите, доколкото разбирам. Много е технически и прекалено цветен за по-възрастните.

— Било е преди три дни, около осем и четирийсет сутринта — каза Ани. — Както гледам, през седмицата едва ли имате много посетители.

— Всеки ден е различен, скъпа.

— Идват ли много хора преди девет сутринта? — попита Уил.

— Отваряме в осем. Някои сутрини минават ученици на път за училище, за да се видят с приятели. Имаме машини за закуски и кафе, които се радват на популярност. Нали разбирате, налага се да предлагате и подобни услуги, за да сте в крак с времето.

— Вие ли бяхте дежурна онази сутрин? — попита Ани.

— Да.

— Било е момиче. Или жена. Използвала е прякора Хокбит — каза Уил.

— Така разбрах и аз. Името не ми говори нищо.

Уил се опитваше да бъде вежлив.

— Момиче, прекарало повече от половин час онлайн със сина ми преди три дни. Седяло е на този стол, а вие ми казвате, че не можете да си спомните?

— Точно това ви казвам, господин Пайпър. Ако ставаше въпрос за книга, може би щях да помня. Паметта ми за хора далеч не е така добра.

Уил извади снимка на Филип.

— Това е синът ми. Виждали ли сте го?

Тя поклати глава.

— Ани, дайте визитката си на госпожа Мичъл. Ако го видите наоколо, моля да ѝ се обадите веднага, госпожо.

Библиотекарката закима като кукла.

— Много хубаво момче, не мислите ли?

Извървяха пеша краткото разстояние до хотел „Черният бик“ и си взеха съседни стаи. Предварително ангажираният „Форд Малтиз“ ги чакаше на възела за зареждане на паркинга. Ани предложи на Уил да си почине, но той отхвърли предложението и ѝ каза да го чака в лобито след петнайсет минути.

Седна на тънкия матрак. От нашарения червен мокет и тъмночервените стени му призляваше. Чуваше приглушените звуци през тънката стена — Ани отваряше и затваряше гардероба си. За момент се запита дали се преоблича и как ли изглежда без дрехи. Пропъди незабавно мисълта и забеляза с облекчение, че между стаите няма врата.

Никога не си беше падал особено по нетпените. Старият му телефон беше съвсем прост; стари модели като неговия вече не се търсеха. Ставаше единствено за телефонни обаждания, есемеси и най-опростено браузване из мрежата на малкия, вече античен LCD дисплей. Нямаше навиващи се екрани, триизмерни изображения и команди с жестове. Използва клавиатурата, за да напише кратко съобщение на Нанси — свързал се е с МИ-5, пристигнал е в Къркби Стивън, засега няма нищо за съобщаване.

Прекараха остатъка от деня в обикаляне. Най-напред спряха в местния полицейски участък — офис без служители, управляван от Кендал. Служител от Общинския патрул, с когото Ани се беше свързала предварително, отвори вратата и им предложи да свари вода за чай. Ани се представи на младия мъж, който като че ли беше на седмото небе от перспективата да участва в случай на Министерството

на вътрешните работи. Служителят извади снимки на Филип, върху които беше изписан телефонният номер на полицията, след което тръгна с тях по улиците и площадите на градчето, като оставяше фотографиите по кръчми, кафенета и магазинчета и питаше минувачите дали са виждали момчето.

Високият и строен Брент Уилсън дърдореше дружелюбно и разказваше за поверената си територия.

— Хубаво малко градче — рече той. — Тихо. Разбира се, от време на време има по някой проблем, но обикновено главните герои са едни и същи. Обадят ли ти се от някой адрес, можеш да си сигурен за какво точно става дума. Обикновено проблемите се коренят в икономиката. Историята с девети февруари ни удари здравата, но предполагам, че знаете за това повече от мен. Работните места се свиха. Хората станаха апатични и депресирани. Пие се повече. Употребата на наркотици расте. Най-лошото е, че сума ти младежи, някои на по тринайсет години, посягат на живота си. Оставят ужасни предсмъртни писма. Като епидемия е — въздъхна той и гласът му заглъхна. — Е...

Уил знаеше това. Същото се случваше в градчетата и метрополисите в Америка и в останалия свят, доколкото можеше да се вярва на приказките. Хоризонтът приближаваше. Тежеше на всички и по-уязвимите не успяваха да се справят. Лично той беше твърдо решен да не обръща внимание на датата. *Que sera, sera*^[4] беше публичното му становище за Хоризонта. *Майната му* — личното.

Свечеряваше се, когато Уил и Ани направиха последното си посещение за деня в гимназията на Къркби Стивън — малко училище в края на града, в което учеха по-малко от 400 деца. Директорката ги посрещна съчувствено и им позволи да окачат снимки на таблото за обяви в библиотеката. Хокбит? Местно цвете, нали така? Това беше всичко, което можеше да им каже.

Уил вече едвам влачеше крака. Ани му каза, че ще се оправи и сама, и го увещаваеше да хапне в стаята си и да си почине, но той бе твърде старомоден за подобно нещо, пък и му се стори, че тя се държи с него като с немощен дъртак. Настоя да вечерят заедно в ресторанта на хотела.

Помещението бе слабо осветено. Миришеше на бира. Бяха заети само три маси и сервитьорката се движеше като дрогирана. Уил все се

опитваше да види зениците ѝ, за да потвърди подозренията си. Храната беше някакъв опит за паста, извадена от фризера. Изяде я машинално и прояви по-голям интерес към бутилката френско вино, което горе-долу ставаше. Имаше медицинско разрешение да пие много умерено, но умереността беше разтегливо понятие. Реши, че половин бутилка е достатъчно умерено.

Ани обаче не поддържаше темпото. Уил реши, че тя ще се ограничи с една чаша. Игриво я запита за причината.

— По време на работа трябва да сме на линия денонощно. Едно питие с вечерята е позволено, но се боя, че това е всичко.

— Много пуритански ми звучи — рече той. — По-скоро като американска нагласа.

Тя се разсмя.

— Не съм достатъчно отдавна в службите, за да науча кои правила са по-гъвкави. Затова предпочитам да спазвам строго предписанията.

— Не мисля, че съм попадал на правила със строго определени граници — каза Уил, изпи остатъка от виното си и отново посегна към бутилката. — А защо решихте да постъпите точно в службите?

— Работата ми се струваше доста вълнуваща. Важна и тъй нататък. Или това, или в Сити — това бяха възможностите. Всичките ми братя се занимават с финанси, а се боя, че никак не ме бива в правенето на пари.

— Значи сме двама. Явно не сте типичен представител на поколението си, което използва Хоризонта като извинение да кръшка.

— Не, но доста от приятелите ми от училище го правят. Много от тях изглеждат изключително доволни от себе си, бих казала. Разбиване на нормите и тъй нататък. Работливите пчелички продължават да осигуряват всички стоки и услуги до последно, докато те купонясват така, сякаш няма да има десети февруари.

— Ако това казват нормите, е доста потискащо, не че имам нещо против хедонизма. Практикувах го през по-голямата част от живота си.

— Не сте ли работили след случая „Апокалипсис“?

— По онова време бях на служба от близо дващест години. Пенсионираха ме по-рано, за да се отърват от мен. Около година по-късно отново се замесих, оповестих съществуването на Библиотеката като средство за оцеляване, след което окончателно се оттеглих.

Тя замислено почука с пръсти по масата.

— Мога ли да ви питам нещо? Винаги съм се чудила — и дори имахме такава тема в школата — дали личните ви мотиви са се простирали отвъд желанието да осигурите собствената си безопасност и тази на семейството ви. В смисъл имахте ли някакво философско или морално становище относно правото на обществеността да научи това, което политическият елит вече е знаел?

Уил беше разисквал неведнъж този въпрос по време на турнетата си след излизането на книгата преди години. Тогава беше заемал съвестната позиция за правото на всеки човек да знае това, което знаят и лидерите му, за абсолютното право на хората да са наясно, че датата на смъртта им е предопределена. Беше оставил на по-мъдрите от него да решават дали отделният човек трябва да знае своята конкретна дата. Каза, че в крайна сметка подкрепя решението на президентската комисия, според което за хората и обществото като цяло ще е по-добре, ако датите си останат в тайна, за да се защитят правата на индивида.

Сега беше малко пьян и толкова уморен, колкото не се беше чувствал от много време.

— Искате да знаете защо разтръбих за Зона петдесет и едно и наблюдателите? Наистина ли?

— Наистина.

— Защото шибаните кучи синове ме вбесиха.

Когато се прибра в стаята си, Уил се съблече и се строполи на леглото. Беше поркан, но достатъчно с ума си, за да направи обичайната вечерна проверка. Постава чашката на гърдите си и зачака гласовия отчет:

Пулс 74. Нормален синусов ритъм. Не е нужно да се предприемат мерки.

Изсумтя, махна устройството и изгаси светлината.

Утре щяха да повторят упражнението с раздаването на снимката на Филип в Епълбай и Седбер. След това щяха да продължат с по-малките села. Какво друго им оставаше?

През стената чу как Ани се готви да си легне.

В доброто старо време...

Тъмнината беше почти пълна. Луната беше изгряла, но облаците я затуляваха и бе като размътен червеникав диск високо в нощното небе. При липсата на светлина можеше само да тича и да се препъва, да става, да тича и отново да се препъва.

Нищо в този живот не го беше подготвило за това. Страхът действаше като кураре и постепенно парализираше краката му; трябваше да полага усилия, за да заповяда на мускулите си да работят.

Теренът бе пресечен и коварен. През деня беше валяло и мократа трева беше хлъзгава като лед, особено по склоновете. Движеше го гравитацията. Всеки път когато установяваше, че върви нагоре, променяше курса.

Равното е добро, помисли си той.

Нагоре е лошо.

Хълмовете водят към пустош и изолация.

Тръгнеш ли по равно, има по-голяма вероятност да стигнеш до път.

Спря да си поеме дъх и да се послуша.

Вятърът фучеше покрай ушите му. Освен него чуваше единствено собственото си зъзнене. Не беше облечен за февруари в тази част на света и бе вир-вода от тревата. Иначе беше спокойно. Напълно спокойно. Затърси нетпена си. Още беше в джоба му въпреки многобройните падания. Нямаше представа дали е достатъчно зареден, нито дали тук има покритие.

Трябваше да работи.

Отново затича в тръс, отчаяно опитвайки се да измине колкото може по-голямо разстояние, преди да спре и да използва мобилния. От колко време тичаше? Половин час? Или повече?

Ослепителна болка!

Беше се натъкнал на нещо твърдо и здраво и то го бе повалило на земята. Коленете го заболяха, усети вкуса на кръв в устата си.

Опипа препятствието. Ниска каменна стена. Беше се забил достатъчно силно в нея, за да го заболят зъбите.

Надигна се и предпазливо прескочи високата до кръста му преграда.

И чу нещо зад себе си. Глас в далечината. Сигурен беше.

Приклезна зад стената и надникна към посоката, от която беше дошъл. Там се виждаше лъч синкава светлина.

После видя тъмни фигури, които бавно го приближаваха.

Искаше му се да стане и да побегне отново, но коленете го боляха, беше изтощен и страхът бе стегнал гърлото му.

Фигурите се приближиха.

Затвори очи.

Беее.

От мрака се появи овца.

Протегна без страх ръка, за да докосне вълнената топлина, но животното се закова на място, след което към него се присъединиха и други. Овцете спряха и впериха погледи в него. После стадото бавно и предпазливо се оттегли.

Оттатък стената се чу друг глас. Двама мъже си подвикваха.

— Натам — чу се в далечината. — Тъй-тъй, натам.

Извади нетпена от джоба на панталона си и със затаен дъх натисна копчето за включване. То засвети в червено — на батерията ѝ оставаха секунди, най-много минута.

Развиването на екрана щеше да я изтощи още по-бързо.

— Изпрати сигнал за помощ — прошепна той в устройството.

— Получател? — попита нетпенът.

Той намали звука.

— Уил Пайпър.

— Да прикача ли съобщение?

— Да.

— Продиктувайте съобщението — заръча нетпенът.

Сигналът бе тих и мелодичен и нямаше да събуди Уил, ако беше заспал дълбоко. Но непознатият матрак, задушливата стая и часовата разлика го бяха потопили само в неспокойна дрямка.

Примигна и се опита да установи източника на настоящия звук.

Мобилният му телефон.

Приличаше на сигнал за есемес, но не преставаше, а продължаваше да звъни.

Посегна към апарата на нощното шкафче, докосна екрана и прочете съобщението:

Сигнал за помощ от Филип Пайпър.
Да пусна ли прикрепеното съобщение? Да/Не.

Уил се надигна и докосна „Да“.

В Грум Лейк беше четири следобед. Роджър Кени седеше зад работната си станция шест етажа под пустинята и се готвеше за следобедния Изход — ритуала, известен като „Стрип^[5] и скан“, при който всеки служител трябваше да мине през високотехнологично претърсване, за да е сигурно, че базата данни няма да напусне сградата. Разбира се, това не бе попречило на гения Марк Шакълтън да надхитри системата през 2009 г., като завре пластмасовата флашка в задника си, но сканиращата технология вече беше напълно непробиваема.

Прозвуча предупредителен сигнал и на стенния екран се отвори прозорец:

Първостепенна важност. Значителна активност по
досие 189007, Уил Пайпър.

Кени вдигна очи, обхванат от известно любопитство. Беше вкарал рутинно Пайпър в матрицата за събиране на данни, след като научи, че ФБР е поискало помощта на МИ-5 за издирването на сина му. Направи го заради малко вероятния шанс инцидентът да е свързан по някакъв начин с Китайския апокалипсис. „Аз съм педантичен кучи син — обичаше да казва той на хората си. — Искате ли да се оправите в този свят, вървете като мен, говорете като мен, дръжте се като мен. Не съм арогантен, народе, просто съм прав.“ Пък и на цялата планета имаше малко хора, които Кени мразеше повече от Уил Пайпър. Не той беше дръпнал спусъка срещу Малкълм Фрейзър, но спокойно можеше да го е направил. Всяко законно извинение да го следи беше добре дошло. Пък и човек никога не знае. Едно нещо можеше да доведе до друго. Тази посока на мисли беше повече от привлекателна.

— Покажи файла — нареди Кени.

Беше аудиофайл. Изпратен преди 60 секунди от нетпен, регистриран на името на Филип Пайпър. Сигнал за помощ. Ширина 54.4142, дължина –2.3323, Пин, Къмбрия, Обединеното кралство.

— Пусни файла.

Момчешки глас — стегнат, уплашен глас, почти шепот.

Татко. Аз съм. Загазил съм! Избягах. Библиотекарите. По петите ми са. Помощ! Аз...

Пет минути по-късно Кени беше в кабинета на адмирал Сейдж и пускаше отново прихванатото съобщение.

— Какво иска да каже с тези библиотекари? — попита адмиралът.

— Нямам представа, сър. Терминът липсва в базата данни.

— Това не ми харесва.

— И на мен, сър.

— Добре си направил, че си поставил Пайпър под наблюдение. Чудесно мислене. Историята на Зона петдесет и едно ни е научила, че когато стане дума за Уил Пайпър, има ли пушек, трябва да има и огън.

— Благодаря, сър.

— Наградата ти е да си замъкнеш незабавно задника във Великобритания, лично да следиш развитието на нещата и да се намесиш при нужда. Давам ти пълна свобода на действие. Събери екип. Ако това нещо е свързано с Китайския апокалипсис, Грум Лейк ще разнищи случая, а не някакви си аматьори от ФБР или МИ-5. А сега си събирай партакешите и изчезвай.

[1] 6 мили — ок. 9,6 км; 1 галон — 3,8 л. — Б.пр. ↑

[2] Линия на лондонското метро. — Б.ред. ↑

[3] Град в Къмбрия. — Б.ред. ↑

[4] Каквото има да става, ще стане (исп.). — Б.ред. ↑

[5] Strip (англ.) — събличам се. — Б.ред. ↑

9.

Остров Уайт, Британия, 1296 г.

Беше двайсет и осмият ден на декември, три дни след Коледа. Клариса беше очаквала с трепет празника и бе отброявала четирийсетте дни от Св. Мартин, като постави четирийсет камъчета на умивалника си. Започна на единайсетия ден от ноември и всеки ден махаше по едно. Когато великият ден най-сетне настъпи, шестнайсетгодишното ѝ сърце затрептя от радост. Абатство Вектис беше сурово и мрачно място за младо момиче, което все още не се е посветило изцяло на монашеския живот, и всеки ден, обещаващ сладки, подаръци и веселба, ѝ допадаше неимоверно.

Но Коледа дойде и си отиде и тя отново заживя в монотонния ритъм. Камбанният звън за утрения я будеше както винаги. В малката ѝ стаичка беше тъмно и дяволски студено. Капакът на единствения ѝ прозорец се блъскаше в стената под напора на безмилостния вятър, който идваше на тласъци от морето.

Инстинктивно посегна под завивките, за да опипа корема си. Беше гладък и напрегнат под дланите ѝ. Оставаха само още два месеца. Бяха ѝ казали, че няма да има ритане. Наистина нямаше.

Но тя знаеше, че бебето ѝ е живо и здраво. Сигурна беше.

То беше нейно. Единственото нещо, което притежаваше на този свят. И го обичаше.

Собствената килия беше невъобразим лукс. Беше израснала в дивия пограничен район на север в Къмбърленд като шесто дете на нормански селянин и до четиринайсетгодишна възраст бе делила едно легло с четирите си сестри и една-единствена стая с цялото семейство. Беше дошла във Вектис преди година. Болдуин, абатът на манастира, беше спрял в пазарното градче Къркби Стивън на връщане от тежкото си пътуване до Шотландия, където бе отишъл за съвет от ордена си. След смъртта на основния патрон на манастира, графиня Изабела де Фортибус, Болдуин бе принуден да напусне острова си, за да кръстосва из кралство Уесекс и отвъд него, да ухажва графове, лордове, епископи

и кардинали, за да осигури подкрепата им за абатството Вектис, перла в бенедиктинската корона, с най-чудесната катедрала в страната. Антуражът на Болдуин се нуждаеше от два нови коня и така на Пазарния площад на Къркби Стивън абатът бе срещнал бащата на Клариса, който имаше коне за продажба.

След като се споразумяха, Болдуин зададе друг въпрос на селянина. Нуждаеше се и от покорни млади девизи, които да попълнят редиците на послушниците в манастира му. Имаше ли свободни дъщери? Срещу определена сума?

Оказа се, че има. Но въпросът за селянина беше коя точно? Най-голямата беше хванала окото на сина на местния ковач и той очакваше добри неща от предстоящия брак. Най-малката беше прекалено малка, а следващата беше любимка на жена му; не му допадаше мисълта за огъня и жупела, с които щеше да го засипе половинката му, ако я изтъргуваше. Оставаха другите две. Бяха добри в работата, но Мери подходеше повече на изискванията на абата за покорност. От друга страна, Клариса бе твърдоглава и своенравна, поставяше всичко под въпрос, същински трън в задника. След като взе решението си, той показа монетите на хлипащата си жена и ѝ каза: „Ще оставим Църквата да я укроти“.

Клариса бе напуснала Йоркшър със смесица от трепетно безпокойство и възхищение. Знаеше много добре какво я очаква, ако остане във фермата. В онзи живот нищо не можеше да я поблазни, ако не се брои утехата на семейното огнище. Щеше да работи на полето и да пасе овцете, докато не я заболят кокалите — и така до деня, в който баща ѝ не я омъжи за някой селски простак, който така или иначе щеше да я откъсне от скъпите ѝ сестри. И единствената утеха от брака с подобен човек, вонящ на развалени зъби и чесън, несъмнено щеше да бъде бебето. Как копнееше тя някой ден да роди и да гушне бебе в ръцете си! Беше виждала майка си с новородената ѝ най-малка сестра. Когато я притискаше към гърдата си, отрудената жена изглеждаше щастлива. Клариса не можеше да си спомни да я е виждала такава преди това.

И именно тази мисъл ѝ тежеше по продължилия цял месец път до Вектис. Ако трябва да се ожени за Христа, а не за мъж, никога няма да си има бебе. Тъжно, толкова тъжно. Получаваше обаче утехата на слугите на абата и приказките им за великолепната катедрала,

спокойствието и светостта на манастира. Така Клариса се замисли за Бог и как ли би изглеждал Той, ако се яви на земята. Красив млад мъж с брада, какъвто го бе виждала на разпятията? Или белобрад старец с дълга роба? И как щеше да се чувства тя като Негова невеста?

Помнеше добре как за първи път зърна кулата на катедралата. Беше се загърнала в новото си вълнено наметало, за да се предпази от пронизващия вятър. С другата си ръка се бе вкопчила в перилата на кораба с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Морето сякаш се опитваше да ѝ попречи да завърши пътуването си. Никога дотогава не беше виждала море и то ѝ се струваше някакво тъмно и зло създание, което плюеше сол в носа ѝ и караше стомаха ѝ да се преобръща. Но любезният стар монах, който беше нещо като неин закрилник по време на прехода, я бе хванал здраво за раменете и ѝ бе казал, че няма от какво да се страхува. Лодкарят си разбирал добре от работата.

— Просто гледай кулата, дете. Скоро ще пристигнем.

Кулата, черна на фона на сивото небе, беше като протегнатата Божия ръка, сочеща право към небесата. Вектис щеше да стане неин дом, нейно светилище. Щеше да се посвети на Бог, ако се покажеше достойна. Щеше да стане монахиня. Покоят, който я обзе в този момент, беше най-приятното чувство, което бе изпитвала през краткия си живот.

След като слезе на сушата, тя целуна земята и извървя краткото разстояние до манастира, като се движеше в края на антуража. Мина през тежкия портикул на ограденото като крепост абатство и остана изумена от кипящия зад стените живот. С население 600 души манастирът беше вторият по големина град на остров Уайт и сякаш всичките му обитатели се втурнаха едновременно да посрещнат завръщания се абат. Болдуин падна на колене на тревата пред величествената катедрала и на висок глас благодари за благополучното си пристигане.

Клариса беше оставена в суматохата, докато не се появи някаква сурова на вид монахиня и без никакви поздрави ѝ заповяда да я последва. Сестра Сейблин, главната наставница на монахините във Вектис, беше суха като чироз, толкова кокалеста и сбърчена, че сякаш само тежестта на дългата ѝ черна одежда не позволяваше на вятъра да я отвее нанякъде. Без да каже нито дума, тя поведе Клариса през обширния манастир. До катедралата имаше около трийсетина каменни

постройки, сред които тази на катедралния съвет, покоите на абата, кухните, магерницата, избата, лечебницата, мандрата, приютът, топлите помещения, пивоварната, конюшната и спалните. За Клариса всичко това бе невъобразимо сложно.

Водеха я към спалното на сестрите, ниска постройка в задната част на манастира, недалеч от стената. Сестра Сейблин я предаде на грижите на пухкава възрастна монахиня на име сестра Джоузефин, която я отведе в общото спално с дървени легла със сламеници. Всяко легло беше грижливо оправено, с нощно гърне до него. На ниското нощно шкафче имаше свещ и керамичен тас.

— Мензисът ти започнал ли е, момиче?

— Кое?

— Ох, господи! Разцъфна ли!

— О, да — изчерви се тя. — Но не в момента.

— Вдигни полата, момиче — нареди монахинята.

Клариса замръзна.

— Чу ме какво ти казах!

Тя бавно се подчини.

Монахинята огледа добре голотата ѝ и изсумтя одобрително. Момичето я погледна объркано, когато тя пусна дрехата му, но обяснения не последваха.

— Всички момичета работят — каза ѝ сестра Джоузефин. — Ще се запознаеш с тях след вечерня. Това ще бъде твоето легло. Знаеш ли как да се молиш, момиче?

— Зная Господнята молитва — отвърна Клариса.

— Е, това е все пак нещо, нали? А знаеш ли как да чистиш и режеш зеленчуци?

Клариса кимна.

— Добре. Тогава да идем в кухнята и да започнеш да си изкарваш прехраната.

— Искам да стана монахиня, сестро. Как да го постигна?

Сестра Джоузефин изсумтя.

— Като за начало започни с чистенето на ряпата.

Седмиците и месеците се изнизваха и Клариса постепенно започна да осъзнава, че е различна от повечето други момичета в спалното. Макар да прекарваше часове в молитви в катедралата с останалите, нито веднъж не я освободиха от работата в кухнята, за да

участва в ежедневното учене на Светото писание и псалмите. Имаше едно друго момиче, към което се отнасяха по подобен начин — девойка с едър кокал и топчест нос на име Фей. Тя обаче изчезна един ден и оттогава никой не я видя.

Останалите момичета се наричаха послушници и след една година престой във Вектис можеха да положат простите клетви. Онези, които прекарваха в манастира четири години, се подстригваха, полагаха тържествен обет и се венчаваха за Христа. Като сестри от Вектис те получаваха лични килии и свободно време за молитви и медитация насаме.

Смущението и чувството за изолация се засилваха и от това, че останалите момичета я отбягваха и си шепнеха зад гърба ѝ. Никой не ѝ казваше защо е различна от другите. Просто го знаеше.

На шестия месец от идването ѝ във Вектис в спалното се появи ново момиче, светлокоса девойка на име Елизабет. Тя беше от острова и идваше от Нюпорт. Баща ѝ я беше продал като малка за слугиня в домакинството на графиня Изабела в Карисбрук. На свой ред графинята я беше дарила на манастира и сестра Сейблин лично я взе от замъка и я предаде на грижите на сестра Джоузефин. Леглото ѝ беше до това на Клариса и двете работеха заедно в кухнята. Не след дълго стана ясно, че с Елизабет също не се отнасят като с послушница.

Елизабет беше срамежлива и през първите няколко седмици двете момичета почти не разговаряха. Когато най-сетне се престрашиха, диалектите им се оказаха толкова различни, че отначало общуването беше чиста мъка, но след време започнаха да се разбират една друга.

— Нима няма да станем монахини като останалите? — беше попитала Елизабет.

— Когато питам същото сестра Джоузефин, тя не ми отговаря — отвърна Клариса. — Когато се моля на Бог за отговор, Той също не отговаря. Мога ли да те питам нещо? Когато пристигна, сестра Джоузефин огледа ли те гола?

Елизабет кимна.

— Каза, че бедрата ми били добри.

Момичетата бързо се сприятелиха, свързани от явно общата си съдба. За тях манастирът беше целият свят, а той се оказа странно и неразбираемо място. Мъчеха се да проумеят йерархията и работата на

обитателите му. Знаеха, че има пивоварна, но кой монах беше пивоварят? Знаеха, че има лечебница, но кой беше лечителят? Измислиха си игра и се опитваха да познаят кой с какво се занимава и когато оставаха без строгия надзор на сестра Джоузефин или на готвачката, се промъкваха за няколко минути навън, за да проследят един или друг.

По време на тези приключения момичетата откриха две постройките в комплекса, които им се сториха особено любопитни.

В другия край на манастира, зад монашеското гробище, имаше проста постройка с размерите на малък параклис, долепена до дълга сграда без прозорци. Веднъж бяха видели как там спира каруца с месо, зеленчуци и зърно.

— Явно има и кухня — предположи Клариса.

— Сигурно там работят други момичета — отвърна Елизабет. — Спестяват ни работата.

Другата странна постройка, която привлече вниманието им, се намиреше недалеч от параклиса и дългата сграда. Приличаше на малко копие на женското спално, построено от варовик с редица еднакви квадратни прозорчета и комини в двата края. При една от експедициите си забелязаха нещо, което изпълни Клариса с бурна смесица от възхищение и страх. Фей, момичето с топчестия нос, което беше изчезнало месеци по-рано, вървеше от малкото спално към клозета зад него. Нямахше съмнение — беше бременна. Коремът ѝ бе огромен.

Как беше възможно момиче да забременее в манастир?

Онази нощ Клариса остана да лежи будна на сламеника си, а от главата ѝ не излизаше споменът за сестра Джоузефин, оглеждаща голите ѝ бедра.

Какво ѝ беше определила съдбата?

Отговорът на този въпрос дойде скоро.

В един слънчев юнски ден, един от най-хубавите, които беше виждала Клариса, изпълнен с уханието на диви цветя и бръмченето на оранжеви пчели, сестра Джоузефин отиде при нея по време на сутрешното миене и ѝ каза да си събере нещата.

Докато я отвеждаха, погледът ѝ срещна този на Елизабет. Двете се сбогуваха безмълвно с треперещи устни. Клариса нямаше представа дали ще види отново приятелката си.

Не беше особено изненадана, когато сестра Джоузефин я поведе право към малкото спално в края на манастира.

Въздухът вътре беше застоял. Прозорците и вратите бяха затворени заради вятъра. Имаше централен коридор и отделни килии от двете му страни.

Стори ѝ се, че чува бебешки плач някъде отпред, но той продължи съвсем кратко. Последва го тих глас на момиче. Дали беше Фей с едрия кокал, която беше видяла бременна?

— Какво е това място, сестро? — боязливо запитва Клариса.

— Това не е твоя работа, дете — прозвуча отговорът. — Когато му дойде времето, ще научиш каквото е необходимо. Дотогава трябва само да слушаш и да се държиш прилично.

— Да, сестро — тихо изписука тя като мишле.

Беше въведена в малко помещение с легло, нощна масичка и няколко глинени съда.

— Но тук има само едно легло, сестро! — възкликна тя.

— Няма да е нужно да го делиш с някого, Клариса. То е само за теб.

— Имам собствена стая? — невярващо попита тя.

— Трябва да благодариш на Бог за този дар, дете.

— В кухнята ли ще работя?

— Не.

— А тогава какво ще правя?

— Ще се молиш и ще медитираш. Сега това ти е работата.

— В катедралата ли ще го правя?

— Не. Ще се молиш сама, тук.

— Има ли други като мен?

— Стига въпроси! Сестра Хейзъл ще ти носи храна и напитки. Тя ще бъде твоя наставница. Прави каквото ти каже и не я разочаровай.

Сестра Хейзъл беше яка монахиня с широки рамене и косми, които растяха на странни места по лицето ѝ. Вършеше всичко бързо и ясно даде да се разбере, че очаква Клариса да изпълнява нарежданията ѝ съвестно и без оплаквания. Тя имаше пълната власт и тук нямаше места за глупости. Правилата бяха прости — никакво сприятеляване с

другите момичета. Хранене само в килията, всичко трябва да се изяде до последния залък. Сутрешното измиване да бъде пълно и бързо. Незабавно да съобщава кога е дошъл мензисът ѝ. Единственото ѝ излизане навън щеше да бъде до клозета. Трябваше да се моли усърдно. И на последно място, сестра Хейзъл не търпеше празни въпроси.

За Клариса последва дълъг и скучен период на самота. Правеше всичко по силите си да се моли, но си спомняше само няколко химна и молитви от началото до края. Беше затворник в килията си, но пък храната бе в изобилие и леглото беше удобно. Напрягаше слух да чуе гласове от другите килии и при посещенията до клозета се опитваше да надникне през тъмните прозорчета. Знаеше със сигурност едно нещо — някъде нататък по коридора имаше бебе. Ясно чуваше плача му от време на време.

Когато мензисът ѝ дойде, Клариса съвестно събщи на сестра Хейзъл, която като че ли остана доволна от новината. Две седмици по-късно животът ѝ се промени напълно.

В уречения ден сестра Хейзъл пристигна след закуска и се извиси над нея.

— Днес е най-важният ден от живота ти, дете. Господ те е призовал за висша цел и тя ще бъде изпълнена сега. Ще те отведе в една част от манастира, за която знаят малцина призвани.

— Малкият параклис ей там — веднага посочи Клариса.

— Ти си много любопитно и умно дете, нали? Да, точно там отиваме. Момичетата, които отиват там, са наистина избрани. Ти ще станеш една от многото, които са изпълнили дълга си и са били наградени с познанието и увереността, че са служили на Бог по специален и единствен по рода си начин.

— Какво ще трябва да направя? — треперливо попита Клариса.

— Просто следвай заръките на сестра Сейблин, когато отидеш там. Тя лично ще надзирава ритуала.

— Какво е ритуал?

— Все въпроси задаваш! Ще ти кажа само, че някои момичета, по-слабите, се плашат от онова, което виждат. Но ти не си слаба, нали, Клариса?

— Не, сестро.

— Точно така. Ще бъдеш храбра, няма да плачеш и ще слушаш сестра Сейблин.

— Да, сестро.

— Ела тогава.

Денят отново беше прекрасен и тя обърна лице към топлината на слънцето. Сърцето ѝ пърхаше от страх, но беше изпълнена с решимост. Щом Бог я е избрал за нещо велико, щеше да се покори на волята Му. При всякакви обстоятелства.

Сестра Сейблин ги чакаше при входа на параклиса. Сестра Хейзъл ѝ предаде Клариса и побърза да се махне. Клариса с изненада откри, че параклисът е абсолютно пуст, с под от син пясъчник; единствената украса бе едно позлатено разпятие, закрепено на стената над тъмна дъбова врата в задната част.

Сестра Сейблин отвори вратата, хвана я за ръка и я задърпа след себе си.

Клариса се озова на тясно спирално стълбище, забиващо се като свредел в земята. На равни разстояния имаше разположени факли, но въпреки това трябваше да внимава къде стъпва. Стълбището се виеше толкова стръмно, че не след дълго започна да ѝ се вие свят. Когато спускането завърши, пред тях се изпречи огромна врата.

Сестра Сейблин отключи с тежък черен ключ, вързан за кожения ѝ колан. Наложиха се да налегне с цялата си сила вратата, за да я отвори.

Озоваха се в слабо осветена подземна зала.

Клариса примижа и се опита да проумее онова, което вижда пред себе си. Ококори се, зяпна Сейблин и тъкмо понечи да заговори, когато монахинята ѝ нареди да си държи езика зад зъбите.

Залата имаше куполообразен таван, измазан с гипс и варосан, за да увеличи отражението от свещите, подредени в редици върху дълги маси.

Клариса затаи дъх, когато осъзна какво вижда. Рамо до рамо на масите бяха насядали десетки рижави мъже и момчета с призрачнобели кожи. Всеки държеше перо, потапяше го в мастилница и пишеше върху листа пергамент. Постоянното скърцане запълваше ушите ѝ. Някои от писарите бяха старци, други млади момчета, но независимо от възрастта си всички си приличаха. Всяко лице беше безизразно като съседното, зелените очи не се откъсваха от белия пергамент.

Господи, що за създания са тези, помисли си тя.

Какво са те?

— И не забравяй. Нито дума! — предупреди я монахинята.

Като че ли никой от бледите мъже не забеляза как Сейблин я помъкна бавно пред тях покрай редиците.

Изведнъж един мъж вдигна глава и погледна право към нея. Беше стар, може би най-старият. Кожата му беше набръчкана и отпусната, на розовото му теме имаше само няколко кичура червеникавосива коса. Клариса забеляза, че кокалестите пръсти на дясната му ръка са измацани с мастило и че предната част на робата му е цялата в жълти петна от храната. Мъжът задиша тежко и гърдите му засвириха. После от гърлото му се изтръгна нисък стон, примитивен животински звук, от който коленете на Клариса омекнаха.

— Не мога да повярвам — промълви сестра Сейблин. — Просто не мога да повярвам.

Монахинята взе една свещ и дръпна Клариса за ръкава, както селянин дърпа заинатило се магаре. Когато момичето остана като заковано на мястото си, тя дръпна отново, този път по-силно. Стигнаха края на реда и сестрата я помъкна към някаква арка, зад която цареше непрогледен мрак.

Клариса не искаше да минава през арката, но бе безпомощна като парцалена кукла в хватката на монахинята. Докато я влачеха напред, тя се обърна и видя хриптящия старец да става от масата си.

Веднага щом мина през арката, отвратителна воня удари носа ѝ. Клариса инстинктивно разпозна миризмата на смърт. Усети как стомахът ѝ се преобръща, но успя да задържи закуската си.

Първият жълт скелет, осветен от трептящата светлина на свещта на сестра Сейблин, я накара да ахне от ужас. Челюстта му беше широко отворена, сякаш пицеше. По костите още се виждаха парченца плът и косми. Очите се бяха съсухрили и свили до големината на бобови зърна. По-навътре в катакомбите имаше още — твърде много, за да може да ги преброи, наблъскани в издълбани във варовика ниши. Беше виждала мъртвец само веднъж през живота си — дядо ѝ, положен пред огнището, преди да го увият и да го откарат на гробището. Но онова изживяване по никакъв начин не можеше да я подготви за мащабите на цялата смърт тук.

— Какво е това място? — изпъшка тя.

— Млък! — скастри я сестрата. — Да не съм ти чула гласа!

Спряха в малко помещение, в чиито стени от пода до тавана имаше издълбани ниши. Сестра Сейблин държеше свещта в протегнатата си ръка.

Клариса се тресеше като куче, току-що извадено от водите на замръзнало езеро. Чу тътрене на крака.

Някой идваше.

— Погледни ме! — заповяда монахинята. — Не се обръщай.

Някой стоеше зад нея.

Не можеше да се подчини. Обърна се и на трептящата светлина видя безизразното лице на стареца. Взираше се в нея с лъскавите си зелени очи.

— Нямаш представа колко си благословена, момиче — изсъска сестра Сейблин. — Това не е обикновен писар. Той е Тит, най-почитаемият, най-плодотворният. През всичките ми години тук нито веднъж не е избирал момиче. Ти ще му бъдеш първата! Изпълни добре дълга си.

„Дългът ми! — помисли си Клариса. — Господи, помогни ми!“

Старецът застана тихо и започна да се гали.

— Вдигни дрехата си — извика сестра Сейблин. — И се наведи напред. Веднага!

Жалкият ѝ къс живот профуча през ума ѝ. Ако побегнеш, къде щеше да иде? Нямаше към кого да се обърне за помощ, нямаше къде да се скрие, нямаше нито пари, нито приятели. Можеше да направи само едно нещо.

Хвана полите на дрехата и ги вдигна до кръста си.

— Добре, а сега се наведи към мен.

Усети натиск в слабините, последван от рязка болка, когато девствеността ѝ бе отнета. Беше израснала на село и бе виждала разгонени животни. Знаеше за тези неща. Чувстваше се като овца, на която се е качил овен. Затвори очи, стисна зъби и си заповтаря наум: „Ще имам бебе. Ще имам бебе“.

Не продължи дълго. Пъшкането на стареца достигна връхната си точка и след като свърши, той незабавно се дръпна и се затътри към залата.

— А сега се изправи — нареди сестра Сейблин.

Клариса примигна, за да махне солените сълзи, изправи се и остави дрехата ѝ да падне до глезените.

— Готово. Извърши дълга си, при това добре. Сега ще те отведе в спалното. Три дни ще лежиш по гръб с вдигнати колене. За всичките ти нужди ще се грижи сестра Хейзъл.

— Ще имам ли бебе? — жално попита Клариса.

— Ще имаш! — отвърна сестра Сейблин. — Много специално бебе.

10.

Адреналинът прогони умората на Уил. Седеше напрегнат и скован до Ани, която караше наетата кола на юг към Пин. Нощта беше безлунна. Автомобилът им беше единствен по тесния път. Дългите светлини осветяваха единствено жив плет, каменни стени суха зидария и от време на време по някоя самотна, тънеща в мрак селска къща от варовик.

Ани се помъчи да скрие прозявката си. Това му каза много неща. Не се беше посветила на задачата. Нямаше живец, който имаше той като новобранец. Нито пламъка в очите, когато Нанси работеше по някой случай. Може би просто си беше такава. Може би такава бе цялото младо поколение. Може пък да беше и от гибелния ефект на Хоризонта. Не му пукаше. Синът му беше някъде там, в мастилената пустош, изложен на опасност. И Уил искаше пълна всеотдайност от всички, натоварени да го издирят.

— Колко още ни остава? — попита той.

— Не много. Търся колата на полицай Уилсън. Би трябвало вече да е на мястото.

Уил се беше обадил на Нанси и ѝ бе препратил съобщението на Филип. Тя беше останала до късно на работното си място и незабавно откри координатите на сигнала на сателитната карта.

— Селски район — каза му тя. — Наоколо няма много постройки. Уил, какво търси там, по дяволите?

— Искане ми се да знаех, Нанс. Във файловете ти има ли някаква терористична група на име „Библиотекарите“?

Чу я как дава гласови команди на компютъра си.

— Няма — отвърна накрая тя.

— Може да са нови. Името адски ме тревожи.

Беше доловил осезаемия страх в гласа ѝ. Нанси беше на първо място майка.

— Мен също — рече тя. — Може да е нещо пряко свързано с Хоризонта. Възможно е връзката на Филип с теб да го е направила

някаква символична мишена.

— Есето му беше из цялата мрежа — каза Уил.

— Да, така е.

— Има ли някакъв шанс това да е свързано по някакъв начин с китайския случай?

— Не искам да изключвам нищо. Париш отстъпи. Успях да се отърва от пътуването до Китай. Да опитам ли да си издействам разрешение и да дойда в Англия?

— Не, стой там. В случай че се наложи да свършиш някои неща във Вашингтон, които няма да можеш оттук. Нямам доверие на МИ-5. Дадох ми момиче, което е горе-долу на годините на Фил.

Последва пауза. Уил знаеше какво си мисли Нанси, но беше сигурен, че при тези обстоятелства няма да го попита дали е красива.

— Уил, намери го и го върни у дома — каза вместо това тя. — И слушай, грижи се за това твое глупаво сърце.

Колата на полицаи Уилсън се появи отпред в тъмното със запалени светлини в купето. Ани намали и спря зад него. Срецнаха се навън в мразовитата нощ.

Уилсън посочи към мрака.

— Доста е хладно за разходки из долината, а?

— В такъв случай да го намерим по-скоро — решително рече Уил. — Много ли са къщите наоколо?

Уилсън имаше полицейски модел нетпен. Екранът му беше развит и показваше топографска карта, на която бе отбелязано положението на сигнала на Филип.

— Колко далеч се намира? — попита Ани.

— На малко повече от километър. Ужасно е тъмно. Съжалявам, но имам само един фенер, така че ако нямате, ще се наложи да се движим в пакет.

Намериха дупка в живия плет и тръгнаха през поляната. Беше тъмно като в рог. Уил нямаше представа за терена освен онова, което виждаше в жълтия конус на полицейския фенер. Тревата под краката му беше замръзнала и хрущеше. Потръпна при мисълта, че Филип се препъва някъде из тази непозната местност.

След известно време усети по напрежението на мускулите си, че се катерят. Наклонът не беше голям, но постоянен. Провери пулса си

на врата и се замоли сърцето да не му извърти някакъв номер. Пред тях се появи каменна стена, стигаща до кръста.

— Ще я прескочим — каза им полицай Уилсън. — Внимавайте да не съборите камъни, че утре ще завалят оплаквания. Тукашните фермери трудно могат да се нарекат симпатяги. И внимавайте с овцете.

Уилсън прескочи с лекота стената и предложи ръка на Ани, която заради полата бе по-тромава. При нормални обстоятелства Уил щеше да ѝ помогне, но тъй като тя показваше доста плът, предпочете да държи ръцете си настрани. Докато прехвърляше стената, усети натиск в гърдите, който го накара да спре и да се намръщи на собственото си положение.

— Добре ли си? — попита Ани.

— Нищо ми няма — заяви той и ускори крачка. Вдигна ръце към устата си и извика Филип по име.

Полицаят насочи лъча на фенера към него.

— Господин Пайпър, разбирам тревогата ви, но ще ви помоля да изчакате малко, докато се отдалечим от къщата. Няма да е приятно някой раздробен собственик да излезе с пушка да гони натрапници.

Уил потисна желанието да му каже да върви на майната си. Нуждаеше се от съдействието на полицая.

След двайсетина минути катерене бяха прескочили още пет стени. Уилсън погледна нетпена си и заяви:

— Това е горе-долу мястото, от което синът ви е подал сигнала.

— Този път ще го повикам — каза Уил. — Нещо против?

— Достатъчно високо сме и няма да ни чуят в долината.

— Филип! — извика Уил. Изчака малко и опита отново. — Филип! Татко е! Къде си?

Отдалечи се на няколко крачки във всяка посока и опита отново.

Единственият отговор бе шепотът на вятъра.

Полицаят обходи с лъча на фенера склона.

— Какво е това? — попита Ани, сочейки към някаква тъмна маса.

— Овце, предполагам — отвърна Уилсън. — Но няма да е зле да погледнем. Не се отдалечавайте, за да няма и други изчезнали.

Приблжиха формите, които наистина се оказаха овце, скупчени до малка кошара. Уилсън погледна вътре. Беше празна, ако не се брои

един наръч слама. Разръчка я с крак и заяви, че няма нищо, но Уил настоя лично да повтори упражнението.

Половин час обикаляха пасището около координатите на сигнала, като през цялото време Уил отчаяно викаше сина си. Накрая Уилсън заяви, че са приключили засега. Щял да се върне на сутринта с още полицаи и да поиска хеликоптер от главното управление на графството; нямало смисъл да продължат да се мотаят тук. Уил реагира яростно и едва не го хвана за гушата. Наложил се Ани да го дърпа и да го увещава да не отблъсква местните власти.

— Не разполагаме с наши ресурси тук, Уил. Нуждаем се от помощта им. Помисли за сина си.

Умората подкоси коленете на Уил и той отстъпи пред нейната логика. Тръгнаха обратно надолу към пътя.

В 9:00 часа местно време Роджър Кени и екипът му кацнаха с военния транспортен хеликоптер „Сикорски“ в базата „Менуит Хил“ на 421-ва група на Кралските военновъздушни сили в Харогейт, Северен Йоркшър. Студът хапеше, слънцето бе ослепително ярко. Тримата американци си сложиха огледални слънчеви очила и се качиха в чакащия ги джип.

Бяха кацнали рано сутринта в Англия направо от Невада в базата „Милдънхол“ в Съфолк, където се помещаваше Ескадрила 100 за зареждане във въздуха на американските ВВС. Оттам незабавно се прехвърлиха на хеликоптера. Междувременно беше уредено съдействието от страна на „Менуит Хил“, където имаше пост за предаване и прихващане на данни на Националната агенция за сигурност НАС и ЦРУ.

Докато хеликоптерът приближаваше, Кени посочи редовете гигантски бели антени в кръгли бели куполи, които се губеха в далечината.

— Като пораснали аманити са, нали?

Беше взел със себе си двамата най-добри следотърсачи, с които разполагаше, бившия рейнджър Лопес и бившия боец от Делта Форс Харпър — абсолютно лоялни, и двамата ОХ. Лопес се прозя и Харпър неволно направи същото.

— Какво е това, шефе? — попита Лопес.

— Мухоморки. Чудесни за хапване, докато не те убият. Питай император Клавдий.

— Както кажеш, шефе — отвърна Лопес.

Не след дълго се озоваха в естествения си хабитат — под земята, в подсилен бункер, способен да издържи на пряк ядрен удар. Американски офицер за свързка на НАС ги разведе — разполагаха със ситуационна стая, пряка видеовръзка с Грум Лейк, спални и кухня на самообслужване.

— Благодаря за гостоприемството — каза му Кени. — Чувствам се точно като у дома.

— Само си затворете очите и си представете, че горе има кактуси — отвърна домакинът им. — Обадете се, ако ви трябват колела.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем оттук до Къркби Стивън?

— Колко тежки са краката ви?

— От чисто олово са, човече.

— Около два часа.

Докато момчетата му се освежаваха, Кени влезе в сървърта си в Грум Лейк и установи синхронна връзка с програмите си за наблюдение. Няколко минути по-късно всичко работеше. Имаше купища аудиофайлове на разговорите на Пайпър с жена му и есемеси между Ани Лок и шефовете ѝ в МИ-5.

Бързо научи, че през нощта не са отбелязали особен напредък, но смятат да продължат издирването на Филип Пайпър на сутринта. Кени прехвърли снимките на Уил и Ани на стенния екран и докато определяше местоположението на мобилните им телефони върху картата на Къмбрия, заговори бодро на изображенията:

— Ани Лок, ти си чудесно младо създание. Надявам се да се срещнем, за предпочитане под чаршафите. Уил Пайпър, надявам се да се да се срещна и с теб в най-скоро време. Длъжник съм ти за Малкълм Фрейзър. Смятам сериозно да ти го начукам, лицемерен кучи сине.

Уил крачеше неспокойно напред-назад из лобито, след като беше погълнал препечена филийка и чаша лошо кафе. Ани я нямаше никаква и разтакаването ѝ го дразнеше. Искаше му се да я зареже, но

ключовете от колата бяха у нея, затова се качи горе и заблъска по вратата ѝ.

— Секунда! — отвърна тя зад дървената преграда.

Открехна вратата и когато го видя, я отвори напълно. Държеше четка и макар че беше облечена, блузата ѝ не бе закопчана напълно.

— Влизай, ако искаш — каза тя. — Кафе? Поръчах си цяла кана. Има още много. След малко съм готова. Нали не съм закъсняла?

— Да, закъсня — отвърна той, влезе и седна на неоправеното ѝ легло. Реши, че най-добрият начин да я накара да се размърда, е като ѝ виси на главата.

Тя вече се беше върнала в банята.

— Ужасно съжалявам. Обещавам, че ще се реванширам. Ще карам по-бързо.

— Има ли новини от ченгето? — попита той.

— От полицаи Уилсън ли? Да. Звънна да ми каже, че заедно с други четирима полицаи ще претърсват Молерстанг. Мисля, че вече пътуват.

— Молерстанг ли?

— Долината, в която бяхме снощи.

— А какво става с хеликоптера?

— Да... ами оказва се, че било малко по-трудно, отколкото предполагаме. Бил на ремонт.

— Ами тогава да намерим друг! — извика Уил и скочи на крака. — Обади се на твоите хора в Лондон! Да се обърнат към военните!

— Обадих се. Доста сол ми триха на главата. Именно затова се забавих.

— Господи — изръмжа той. — Ще звънна във Вашингтон да им подпалят задниците.

Тя се появи от банята, вече със сресана коса.

— Докато това доведе до някакви резултати, полицейският хеликоптер ще е в изправност. Надявам се, че ще можем да го използваме днес следобед. Готов ли си?

Блузата ѝ още бе разкопчана. Уил посочи, но тя не разбра жеста му.

— Копчетата — подсказа ѝ той.

Тя ги закопча, без да се изчерви, пристъпи към него и постави длани на гърдите му.

— Когато намерим сина ти, бих искала да го отпразнуваме.
Уил въздъхна. Тази територия му беше позната.
— Сигурно съм достатъчно дърт, за да ти бъда дядо.
Тя го потупа леко по гърдите и се дръпна назад.
— На мен ми изглеждаш чудесно. — Взе палтото и чантата си.
— Знаеш ли, имам чувството, че те познавам отдавна. Май съм развила
ученическа привързаност, когато видях восъчната ти статуя в музея на
мадам Тюсо на една екскурзия с класа.
Той изсумтя смутено.
— Не би трябвало още да е изложена.
— Мисля, че са я извадили от склада за последната година до
Хоризонта. Може да заведеш Филип, преди да се върнете в Америка.

Караха на юг по същия път, по който бяха пътували снощи. Шосе
B6259 се виеше по дъното на Молерстанг, дълга долина, издълбана в
Пенините от река Еден. Онова, което предишната нощ беше черно и
неразлично, сега бе окъпано в ярка слънчева светлина. Намираха се в
П-образна просека наред пустошта. На изток и запад имаше високи
тревисти хълмове, разнообразявани тук-там от варовикови скали и
горички. Хълмовете се извисяваха на около 600 метра от двете страни
на пътя. Тясната долина будеше клаустрофобия у Уил. Имаше
чувството, че възвишенията се навеждат към него, притискат гърдите
му, карат го да се задъха — притъпена версия на начина, по който се
беше чувствал, докато получаваше инфаркт.

По склоновете на хълмовете се виждаше сложна мрежа от
каменни стени като онези, на които се бяха натъкнали в тъмното. От
двете страни на пътя бяха пръснати сиви каменни къщи и плевни, до
някои от които можеше да се стигне по виещи се черни пътища.
Сградите бяха изградени от местен камък и сякаш бяха част от
пейзажа, като израснали от земята, а не дело на човешки ръце.

Подминаха малка желязна табела. Пин.

— Не е кой знае какво — отбеляза Уил.

— Няма дори кръчма — съгласи се Ани.

Напред видяха две полицейски коли. Ани ги подмина и отби от
пътя. Колите бяха празни. Уил слезе и затърси с поглед полицаите по
хълмовете, но не успя да ги открие.

— Добре — рече той. — Да се надяваме, че правят онова, което се очаква от тях. Хайде и ние да си свършим работата. Къде е първата къща?

Бяха поставили дигитална карфица на екрана на нетпена на Ани и бяха очертали кръг с радиус километър и половина около нея. В кръга попадаха осем къщи, маркирани на картата в мащаб 1:10 000 на Кралското топографско управление. Смятаха да започнат оттук и да разширяват радиуса с по половин километър.

Уил огледа възвишенията. Някой в Молерстанг, някой в тази проклетата долина трябваше да знае къде е синът му.

— Ще отидем пеша до първите две, след което ще продължим с колата — предложи Ани. — Онази къща там има очарователно име — Скар^[1]. Мисля, че е идеална за начало.

Къщата представляваше варовикова постройка, разположена на средата на склона, подобно на повечето ферми в долината. Поляните надолу бяха за сено и силаж, а онези нагоре се използваша за летни пасища. Ани почука на вратата, не получи отговор и почука отново. Уил я избута и заудря с юмрук.

Някакво куче се разлая зад къщата. Уил заобиколи да погледне и видя мъж на трактор в полето зад плевнята. Покатери се на ниска каменна стена, запази равновесие, замаха и завика. Човекът го забеляза, обърна трактора и потегли към него. В същото време от плевнята се появи жена и го приближи предпазливо.

Фермерът спря трактора до стената и слезе. Кучето беше от неговата страна и с рязка команда стопанинът го накара да млъкне. Беше прошарен тип с раздърпана ватенка и високи кожени ботуши. Уил още беше кацнал върху стената.

— Сляай от дуvara, диване! — викна му мъжът.

— Какво каза? — обърна се Уил към Ани.

— Нямам представа.

Жената приближи. Беше горе-долу на възрастта на мъжа и също толкова обрулена от тукашното време.

— Каза „слизай от стената, идиот такъв“ — преведе тя. — Това е частна собственост.

Уил слезе.

— Извинете, госпожо. Питам се дали ще имате минута да поговорим.

— Изгубили ли сте се? — попита жената.

— Не, госпожо. Трябва ми помощта ви. Може ли да поговорим за една минута? Търся сина си.

Фермерът фучеше и крещеше нещо неразбираемо.

— Затваряй си плювалника, Джон — скастри го тя. — Момчето на човека е изчезнало. Връщай се на работа, аз ще се оправя.

Старецът изруга, качи се обратно на трактора и подкара.

Уил извади снимка на Филип от якето си.

— Благодаря ви. Това е синът ми. Знаем, че снощи е бил наблизо.

— Нагоре по този хълм — посочи Ани.

— Какво търси момъкът ви в Молерстанг? — попита жената.

— Не съм сигурен. Мисля, че се е запознал с някакво момиче в интернет.

— Тук няма момичета. Не съм виждала момчето ви. Вие двамата сте първите непознати от доста време насам. През лятото минават туристи, но не и през зимата.

— Някой от съседите ви да е споменавал нещо за момче в района? — попита Уил.

— Нямаме време да си правим седенки. Фермите искат работа.

Ани извади визитка от чантата си.

— Е, ако видите или чуете нещо, бихте ли се обадили?

Жената взе картичката, без да я поглежда.

— Значи не сте куки. Какви сте?

— Куки? — отвърна развеселено Ани.

— Полицаи.

— Не, госпожо. Работя в Службата за сигурност. Идвам от Лондон.

Жената тръгна обратно към плевнята.

— Нищо не знам за момчето.

През останалата част от сутринта резултатът бе същият. По обед бяха обиколили пет къщи, като посрещането варираше от подозрително до открито враждебно. Никой не беше виждал Филип. Две домакинства имаха момичета, които учеха в Къркби Стивън. Уил и Ани оставиха снимките на Филип с молба да се обадят, ако момичетата го разпознаят.

Докато се връщаха към колата, нетпенът на Ани иззвъня. Беше полицай Уилсън, който се връщаше. Бяха претърсвали пасища и

хълмове часове наред, без да намерят нито следа.

— Да си намерим някое местенце за хапване? — предложи Ани.

— Предпочитам да продължим.

Тя въздъхна, порови в чантата си и извади шоколад.

— Имам извънреден запас. Искаш ли да си го разделим?

Доядоха шоколада пред входа на фермата Лайтбърн и продължиха нагоре по черния път около хълмчето, което скриваше имота от пътя. Древната сграда приличаше на останалите, които бяха посетили през деня — сив камък, правоъгълна постройка, врата в средата, асиметрични прозорци и стръмен покрив, застлан с плочи. Откъм склона имаше плевня, разположена под прав ъгъл спрямо основната постройка.

Жена на средна възраст с огненочервена коса простираше пране на въжето до къщата. Загледа ги свирепо как слизат от колата.

— Здравейте — извика ѝ Уил. — Бихте ли ни помогнали, госпожо?

— С какво? — отсечено отвърна тя. Беше добре изглеждаща жена на четирийсет и няколко. Можеше да мине и за красавица с малко грим и по-добро облекло.

— Синът ми изчезна. Дошъл е от Америка. Знаем, че снощи е бил наблизо. Мога ли да ви покажа снимката му?

— Вие майката ли сте? — обърна се жената към Ани.

— Не! Малко съм млада за това. От Службата за сигурност съм.

— От Лондон ли?

Ани кимна.

— Значи си имаме янки и жена пазач от Лондон. Какво търси момчето тук?

— Мислим, че се е запознал с местно момиче в интернет — обясни Уил.

Жената остави неокаченото пране в коша.

— Разбирам.

— Имате ли дъщери? — попита Уил.

— Имам.

— Може ли да поговорим с тях?

— Само с едната. На училище е. Вижте, я влезте вътре. Ще ви предложи нещо за пиене и ще разгледаме снимката, но мога да ви кажа още отсега, че не сме виждали никакви американски момчета.

— Първият намек за гостоприемство за днес — прошепна Ани, докато вървяха след жената към къщата. — И дори разбирам какво казва!

Озоваха се в голямо помещение, доминирано от огромна камина с догарящ огън. Отляво имаше кухня, отдясно бе уютната дневна със стари мебели, килим и древен телевизор — отпреди епохата на плоските екрани, голям и тежък. Жената моментално се зае да се погрижи за огъня и добави няколко бучки въглища.

Уил се огледа.

— Кога е строена къщата? — попита той.

— През петнайсети век, някои части са още по-стари — отвърна глас откъм стълбите. — Кой пита?

— Даниъл, слез долу — бързо отвърна жената. — Имаме гости. Момъкът на този човек е изчезнал. Дошъл е чак от Америка.

Мъжът имаше черна коса, дълги черни бакенбарди и няколкодневна четина. Дясната му ръка беше в клуп.

— Аз съм Даниъл Лайтбърн — каза той. — Бих се ръкувал с вас, но виждате какво е положението.

Уил и Ани се представиха.

— А аз съм съпругата на Даниъл, Кейша — обади се жената.

— Какво хубаво име — отбеляза Ани.

— Сядайте — покани ги Даниъл. — Рядко посрещаме гости. Кейша, предложи им нещо.

— Чай или уиски? — попита Кейша.

— За мен чай — незабавно отвърна Ани.

— Аз не бих отказал едно уиски — уморено рече Уил и се отпусна върху изскочилите пружини на старото канапе.

Не беше близвал скоч от инфаркта. Докторите не му препоръчваха да се връща към любимия си нектар; Нанси не искаше и дума да става за него. Тревогата и часовата разлика обаче го бяха накарали да свали гарда. Уискито опари небцето му, но влезе с познатата лекота.

Усмихна се на домакините.

— Да ви призная честно, тази сутрин се видяхме с куп ваши съседни, но вие сте единствените, които ни поканиха вътре.

Даниъл също си наля два пръста уиски.

— Хората тук са подозрителни към пришълците.

— На някои нищо не им се разбира — пошегува се Уил. — При вас не е така.

— При всеки май е различно — отвърна Кейша. — Не поддържа много връзки с останалите. Затова и не говорим по техния начин.

— Ние сме си самодостатъчни, както се казва — добави Даниъл. — Отглеждаме си зеленчуците, доим си кравите, овцете и кокошките ни осигуряват месо. Външният свят няма какво толкова да ни предложи.

— Само с дъщерите си ли живеете тук? — попита Ани.

— Имаме двама синове, които пасат овцете горе. Брат ми живее с жена си и трите си момчета по-нататък. Същински клан сме.

— Да видим снимката — предложи Кейша.

Уил извади фотографията на Филип.

— Хубаво момче, нали, Даниъл? Но, както ви казах, не сме го виждали.

— Какво ви кара да мислите, че е някъде наоколо? — попита Даниъл.

— Изпрати сигнал от нетпена си. — Двамата го изгледаха неразбиращо. — Това е мобилно устройство за общуване. Работи по ГБС, глобалната безжична система.

Ани извади своя нетпен и им го показа.

— Не сме много по технологиите — сви рамене Даниъл. — Телевизорът беше единственият стар приятел, мир на праха му.

— Сигналът, който е изпратил снощи, е на по-малко от километър и половина от къщата ви.

— Господин Пайпър каза, че момчето се е запознало с някакво момиче в мрежата — обясни Кейша на Даниъл.

— Явно девойката си я бива, за да бие толкова път дотук — разсмя се Даниъл. — Къде живеете в Щатите?

— Във Вирджиния.

— Как е успял да стигне чак дотук?

— Избягал е от вкъщи, купил си е билет за самолета и е продължил с влак от Лондон.

— Изумително — отбеляза Даниъл. — Ама че мотивиран момък.

— Колко голяма е дъщеря ви? — попита Ани.

— На петнайсет — отвърна Кейша.

— Често ли влиза в мрежата? — попита Уил.

— Не и оттук — отговори Даниъл. — Нямаме компютри. Може би от училище. Не знам.

— Дъщеря ви да е споменавала, че използва социална мрежа на име Соко? — продължи Ани.

— Никога не съм чувала за такова нещо — рече Кейша.

— Бихте ли й показали снимката на Филип, когато се прибере от училище? И да я попитате дали случайно не му е пращала съобщение? — помоли Уил.

Ани подаде визитка на кимащата жена.

— И още един въпрос — каза Уил, докато се изправяше. — Да сте чували нещо за библиотекари?

— Ами знаем какво означава библиотекар, нали така? — отвърна Даниъл. — Не мисля, че разбирам въпроса ви.

— Да, звучи странно, извинете. Като изключим обичайното значение, съществува ли някаква местна група, която да е известна с това име?

— Нищо не ми говори — каза Даниъл.

Ани забързано допи чая си и също стана.

— Много благодарим за милото посрещане — рече Уил. — Ако момичето ви знае нещо, бъдете така добри да се обадите на госпожица Лок.

Изненада се, когато Кейша Лайтбърн хвана големите му ръце и ги стисна. Жената впери в него немигащ зелен поглед и заговори с откровеност, която едва не извика сълзи в очите му.

— Знам, че ще намерите момчето си, господин Пайпър. Сигурна съм.

Двамата се върнаха при колата.

— Ужасно приятни хора — рече Ани.

— Да, предполагам — отвърна той и гласът му замря. Ръцете му горяха. Сякаш още усещаше докосването на грубите длани на жената. — Да продължаваме. Имаме още две къщи.

Кейша гледаше през прозореца как колата изчезва.

— Отидоха си.

Даниъл разтърка наранената си ръка и тръгна нагоре.

— Изпрати ми Хейвън веднага щом пристигне автобусът й.

— Даниъл — каза жена му. — Ако се върнат, какво ще правим?

— Какво ще правим ли? Ще ги убием, разбира се.

[1] Белег. — Б.пр. ↑

11.

Нанси вървеше забързано към кабинета на директор Париш. Тъкмо пиеше кафе и отговаряше на съчувствените думи на секретарката си за Филип, когато се отприщи същински ад. Беше принудена да пропъди сина си от мислите си.

Париш започна още преди да е успяла да седне.

— Исусе Христе, Нанси. Господи, мамка му.

Телефонът му избръмча.

— Обаждат се от Белия дом — каза секретарката му по интеркома. — Началник-щаб Гладуел.

— Кажу ми, че в момента ме запознават с въпроса. Ще му се обадя след две минути — отвърна Париш и се обърна към Нанси. — Казвай какво знаем.

— Подробностите още пристигат, но китайското посолство във Вашингтон е получило шест картички тази сутрин по редовната поща — каза тя, като правеше справка с бележките си. — Адресирани са до посланика, заместник-шефа на мисията, министъра на културата, министъра на икономиката и търговията, военното аташе и до един служител от отдел „Информация“.

— Какви са датите на картичките?

— Всички са за утре.

— С имитатор ли си имаме работа?

— Трудно е да се каже. Изпратихме екип, който преговаря с тяхната охрана да ни предадат картичките за изследване. Били са пуснати от Манхатън като останалите и нарисуваният на ръка ковчег изглежда идентичен с предишните.

Париш вдигна ръце.

— За какво ни е изследване? Върху никоя от картичките няма отпечатъци.

— Можем да проверим мастилото. Засега всички са изрисувани с един вид писалка.

— Нещо друго?

— Трябва да ти кажа, Боб, че работата ми се вижда съмнителна. Може наистина да е имитатор, но е възможно и извършителят нарочно да подтиква китайското правителство към някакво действие. Помисли си само. Всичко дотук говореше за стара база данни. Всички тези дипломати се намират в Щатите само от няколко години. И не живеят в посолството. Доколкото знам, базата данни на Зона петдесет и едно включва домашните им адреси.

— Е, май ще трябва просто да изчакаме и да видим дали някой или всички тези дипломати няма да гушнат букета утре, нали така? — жлъчно попита Париш.

Интеркомът му избръмча. Отново го търсеха от Белия дом. Пусна разговора на спикърфон и преразказа чутото от Нанси на Дан Гладуел.

Гладуел беше насред изречението, когато помоли Париш да изчака за момент. Когато се обади отново, той каза:

— Боб, току-що научих от държавния секретар, че китайците си събират багажа и заминават. Евакуират цялото посолство. Към „Дълес“ лети самолет, който да ги откара в родината им. Подали са официален протест. Искам след пет минути да си тук, за да докладваш на президента.

Уил и Ани разширяваха концентрично зоната на претърсване и към края на деня бяха посетили всички жители в радиус три километра от мястото на подаване на сигнала. Мълвата се бе разпространила в Пин и някои фермери знаеха предварително за посещението им. Малцина ги посрещнаха сърдечно; повечето реагираха откровено гадно на неканените гости. Никой нямаше представа къде се е дянал Филип.

Слънцето клонеше към залез, когато потеглиха обратно към Къркби Стивън. Настроението на Уил напълно съответстваше на мрачния късен следобед.

— Хайде да те поканя на вечеря — каза Ани, без да откъсва очи от лъкатушещия път. — Забелязах едно приятно заведение срещу хотела.

— Да, става — машинално отвърна той.

Тя го изгледа.

— Ще го намерим, Уил.

— Не можем ли да накараме полицията да направи още едно въздушно претърсване утре?

— Честно казано, съмнявам се. Полицай Уилсън даде да се разбере, че са приключили, но ако излязат нови сведения, да му се обадим.

Отново усети как долината го смазва и му се прииска да се освободи от хватката ѝ и да излезе на открито, където да диша спокойно. Теренът скоро се промени и това му донесе известно облекчение. Филип обаче щеше да прекара още една нощ някъде в онази мрачна долина. Дали се крие? Или е задържан принудително? Уплашен ли е?

Написа есемес на Нанси, в който сбито и стегнато обясни положението.

Отговорът ѝ бе *Ох, господи...* и Уил почти чу въздишката ѝ.

Изчака за още, после я попита дали е добре.

Да. Ти?

Мърдам.

Големи проблеми с Китай. Имам нужда да чуя, че Филип е в безопасност.

Ще се погрижа. Обещавам.

— Жена ти ли беше? — попита Ани.

Той изсумтя утвърдително.

— Сигурно не е на себе си от притеснение.

В стаята си Уил си наплиска лицето и смени ризата си. Включи новините по телевизията и бързо научи за „китайския проблем“, за който бе споменала Нанси. Тя беше в средата на всичко като жълтък в яйце, това поне беше сигурно.

Мобилният му завибрира и зазвъня на леглото. Реши, че е Нанси, но когато го доближи на няколко крачки, се хвърли към устройството.

На екрана пишеше *Филип!*

— Филип! — изкрещя той в телефона. — Къде си?

Последва вледеняващо мълчание. Не се чуваше абсолютно нищо.

— Филип?

— Аз съм негов приятел. — Гласът беше тих. Момичешки. Със същия кълбрийски акцент, който бе слушал през целия ден.

Уил усети колебливостта ѝ. Ако я натиснеше прекалено, щеше да му затвори. Беше прочут във ФБР с методите си на разпит.

— Аз съм татко му.

— Знам.

— Той добре ли е?

Последва тихо „Да“.

— Мога ли да говоря с Филип?

— В момента не съм при него.

— Къде е той?

— На сигурно място.

— Ти къде си?

— В библиотеката.

— В Къркби Стивън ли?

— Да.

— Ако дойда, може ли да поговорим?

— Само ако обещаете, че ще бъдете сам.

— Обещавам.

— Имате ли кола?

— Не. Да. Да, имам кола.

— Добре. Ще ни трябва кола, ако искате да го видите.

— Как ще разбере коя си?

— Аз ще ви позная. Вие сте Уил Пайпър.

Филип затвори и мислите му запрепусаха. Ако забъркаше Ани, вероятно щеше да уплаши момичето и откренатата врата да се затръшне. Не можеше да използва такси. Ако беше доброто старо време, щеше да отмъкне кола, но нямаше представа дали подобно нещо е възможно с електромобилите на паркинга.

Изведнъж се сети какво трябва да направи. Грабна телефона и портфейла си и изхвърча навън.

Не отиде много далеч.

Ани отвори вратата. Беше по халат.

— Стори ми се, че каза след един час.

— Знам.

Нежно я отмести и влезе. Тя бутна вратата и отпусна ръце, при което халатът ѝ се разтвори.

Беше участвал в толкова много подобни сценки, че нямаше представа колко са точно. Понякога беше трезвен, но по-често не.

Понякога знаеше името на жената, понякога не. Никога не си беше падал по приказките в такива ситуации. Същото беше в сила и сега. Привлече я към себе си, целуна леко вдигнатите ѝ нагоре устни и прокара длани по гърба ѝ.

След малко тя се дръпна и се усмихна.

— Господи, не го очаквах. Сигурна съм, че ресторантът не затваря рано.

— Определено.

— Не предполагам, че ще бъдеш в настроение за флиртуване.

— Реших, че една привлекателна дама би могла да ме разсее от грижите.

— Това е най-малкото, което правителството на Нейно Величество може да направи за вас. Дай ми само секунда, става ли?

Той кимна и тя изчезна в банята.

Уил не изгуби нито миг. Ключовете на форда бяха на бюрото. Прибра ги в джоба си и излезе тихо, затваряйки вратата след себе си.

Няколко минути по-късно паркираше колата на една уличка зад библиотеката.

Беше един от двата дни в седмицата, в които библиотеката работеше до по-късно. Посетителите бяха много повече, отколкото при предишното му посещение. Първият етаж светеше приканващо в сравнение с безрадостния мрак на Маркет стрийт. Въпреки че отдавна се бе пенсионирал, все още беше във форма. Огледа помещението с един поглед, хващайки общата картина, но и без да пропуска нито един детайл.

Набеляза си тийнейджърката, преди да го е погледнала. Заради начина, по който нервно си играеше с кичура дълга коса. И заради ретро хипарския стил, който бе възприела и собствената му дъщеря за известно време — без грим, дълга тънка рокля с елек отгоре, ниски работни боти. Приличаше на хлапе, което би използвало името на диво цвете за прякор в интернет.

Потвърждението дойде, когато тя го видя и едва-едва се усмихна. Направи му знак да я последва към стълбите.

Бяха в мазето между лавиците, когато момичето най-сетне заговори:

— Сам ли дойдохте?

— Да.

- Филип прилича на вас.
- Къде е той?
- Наблизо.
- Добре, да идем при него.
- Не е толкова лесно.

Реши да действа по-внимателно. Момичето изглеждаше уплашено.

- Хокбит ли да те наричам?
- Името ми е Хейвън^[1].

И това си го биваше.

- Добре, Хейвън. Защо не ми обясниш какво е положението?

— Става ли да говорим по пътя? Измъкнах се. Дойдох до града на стоп. Ако не се прибера скоро, ще усетят, че ме няма.

- В Пин ли отиваме? — попита той.

Тя кимна, без да изглежда изненадана.

- Разбрах, че сте се навъртали там днес.

Уил разрови в паметта си, опитвайки се да съпостави чертите на Хейвън със семействата, които бе посетил.

- Фермата Лайтбърн?

Тя отново кимна.

- Видях се с родителите ти.

Тя кимна.

- Колата ми е отзад.

Хейвън му показва как да излязат на шосе В6259, без да минават през Маркет стрийт. Ани сигурно кръстосваше улиците и го търсеше ядосана заради куп неща. Поне успя да ѝ измъкне ключовете, преди да му се налага да спи с нея. Пак беше нещо.

Сякаш в отговор на тези мисли телефонът му извънтя. Беше английски номер. Не помнеше да е давал номера на мобилния си на Ани, но все пак тя беше от МИ-5. Сигурно разполагаше с негово досие. Изключи устройството. Последното, което искаше, беше Ани или местната полиция да се намесят и да оплескат всичко. Смяташе да измъкне Филип от положението, в което се е забъркал. Вече не се нуждаеше от помощта им.

Беше съвсем тъмно. Щом излязоха от града, включи дългите светлини.

Момичето седеше мълчаливо до него като безстопанствено животинче.

— Какво можеш да ми кажеш, Хейвън? Защо си поискала Филип да дойде тук?

— Помислих, че може да помогне.

Не беше от особено обстоятелствените.

— На кого да помогне?

— На мен. И на другите.

— Как би могъл да го направи?

— Като разгласи вестта.

— За какво?

— За онова, което правим във фермата.

Зададе въпроса колкото може по-внимателно, като потисна желанието да ѝ изкрещи да изплюе проклетото камъче.

— Какво правите във фермата?

— Няма да ви казвам, направо ще ви покажа.

Дали беше минала със същия номер и при Филип?

Дали това не беше някакъв номер от страна на родителите ѝ, за да го примамят?

— Хейвън, имайки предвид обстоятелствата, откъде мога да съм сигурен, че това не е някакъв капан?

— Опасно е, но не е капан. Филип го хванаха и ми е кофти заради него. Наистина е ужасно. Аз свих нетпена му от чичо Кийлън. Помогнах му да се измъкне.

— Но са го хванали отново, нали?

— На склона. — Гласът ѝ звучеше скръбно.

— Каза, че бил преследван от библиотекарите.

— Така ли?

— Какво е имал предвид с това?

— Ще разберете.

— Сигурна ли си, че е добре?

— Татко ми падна и си нарани ръката, но Филип е добре. Ядосани са ми. Не ми позволяват да го виждам, но знам, че се грижат за него.

Трябваше да състави план.

— Той в къщата ли е?

— Не.

— В плевнята? В съседната къща?
— Не.
— Тогава къде?
— Под тях.
— В някакъв тунел ли?
— Повече от тунел. Ще видите.
— Как ще стигна до него?
— Има таен вход. Ще ви заведе.
— Родителите ти или чичо ти имат ли оръжие?

— Пушки.
— А нещо по-малко?
— Не съм сигурна. Не знам.
— Колко души има във фермата?

Отговорът ѝ го озадачи.

— В какъв смисъл?

— Възрастни. Братя, братовчеди и така нататък.

— Баща ми, чичо ми, двамата ми братя и двете ми братовчедки, но те са момичета. И леля ми, но тя също минава за момиче.

Фаровете осветиха табелата на Пин в далечината.

— След около километър и половина ще трябва да излезем от пътя и да скрием колата в храсталаците — каза тя. — После ще продължим пеша през полето. Донесох фенер.

Уил беше добър в разчитането на хората — открай време го биваше в това — но не беше убеден, че уменията му са в сила и за тийнейджърки от Молерстанг. Ако това беше капан, никой нямаше да има представа къде се е дянал. Някой от фермата можеше да се върне за колата и да я откара до друго селище или да я скрие в някоя плевня. Така щеше да остане сам. Перспективата не му харесваше. Трябваше да измисли нещо, когато стигнат. Вече не беше агент на ФБР. Бе пенсионер с възстановяващо се сърце. Винаги обаче беше успявал да се оправя в трудни ситуации и нямаше да престане да вярва в себе си, когато залогът бе животът на сина му.

— Добре, Хейвън — рече той. — Както кажеш.

Кени се събуди от дрямката си от тревожния звук на нетпена си. Включи пипнешком лампата в стаята за гости, грабна устройството и

му нареди да покаже текстовото съобщение.

Гласово позвъняване от Филип Пайпър до Уил Пайпър.

Получено в 18:22 ч. по Гринуич.

Филип! Къде си? Филип?

Аз съм негов приятел.

Кени дослуша разговора и надяна кубинките си. Секунди покъсно палеше лампите по коридора в спалното за гости.

Хората му скочиха тутакси, спестявайки му сънените и объркани реакции.

— Лопес, Харпър, размърдайте си задниците. Махаме се от тази дупка. Тръгваме за Къркби Стивън.

— Това човек ли е, или място, шефе? — попита Лопес, докато навличаше цивилните си дрехи в цвят таки.

— Градче, дръвник такъв. Пайпър е в движение, така че по-живо.

[1] Убежище. — Б.пр. ↑

12.

Клариса спусна крака на земята и остана да седи известно време на леглото, за да не ѝ се завие свят. Опря длани в подутия си корем и запя песничка на нероденото си дете, която бе измислила навремето майка ѝ.

*Малък непослушно, малък Джон
легна си по панталон.
Обувка на земята, обувка на крачето,
ей така заспа момчето.*

Пеейки, тя се изправи, напъха крака в сандалите си и се затътри към умивалника.

След като приключи с простия сутрешен тоалет, тя почука по заключената врата и повика сестра Хейзъл.

Вратата се отвори, но сестра Хейзъл я нямаше. Вместо това на прага стоеше друга монахиня, която не бе виждала дотогава.

— Къде е сестра Хейзъл?

Жената говореше със силен германски акцент.

— Снощи я повали треска и я настаниха в лечебницата. Аз съм сестра Ингрид. Мога ли да ти помогна?

— Искам да отида до клозета преди закуска.

Възрастната жена като че ли се смути и не знаеше какво да прави.

— Изпратих друго момиче до клозета. Не бива да се виждате и да разговаряте помежду си. Така ми е заръчано. Изчакай, докато се върна да те повикам.

Сестра Ингрид се отдалечи в тръс, като забрави да затвори и да заключи вратата. Клариса чу женски плач в дъното на спалното. Излезе предпазливо в коридора да види дали има някого. Когато видя, че е чисто, запристъпва крадешком към скръбния звук.

Някои от вратите бяха затворени, докато други зееха. Надникна през отворените врати и видя стаи досущ като нейната, но неизползвани. Плачът стана по-силен, когато приближи последната врата отдясно. Долепи ухо до дървото и чу отчаяно хълцане.

Това беше Фей, момичето с топчестия нос, която като че ли бе чула преди месеци. Сигурна беше.

— Фей? Ти ли си?

Плачът рязко спря.

— Кой е? — чу се приглушен глас.

— Аз съм, Клариса.

Фей не отговори.

— Мога ли да вляза?

— Вратата е заключена!

Погледна надолу. В ключалката беше пъхнат черен ключ. Озърна се към коридора, завъртя ключа и се вмъкна вътре.

Фей седеше на леглото си сама, очите ѝ бяха зачервени като цвекло, сълзите продължаваха да текат, въпреки че вече се беше поуспокоила. Но после видя издутия корем на Клариса и отново се разрева с пълен глас.

— Фей, какво има? — попита Клариса.

— Взеха го!

— Кого?

— Бебето ми?

— Защо?

— Престана да суче — изхлипа тя. — И те казаха, че бил готов.

— Готов за какво?

— Да отиде при своите.

— Как така да отиде при своите?

— Знаеш. Дълбоко в сърцето си знаеш. И с теб се случи същото като с мен, нали? Видяла си ги на онова ужасно място долу.

Клариса беше правила всичко по силите си да изключи онзи ужасен ден от ума си и да се съсредоточи върху растящото си бебе. Но в сънищата — или по-скоро кошмарите — миризмата на катакомбите, редиците неми, бледи, рижави писари, сбърченият старец, който я облада като някакво добиче — всички тези неща се появяваха на плашещи проблясъци.

— Занесли са бебето ти долу ли? — попита тя.

Фей прехапа устна и кимна.

— Какво ще му правят?

— Когато порасне и може да държи перо, ще започне да пише като другите. Така ми казаха.

— Какво правят те? Какво пишат изобщо? — попита Клариса.

Фей отново се поуспокои и избърса сълзите си.

— Ще ти кажат, когато ти отнемат бебето. Сестра Сейблин ми каза, защото според нея съм се справила добре и ще ме накарат да го направя отново. Веднага щом съм готова, ще ме отведат отново в катакомбите. Но преди това ще мога да видя сина си. — Тя пак се разхлипа. — Толкова много ми липсва! Беше тихичък. Не се усмихваше, но знам, че обичаше майка си.

— Фей, искам да ми кажеш какво пишат — настоятелно рече Клариса.

— Тайна е. Тайна, предавана от много време. Синовеите ни са специални. Имат дарба, която идвала направо от Бог, така казват. Знаят кога ще се роди някой и кога ще умре. Записват това на пергамент, а после монасите ги събират в големи книги, които пазят под земята в библиотека. Синовеите ни са благословени. Те са свещени писари.

Клариса потръпна.

— Някои от тях са много стари. — Помисли си за онзи, който я бе изнасилвал. — Да не искаш да кажеш, че прекарват целия си живот под земята?

— Не зная — отвърна Фей. — Така мисля.

— Е, моето бебе няма да ми го вземат! — заяви Клариса. — Няма!

Фей зарови лице в дланите си и се разрева неудържимо.

Клариса излезе в коридора и заключи вратата на Фей за доброто и на двете. През прозорчето на една от отворените стаи видя сестра Ингрид да бърза обратно към спалното.

Взе решение за миг. Извади ключа от ключалката на отворената врата и го скри в юмрука си. Изтича в собствената си стая, затвори вратата и седна на леглото си, мъчейки се да изглежда спокойна.

Сестра Ингрид се появи на прага.

— Господи! — промърмори тя. — Оставила съм вратата отключена.

— Не съм забелязала, сестро — отвърна Клариса. И си спомни за ключа в юмрука си.

— Е, няма значение. Клозетът вече е свободен. Ела с мен, момиче.

Клариса се изправи и се престори, че ѝ прилошава. Падна на колене и успя да скрие ключа в сламеника си.

— Господи, дете! Дай да ти помогна! — възкликна монахинята и я хвана за раменете.

— Всичко е наред, сестро. Мина ми. Вече съм по-добре.

От този момент една-единствена мисъл се въртеше непрекъснато в главата на Клариса.

Няма да дам бебето си.

Няма да дам бебето си.

Но коя беше тя, че да се изправи срещу силата на сестра Сейблин, а може би и на самия абат? Не беше дори монахиня. Беше едно нищо. Момиче, полезно единствено като съсъд — ни повече, ни по-малко.

И как можеше да избяга от този приличащ на крепост манастир? При това на остров. В непознат край. Домът ѝ беше далеч, много далеч оттук. Да се върне в родното си село беше все едно да намери начин да стигне до папата в Рим. И ако случайно успееше да се справи с всички тези трудности, как щеше да оцелее по пътя без абсолютно никакви пари?

Последният въпрос непрекъснато тормозеше мислите ѝ. Макар баща ѝ никога да не благоволяваше да ѝ даде някой съвет, Клариса неведнъж го бе чувала да казва как една кесия сребро може да реши всичките му проблеми, само да му падне в скута.

Къде ли се държеше среброто в манастира? Беше виждала лъскавата утвар в катедралата, но нямаше начин да стигне до нея. И тогава се досети — може би абатът имаше скъпи неща в жилището си.

В главата ѝ започна да се оформя дързък план и отчаянието я накара да го изпробва едно ледено януарско утро, много преди зазоряване. Винаги проспиваше катедралната камбана, която звънеше в четири и половина, призовавайки сънените обитатели на Вектис на утрения, но тази сутрин се събуди.

Пригответи се, като запали къса и дебела свещ от непрекъснато горящото кандило в стаята. Изчака камбаната да зазвъни отново, отбелязвайки началото на службата. След последния удар долепи ухо до вратата, каза една бърза молитва и вкара откраднатия ключ в ключалката. Започна да го върти и ръчка, за да избута ключа от другата страна. Когато го чу да пада с прекалено силен звън на пода, се захвана за работа.

Пъхна докрай крадения ключ в ключалката и бавно го завъртя. Чу се прещракване и резето се дръпна. Ключът ставаше! Беше свободна!

Коридорът бе черен и пуст, пламъкът на свещта ѝ хвърляше диво танцуващи сенки по стените. Тръгна на пръсти и излезе от спалното във виелицата навън. Знаеше добре пътя до жилището на абата, тъй като то беше до катедралата. Сърпът на намаляващата луна надникна през пролука между облаците. Клариса се придържаше към сенките на постройките и дърветата, затулила с длан свещта, за да скрие светлината от някоя заблудена душа и да не позволи на вятъра да я угаси. Вървеше бавно, като внимаваше да не се подхлъзне на калната пътека. Мисълта, че може да падне по корем, я ужасяваше.

Дрехата ѝ не бе пригодена за ужасното време. Когато стигна до къщата на абата, трепереше неудържимо. Зъбите ѝ тракаха, но чуваше песните от катедралата. Прекрасно резбованата врата на Болдуин се отвори при първото побутване и въпреки страха, че могат да я открият, Клариса се успокои от топлината на огъня в огромната камина на приемната.

Огънят гореше толкова ярко, че жалката свещ не ѝ трябваше. В помещението липсваха хора, но не и предмети. Не, не и предмети. Стаята беше пълна с всякакви великолепно неща — гоблени, пъстроцветни килими, тапицирана мебел и болезнено красиви рисунки на Господ Исус Христос. И със сребро. Сребърни свещници и блюда, огромно сребърно разпятие на стената колкото половин човешки бой.

В момент на безумие си представи как остава тук, топли се на огъня, отдава се на разкоша на това място. Бързо се отърси от тези мисли и излезе. Беше изпълнила задачата си. Абатът наистина имаше сребро. Сега трябваше само да се върне обратно в стаята си, без да я забележат.

Клариса не бързаше, чакаше да събере кураж и нощното небе да стане безлунно. Продължи да живее по обичайния начин — миеше се, хранеше се колкото може повече заради бебето, прекарваше деня в молитви и медитация. Молитвите ѝ обаче се промениха. Вече не рецитираше наизустените откъси от Евангелието и Псалтира; молеше се за безценния живот, който растеше в нея.

Няма да дам бебето си.

Януари мина и дойде февруари. Нощем Клариса се завиваше с две одеяла, а през деня се намяташе с едното, докато крачеше напред-назад в стаичката си. Откраднатият ключ беше скрит в сламеника. Изчезването му като че ли не създаде проблеми. На следващия ден след кражбата на мястото му имаше друг. Сигурно разсеяната сестра Ингрид беше решила, че сама го е изгубила някъде.

Вечер, когато отиваше до клозета, си отбелязваше каква е луната. Прецени, че след по-малко от седмица, на дванайсетия ден от февруари, ще има новолуние. Това щеше да бъде нейната нощ.

Една вечер на връщане от тоалетната видя сестра Хейзъл да води ново момиче за ръката. Всъщност не беше точно водене, а грубо дърпане. Момичето плачеше и се съпротивляваше, опитваше се да се отскубне и да побегне. Клариса срещна погледа ѝ. Контактът бе много силен. Сякаш времето спря и двете заобщуваха без думи.

Момичето — на не повече от шестнайсет — беше дребно, с деликатни черти, съвършена брадичка, високи скули и перленобяла кожа. Очите му бяха насълзени и ужасно тъжни, сякаш умоляваха Клариса да му се притече на помощ.

Времето отново потече и Клариса продължи напред.

В спалното разпозна стаята на новото момиче по отворената врата и разхвърляното легло. Реши да я посети през нощта.

След като се стъмни, използва крадения ключ. Отвори колкото се може по-тихо стаята на новодошлата и влезе.

Момичето беше будно, стоеше право в леглото си, притиснало се в ъгъла. На светлината на свещта приличаше на уплашена, изгубила майка си сърничка.

Клариса долепи пръст до устните си.

— Не се бой. Моята стая е нататък по коридора. Аз съм Клариса.

— Как успя да излезеш от стаята си? — попита момичето.

— Обещавах ли да не казваш?

Момичето кимна.

— Откраднах ключ. Мога да влизам и да излизам когато си поискам — заяви гордо Клариса. — Стига да внимавам. Как се казваш?

— Елизабет.

— Аз съм Клариса.

— Носиш дете — забеляза Елизабет.

— И то от доста време. Остават ми още два, най-много три месеца.

— Как се случи? — попита Елизабет.

Клариса се поколеба. Момичето изглеждаше твърде ужасено, за да му казва истината.

— По обичайния начин, по който се случват тези неща.

— Долу в криптата ли те отведоха?

— Откъде знаеш това! — възкликна Клариса и се усети, че е повишила глас.

— Другите момичета говорят. Чували са за някакви мрачни неща, ставащи на това място, макар никое да не е стъпвало там.

— Мога да кажа, че то съществува, но това е всичко — рече Клариса.

Елизабет отговори на признанието ѝ с плач. Клариса седна на леглото ѝ и се опита да я успокои, като протегна ръка и хвана нейната.

Елизабет внезапно млъкна и избърса сълзите си.

— Този твой ключ. Можеш ли ми направиш услуга? Искам да се видя за малко с един човек.

— С кого? — попита Клариса.

— С един млад монах. Казва се Лука.

Клариса беше потресена.

— Какво ще правиш с монаха?

— Да правя? Само ще поговоря с него, макар да мисля, че май го обичам. Виждахме се от време на време из манастира и сме разменяли по някоя дума. Личи му обаче, че е влюбен в мен. А и аз усещам едно свиване на сърцето, което сигурно е любов. Ще го помоля да ме отведе от това място. Не искам да споделя твоята участ, Клариса.

— Моята участ — тихо повтори Клариса, пусна ръката на Елизабет и погали издутия си корем. — Изобщо нямам намерение да се примирявам с участта си. Искат да ми отнемат бебето, след като го

родя и отбия. Няма да позволя това да се случи. Аз също смятам да се махна оттук.

— И къде ще идеш?

— У дома. На север. В Къмбърленд.

Елизабет отново сграбчи ръката ѝ.

— Ще ми помогнеш ли, скъпа Клариса? Ще ми помогнеш ли да видя моя Лука?

Клариса не отговори и се замисли. Накрая рече:

— След пет дни, когато луната изчезне, ще се махна. Тогава ще ти дам ключа и ще можеш да правиш с него каквото пожелаеш.

Елизабет отново сграбчи ръката ѝ и я стисна толкова силно, че я заболя.

— Ти си като ангел, притекъл се в нужда.

— Изобщо не съм ангел. А само момиче като теб, което иска да си иде у дома.

На дванайсетия ден от февруари нощта беше тъмна, студена и облачна. Клариса приключи с последните си приготовления и изчака камбаната да призове всички на молитва в катедралата.

През изминалата седмица беше искала повече храна и бе крила дълготрайната като сушените плодове и сухарите в една кърпа, която държеше под леглото. Когато спалното утихна и бе заключено, събра запасите си във второто си одеяло. Беше го навила на руло и бе завързала краищата му. Така се получаваше вързоп, който можеше да се носи през рамо и да побере провизиите и крадените вещи.

Когато камбаната зазвъня, Клариса изчака началото на службата, взе свещта и използва ключа за последен път, за да излезе на свобода.

Тиха като бълха, тя отключи стаята на Елизабет и влезе. Хубавото момиче я чакаше напълно облечено.

— Ти дойде!

— Казах ти, че ще дойда. Ето, вземи ключа. Ще се заключиш отвътре, но ще можеш да излезеш. Моля те да изчакаш известно време. Пипнат ли те, не споменавай нищо за мен. Кажи им, че си откраднала ключа. Трябва ми време, за да се махна от острова. Обещавах ли?

— Ще направя каквото поискаш, скъпа Клариса.

— Значи ще се видиш с твоя монах?

— В конюшната. Успях да говоря с него днес следобед, докато ходих до клозета. Очакваше ме наблизко. Слава богу, сестра Хейзъл се грижеше за едно момиче с треска.

Клариса я прегърна и я целуна по бузата.

— Желая ти успех, Елизабет. Внимавай. Желая ти дълъг и щастлив живот.

— И аз ти желая същото. Ще се моля да стигнеш жива и здрава до дома си.

Клариса потупа издутия си корем.

— Моли се и двамата да стигнем живи и здрави.

Промъкна се крадешком навън и тръгна по вече познатия път към покоите на абата, където всичко беше точно така, както го бе видяла по време на разузнаването си. Взе два сребърни свещника и сребърно блюдо, инкрустирано със скъпоценни камъни. Не посмя да отмъкне още. Одеялото ѝ беше доста по-тежко, когато се измъкна от къщата и тръгна към портата на манастира.

Оказа се, че на входа няма никого, но се появи друг проблем, който не беше очаквала. Железният портикул беше спуснат. Как можеше да мине? Определено не беше в състояние да се покатери!

До единия стълб имаше лебедка. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато грабна дръжката и я завъртя. Натисна с цялата си тежест и колелото направи един оборот. Портикулът се вдигна мъничко.

Явно можеше да се справи с адската машина, но не биваше да избяга и да остави портата отворена. Някой щеше да забележи и щяха да я хванат!

Хрумна ѝ идея, несъмнено вдъхновена от милостивия Бог. Наблизко се търкаляше сух клон, паднал от едно дърво до манастирската стена. Клариса го взе и отново завъртя колелото, докато не повдигна решетката достатъчно, за да може да пропълзи по гръб под нея. Притисна с рамо лоста и пъкна клона между зъбците на колелото. Отпусна рамото си и чу как дървото изхрущя от силния натиск. Портикулът обаче си остана вдигнат!

Клариса бързо легна по гръб и се промъкна под решетката, ритайки с обутите си в сандали крака, обхваната от ужас от скърцането на дървото. Ако клонът се счупеше, решетката първо щеше да пронизе бебето ѝ, а после и нея и двамата щяха да умрат от ужасна и болезнена смърт.

За щастие успя да премине и се изправи тържествуващо от другата страна на стената. След това с цялата си сила хвана решетката и я натисна надолу.

Клонът се прекърши и земята се разтресе под краката ѝ, когато портикулът рязко се спусна.

Клариса обърна гръб на манастира Вектис и затърси пътеката към кея.

Конете запръхтяха неспокойно, когато Лука влезе в конюшната. Беше тъмно и студено, а той бе уплашен от собствената си дързост, че се е осмелил да дойде тук.

— Ехо? — повика тихо. — Има ли някой?

— Тук съм, Лука — отвърна тънък гласец. — В дъното.

Откри я благодарение на лунната светлина, проникваща през отворената врата. Елизабет беше в яслата на голяма кафява кобила и се бе сгушила до корема ѝ, за да се стопли.

— Благодаря, че дойде — рече тя. — Страхувах се, че няма да го направиш.

Вече не плачеше. Беше твърде студено за сълзи.

— Премръзнала си — отбеляза той.

— Така ли? — Тя протегна ръка към него. Когато докосна алабастровата ѝ китка, той хвана ръката ѝ и я задържа.

— Да. Премръзнала си.

— Ще ме целунеш ли, Лука?

— Не мога!

— Моля те.

Младият монах бе ужасно смутен.

— Защо ме измъчваш? Знаеш, че не мога. Дал съм обет! Пък и дойдох да чуя мъката ти. Говореше за някакви крипти.

Пусна ръката ѝ и се дръпна назад.

— Моля те, не ми се ядосвай. Утре ще ме заведат в криптата.

— Защо?

— Искат да легна с мъж, нещо, което никога не съм правила — изплака тя. — И други момичета ги е сполетяло същото. Видях ги. Родили са деца, които им отнемат, след като ги отбият. Някои раждат

отново и отново, докато не полудеят. Моля те, не позволявай същото да стане и с мен!

— Това не може да е истина! — възкликна Лука. — Това е Божие място!

— Истина е. Има тайни във Вектис. Не си ли чувал какво се приказва?

— Чувал съм много неща, но не съм виждал нищо с очите си. Вярвам на онова, което виждам.

— Но вярваш в Бог — възрази тя. — А не си Го виждал.

— Това е друго! — запротестира той. — Не ми е нужно да Го видя. Чувствам присъствието Му.

Елизабет започна да се отчайва. Събра кураж, пресегна се и успя да хване ръката му.

— Моля те, Лука, легни с мен. Тук, в сламата.

Придърпа ръката му и я допря до гърдите си. Лука почувства стегнатата плът под наметалото ѝ и ушите му забучаха от нахлупата кръв. Прииска му се да обхване с длан прекрасната ѝ гърд и за миг едва не го стори. Но успя да се овладее и се дръпна назад, като се удари в стената на яслата.

Тя го погледна с обезумели очи.

— Моля те, Лука, не си отивай! Легнеш ли с мен, няма да ме отведат в криптата. Няма да им бъда от полза.

— А какво ще се случи с мен! — изсъска той. — Ще бъда прокуден! Няма да го направя. Посветил съм се на Бог. Моля те, трябва да те оставя!

Докато тичаше към изхода, Лука чуваше тихия плач на Елизабет, смесен с цвиленето на разтревожените коне.

Клариса беше сигурна, че е на прав път, защото ревът на морето се усилваше. Фериботът беше завързан за дървения кей за през нощта. До кея имаше схлупена къщичка с тъмни прозорци. Реши, че лодкарят е заспал. Когато се събудеше, тя щеше да му направи предложение.

На сутринта буреносните облаци бяха надвиснали ниско и тежко над острова. Обърканият и смутен Лука беше будувал цялата нощ. На

утреня му бе почти невъзможно да се съсредоточи върху химните и псалмите, а през краткото време преди да се върне в катедралата за отслужването на първия час, претупа задълженията си.

Накрая стана непоносимо. Притисна ръка към корема си, отиде тихо до наставника си брат Мартин и го помоли за позволение да пропусне молитвата, за да отиде до лечебницата.

След като беше освободен, нахлупи качулката си и тръгна по заобиколен път към забранените постройки. Избра един голям клен на близкото хълмче, който бе достатъчно близо да наблюдава, но и достатъчно далеч, за да остане незабелязан. Долепи се до дървото и зачака в сивата мъгла.

Камбаната удари за първия час.

Никой не влезе и не излезе от подобната на параклис постройка.

Камбаната удари отново, за да отбележи края на службата.

Всичко бе тихо. Запита се колко ли дълго може да остане, без да го забележат, и какви ще бъдат последиците от хитруването му. Беше готов да приеме наказанието, но се надяваше, че Бог ще погледне с известна любов и разбиране на прегрешението му.

Усещаше грубата кора до бузата си. Победен от умората, Лука задряма за момент, но се събуди със стряскане, когато кожата му се одраска в грапавата повърхност.

Видя я да приближава по пътеката зад сестра Сейблин, сякаш бе вързана с въже. Дори от разстояние личеше, че плаче.

Поне тази част от слуховете беше истина.

Двете жени минаха през главния вход на параклиса и изчезнаха от поглед.

Пулсът му се ускори. Стисна юмруци и леко заудря дървото. Замоли се за напътствие.

Приклепнала зад един храст, Клариса гледаше как изсветляващото небе сякаш докосва морето и го съживява. Вятърът задуха и вълните се затъркаляха по-високи и по-силни. Страхуваше се, че фериботът може да не отплава в такава буря.

Тънките струйки пушек от комина на лодкаря станаха по-плътни. Явно се беше събудил. Съдържанието на нощното гърне бе изхвърлено

през прозореца и не след дълго човекът излезе отвън, загледан в корабчето си и бушуващите води.

Клариса се изправи и го приближи с радостна физиономия, опитвайки се да скрие, че е бегълка.

— Добри ми господине, искам да ме откараш — рече тя.

— Ти пък коя си? — попита посивелият мъж.

— Просто момиче от Нюпорт, което трябва да се прибере при съпруга си.

— Цяла нощ ли си стояла тук?

— Не, господине, току-що пристигнах. Нощувах при близки във Фишбърн.

— Не ми звучиш като някоя от Нюпорт — отбеляза мъжът.

Мислите на Клариса запрепусаха.

— Родена съм на север.

Лодкарят подръпна брадата си.

— Морето е бурно и не виждам други пътници. Не си струва да рискувам лодката си за едно момиче.

Клариса погледна изсветляващото небе. Сестра Хейзъл скоро щеше да дойде в спалното със закуската и да открие бягството ѝ. Заряза преструвките.

— Трябва да отплавам веднага! Не мога да чакам. Ще си платя. Ще си платя пребогато.

Лодкарят повдигна скептично вежда и поиска потвърждение на думите ѝ.

Клариса коленичи и разви одеялото си, колкото да извади единия свещник.

— Ще ти дам това — рече тя.

Лодкарят го взе и го претегли на ръка, после го задраска с нокът.

— Чудесно сребро, дума да няма. Откраднала ли си го?

— Не съм! Подарък от близките ми е.

По ироничната му усмивка ясно се разбираше, че не се е хванал на лъжата ѝ, но предпочете да не я притиска повече.

— Имаш ли още съкровища в това твое одеяло?

— Не и за теб, господине. Това е повече от достатъчно, за да ме откараш до сушата. Чака ме дълъг път на север и ще срещам и други хора, които ще искат да им платя за услугите им.

Лодкарят запрехвърля свещника от ръка в ръка, докато мислеше.

— Добре тогава — рече накрая той. — Пригответи се за тежко плаване. Ако си яла нещо, със сигурност ще се простиш с храната.

Клариса кимна и мислено благодари на Бог.

„Хайде, бебчето ми, ще се махнем от това място.“

— Предпочитам да задържа по-голяма част от това твое съкровище в моето семейство — каза лодкарят. — Като пристигнем, ще те заведа при брат ми, който има кон и каруца. Доколкото го познавам, за такова сребро ще те откара и на края на света.

Сестра Сейблин издърпа ужасената Елизабет през вратата на параклиса и я поведе по някакво стълбище, което се виеше надолу към преизподнята.

Подобно на агне, водено на заколение, Елизабет бе прекарана през Залата на писарите, където някакъв жалък хилав младеж надигна рижавата си глава и изсумтя. От залата се озова в противната пустота на катакомбите.

Там светлината на свещта заигра по гротескните черепи и старата сестра трябваше да подхване светлокосото момиче с двете си ръце, за да го задържи на крака.

Не бяха сами. Някой стоеше до нея. Елизабет рязко се завъртя и се озова срещу тъпото безизразно лице и зелените очи на младия писар, който препречваше изхода. Сестра Сейблин се дръпна настрана. Ръкавът ѝ закачи краката на един скелет и сухите му кости изтракаха мелодично. Монахинята вдигна високо свещта и загледа в очакване. Елизабет се задъхваше от страх. Рижавият мъж стоеше на педя от нея, отпуснал вяло ръце. Секундите се нижеха мъчително.

— Доведох ти момиче! — извика му отчаяно Сейблин.

Нищо не се случи. Измина още време.

— Докосни я! — заповяда сестрата.

Елизабет събра сили и затвори очи, очаквайки докосването на живия скелет.

Изведнъж усети ръка на рамото си, но тя не беше студена и кокалеста. Допирът беше окуражаващ.

— Какво правиш тук! — чу се крясъкът на сестра Сейблин. — Какво правиш!

Елизабет отвори очи и видя чудо — лицето на Лука. Бледият рижав младеж лежеше на земята, където го бе блъснал монахът.

— Брат Лука, махай се! — изкрещя Сейблин. — Ти оскверни свещено място!

— Няма да се махна без това момиче — твърдо рече Лука. — Как може това да е свято? Тук виждам единствено зло.

— Ти не разбираш! — изрева сестрата.

Изведнъж откъм залата се разнесе шум.

Глухи удари и трясък, последвани от плясъци и мятане, сякаш рибари бяха изтеглили на сушата някаква огромна риба.

Рижавият младеж им обърна гръб и тръгна към шума.

— Какво става? — попита Лука.

Сестра Сейблин не отговори, а взе свещта и се втурна към залата, оставяйки ги сами в мрака.

— Добре ли си? — нежно попита Лука. Ръката му все още бе върху рамото на Елизабет. Не я беше пуснал през цялото време.

— Ти дойде за мен — прошепна тя.

Той ѝ помогна да излезе от тъмнината на светло, в залата.

Това вече не беше Залата на писарите.

А място на страховита смърт.

Единствената жива душа бе Сейблин, чиито обувки бяха подгизнали от кръв. Щураше се безцелно сред морето от трупове, нападали по маси и нарове, свлекли се на купчини по земята. Телата бяха безжизнени, само тук-там някое потръпваше конвулсивно.

Сейблин гледаше изцъклено и повтаряше: „Боже мой, Боже мой, Боже мой“, сякаш припяваше молитва.

Подът, масите и столовете в залата бавно се покриваха с кръвта, изтекла от пробитите с пера очи на почти сто и петдесет рижави мъже и момчета.

Всички бяха мъртви или умираха, а наред тях лежеше престарелият писар Тит, който бе забил писеца толкова дълбоко в окоето си, че от главата му сякаш растеше перо.

Лука поведе за ръка Елизабет през касапницата. Беше достатъчно на себе си, за да хвърли поглед на листата пергамент по писалищата. Някои бяха залети от локвички кръв. Как би могъл да знае, че импулсивното му желание да грабне един лист щеше да спаси Елизабет от пълна нищета и разруха много след собствената му смърт?

Побягнаха нагоре по витата стълба, прекосиха тичешком параклиса и се озоваха навън в мъглата и дъжда. Продължиха да тичат, докато портата на абатството не остана далеч зад тях. Чак тогава спряха да си поемат дъх и се заслушаха в тревожния звън на камбаната.

В далечината фериботът се връщаше от първия си курс за деня. На кея се бяха събрали хора, очакващи да се качат до сушата. Лука затърси няколкото монети в робата си, които му бяха останали, след като пристигна във Вектис като младеж, решен да се отдаде на Бог. Двамата с Елизабет щяха да се наредят на опашката и да оставят ужаса на утрото зад гърба си.

Подгъвът на бялото расо на абат Болдуин бе подгизнал от кръв. Всеки път, когато спираше да докосне поредното студено чело или да прекръсти безжизнено тяло, дрехата му се окървавяваше все повече.

Приор^[1] Феликс, як бретонец с настръхнала черна брада, стоеше до Болдуин и го подкрепяше, за да не се подхлъзне на мокрите от кръвта камъни. Двамата обикаляха кланицата и проверяваха всеки от рижите писари за признаци на живот, но без резултат. Единственото друго биещо сърце в Залата на писарите бе на стария Вартоломей, пазителя на подземната Библиотека, който правеше своята мрачна проверка в другия край на помещението. Болдуин бе отпратил сестра Сейблин, защото истеричните ѝ писъци го изнервяха и му пречеха да си събере мислите.

— Мъртви са — рече той. — Всички са мъртви. Защо се случи това, за бога?

Вартоломей систематично вървеше от редица на редица, като стъпваше внимателно покрай трупове и се мъчеше да запази равновесие. За грохнал старец се движеше доста пъргаво от едно писалище на друго и събираше страниците.

Тръгна към Болдуин с цял топ пергаменти в ръка.

— Виж! — каза старецът. — Погледни! — Остави страниците на масата. — Това са последните пергаменти, които са изписали.

Болдуин взе един лист и го прочете.

После следващият, и следващият. Накрая ги разпръсна по масата, за да ги прегледа по-бързо.

Всеки лист носеше датата 9 февруари 2027 г., следвана от един и същи надпис.

— *Finis Dierum* — произнесе Болдуин. — Краят на дните.

Феликс потръпна.

— Значи тогава ще настъпи краят на света.

Вартоломей леко се усмихна на откровението.

— Делото им е било завършено.

Болдуин събра страниците и ги притисна до гърдите си.

— Но нашето още не е завършено, братя. Трябва да бъдат положени да почиват в криптата. После ще отслужи меса в тяхна памет. Библиотеката трябва да бъде запечатана, а параклисът — изгорен. Светът още не е готов да научи за случилото се тук.

Феликс и Вартоломей бързо кимнаха в знак на съгласие и абатът се обърна да си тръгне.

— Две хиляди дващест и седма е далеч в бъдещето — уморено рече Болдуин. — Човечеството има много време да се подготви за Края на дните.

Приор Феликс се зае с прискърбната си задача.

Наглеждаше полагането на самоубилите се писари в криптата и крачеше през огромната Библиотека между безкрайните рафтове, заети от свещените книги.

С натезало сърце изкачи за последен път каменните стъпала до параклиса, носейки страниците, върху които бе изписано *Finis Dierum*. Щеше да ги използва като свети подпалки.

По негова заръка докараха каруци сено и го натрупаха около параклиса.

Щом всичко беше готово, той поиска факел и мрачно сведе глава, когато заповедта му бе изпълнена.

Вдигна очи, когато чу сестра Сейблин да го вика. Идваше от специалното спално, следвана от сестра Хейзъл.

Двете монахини бяха опулени и задъхани от бързането.

— Кажи му! — заповяда сестра Сейблин. — Кажи какво е станало.

Сестра Хейзъл хриптеше и пръскаше слюнки, но накрая успя да заговори разбираемо.

— Едно от момичетата, Клариса. Беше бременна. Изчезнала е!

— Как така изчезнала? — попита Феликс с умората на човек, току-що преживял ужасна катастрофа.

— Явно е откраднала ключ и е избягала снощи след вечеря — каза сестра Хейзъл.

— Не е откраднала само това! — добави сестра Сейблин.

— От къщата на Болдуин е изчезнало сребро. Проклетото момиче е планирало добре бягството си. Изпратих един брат до ферибота. Момичето е отплавало по зазоряване, макар че лодкарят не каза как е платило.

— В такъв случай не е единствената, която е избягала — примигна внезапно озареният Феликс. — Нероденото й дете също се е махнало. Детето на Тит Достопочтени. През цялата дълга история на Библиотеката нито един писар, роден или нероден, не я е напуснал. А ето че сега се случи точно това! — Погледна наръча пергаменти в ръката си и промърмори: — Защо отнеха сами живота си? Дали защото тежкият им труд записа последния ден на света и вече не е имало какво да се пише? Или защото са почувствали, че един от тях им е бил отнет? Дали това не е *техният* Край на дните?

Сестра Сейблин скри лице в дланите си и зарида.

— Мисля, че никога няма да научим — рече Феликс.

Поднесе пергаментовите листа към факела и запали с тях сеното. Остана да гледа как огънят поглъща гредите и сградата рухва.

Но не хвърли факел в подземие, както му бе заръчал Болдуин.

Казваше си, че не би могъл да понесе да стане свидетел на унищожаването на Библиотеката. Казваше си, че това решение трябва да бъде взето единствено от Всемогъщия.

Не помръдна от мястото си през целия ден, вперил поглед в димящите останки, като се питаше дали огромната Библиотека не е загинала в пожара. Едва когато камбаната удари за вечерня, обърна гръб на черната земя, за да потопи душата си в молитва в зимния студ на катедралата.

[1] От лат. *prius* — първи, старши; в католическите мъжки манастири — първият след абата, помощник на абата. — Б.ред. ↑

13.

Уил вървеше през потъналите в мрак поляни и усещаше навъсеното присъствие на надвисналите над него хълмове. Хейвън се движеше бързо и сигурно, така че се налагаше да задвижи дългите си крака по-енергично, за да не изостава от светлината на фенера.

Яд го беше, че е невъоръжен. Глокът му се бе пенсионирал заедно с него и лежеше почистен и смазан в малкия сейф в моторното отделение на лодката му. Не носеше дори джобно ножче. Единственото нещо в джобовете му бяха ключовете от колата.

На младини доста го биваше в ръкопашния бой — не защото бе най-бързият, а защото беше адски голям. Когато раздвижеше юмруци и крака, ставаше като моторна резачка. Лекарите обаче му бяха наредили да държи пулса си под 130. Независимо дали му харесваше, или не, най-доброто му оръжие сега бе мозъкът му.

— Наближаваме ли? — попита той.

— Още малко.

С тези думи Хейвън угаси фенера и забави крачка, за да може Уил да я следва в тъмното.

В далечината се виждаше светец прозорец.

— Това фермата Лайтбърн ли е? — попита той.

— Да. По-тихо.

Бяха вървели успоредно на пътя, но сега момичето го поведе нагоре по 45-градусовия наклон. Високата трева бе покрита със слана и Уил трябваше да внимава да не се препъне в някоя туфа.

Отпред се материализира неясна форма, няколко нюанса по-тъмна от нощта. Когато приближиха, Уил разпозна нещо като плевня или склад. Къщата се намираше на около 200 метра надолу по склона.

Оказа се малка плевня с открити страни, по-скоро навес с наклонен покрив с плочи. Постройката беше от същия камък, от който бяха изградени всички други в долината. Хейвън влезе и Уил я последва предпазливо.

Нямаше много за гледане, само няколко бали сено и селскостопански инструменти с дълги дръжки. Уил се огледа за оръжие — чук, коса или брадва, но не откри нищо подходящо. Дали да не вземе гребло? Накрая се отказа.

— Как е хавата? — попита той момичето.

— Хавата ли?

— Какво е това място? Къде е Филип?

— Помогнете ми да преместя сеното — отвърна момичето.

Избутаха тежките бали и Хейвън освети пода. На него имаше кръгъл железен капак. Тя се наведе и задърпа дръжката му, като сумтеше.

— Тежък е.

Уил се намеси и хвана дръжката. Капакът изскърца и се предаде. Уил го остави до отвора. Без светлина пред него зейна черна пропаст; после лъчът на фенера освети стъпалата. Груби дървени стъпала, които се спускаха стръмно надолу.

— Да вървим — каза тя. — Внимавайте къде стъпвате.

— Няма ли електричество? — попита той.

— Долу има осветление. Сложете капака на мястото му.

Уил започна да брои стъпалата и се опита да прецени на каква дълбочина се спускат. На последното стъпало реши, че се намират на десетина метра под повърхността.

Озоваха се в нещо като преддверие, правоъгълна камера, изсечена във варовика; следите от кирките още си личаха по неравните стени. Пред тях имаше стара врата. Беше заключена. Уил загледа как Хейвън натиска една част от дървото над ключалката, докато не откри подходящото място. Отвори се малък панел; вътре в кухнята имаше ключ.

Много умно, помисли си той. Скрито пред очите ти.

Ключалката изщрака, Хейвън бавно отвори вратата и включи осветлението. Оттатък имаше много по-голяма стая, също с нисък таван, която изпълняваше ролята на склад. Покрай стените се издигаха евтини лавици с всякакви неща по тях. На жълтото сияние от старите крушки с волфрамова жичка Уил видя богати запаси консервирани и сушени храни, бидони с надпис „Вода“ и топове тоалетна хартия. Все едно беше попаднал в бомбоубежище.

Канеше се да я попита какво е това място, когато забележа другите рафтове. По тях бяха наредени топчета принтерна хартия и кутии с черни химикалки „Пейпърмейт“.

— Какво е това, по дяволите?

Хейвън му изшътка да замълчи.

— Трябва да пазим тишина. Пълна тишина. Ще минем през следващата врата. Ще видите стаята, но няма да включвам лампите. Ще използвам отново фенера. Помещението е доста голямо, но би трябвало да е празно.

— Би трябвало?

— Би трябвало — повтори тя. — С изключение на Филип.

Уил настръхна в очакване.

— Да вървим тогава.

Тя изключи осветлението в склада и отвори другата врата в отсрещната стена. Задържа ръка пред фенера, оставяйки лъча му да свети между пръстите ѝ.

Това помещение беше малко по-топло от предишното и също толкова тъмно. Докато вървяха през него, Уил различи какво беше подредено покрай стените — легла. Ниски походни легла с разхвърляни одеяла и възглавници. Всички бяха празни.

В отсрещния край на помещението забележа оранжев правоъгълник на тавана. Когато приближиха, той осъзна, че там има стаичка, отделена с междинни стени, които не достигаха до тавана.

Чуваше се някакво бръмчене. Оранжевата светлина като че ли идваше от калорифер. Държаха някого на топло.

Филип.

Опита се да се подготви.

Трябваше да потисне нормалния си импулс да го поздрави гръмогласно и многословно, да го прегърне здравата и тутакси да премине към четенето на конско.

Трябваше да го грабне и да бяга. Отношенията баща — син трябваше да почака за по-нататък.

Щяха да излязат по пътя, по който бяха дошли. Надяваше се, че Филип ще бъде в добра форма и ще може да се движи сам. Ако ли не, Уил беше готов да подложи оздравяващото си сърце на изпитание и да го носи като пожарникар. Отвън щеше да вземе фенера на Хейвън и щеше да я прати да докара колата колкото може по-бързо.

После щеше да остави на полицията да установява какво точно се случва под фермата Лайтбърн.

Ускори ход, за да изпревари Хейвън, и с няколко дълги крачки се озова до паянтовата врата на отделеното пространство. Отвори я. Вътре имаше няколко походни легла, едно от които беше заето.

Отпусна се на коляно, пъкна ръка под грубото одеяло, обърна спящия по гръб и дръпна завивката от лицето му.

— О, господи! — възкликна Хейвън зад него.

На оранжевата светлина Уил видя лице, но не лицето на Филип.

А на друг младеж, който рязко вдигна клепачи, разкривайки яркозелени очи.

И в същия миг Уил почувства ослепителна болка в темето и рухна за земята.

Когато дойде на себе си, реши, че отново е в болницата. Беше точно толкова дезориентиран, колкото и след инфаркта. Знаеше кой е, но нямаше абсолютно никаква представа къде се намира и какво се е случило с него. Нов номер ли му беше изиграло сърцето? Или се събуждаше от първия? Дали всичко станало досега не е било само сън?

Болката обаче беше в главата, не в гърдите. Опита се да докосне мястото с дясната си ръка, но не успя. Нещо му пречеше да я вдигне по-високо от рамото си. На слабата светлина се опита да разбере защо и зяпна учудено желязна гривна на китката си. Едва тогава осъзна, че лежи по гръб, и спомените нахлуха.

— Татко?

Завъртя глава — и ето, на съседното легло в отделението седеше синът му.

— Филип — едва промълви Уил.

— Добре ли си? — попита със загрижено изражение момчето.

— Не съм сигурен. А ти как си, по дяволите?

— Нормално скапано — отвърна момчето. — Нещата не трябваше да се развият по този начин.

Уил подръпна оковите.

— Мислиш ли?

— Кийлън ви е видял с Хейвън на полето.

— Чичо й, нали така?

— Грамаден и лишен от чувство за хумор.

— Той ли ме ковна?

— Аха.

— Сигурен ли си, че момичето няма пръст в тази работа?

— Сигурен съм — настоя Филип. — Не е такава. Здравата е загазила. Надявам се да не я накажат прекалено сурово.

Уил спусна крака от ниското легло и откри, че лявата му ръка е свободна. Използва я да разтърка болезненото място на главата си и откри лепкаво петно засъхнала кръв.

— И ти ли си закопчан?

Филип показва белезницата си.

— Гадост. Пускат те да отидеш до тоалетната, ако изобщо може да се нарече тоалетна, но в общи линии, това е. Адски отегчително.

Момчето не изглеждаше отегчено. А уплашено.

— Нараниха ли те? — попита Уил.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Казах, не са.

— Получих сигнала ти за помощ — каза Уил.

Филип сви устни и ясно му пролича, че се мъчи да се овладее.

— Благодаря, че ме намери.

Уил си спомни пълния с провизии склад и младежа с безизразното лице, който лежеше на леглото, заемано сега от сина му. Махна с ръка към редиците празни легла в слабо осветеното помещение.

— Какво става тук?

— Не знаеш ли? — попита Филип.

— Не знам нищичко, по дяволите — сприхаво рече той. — Не знам защо са те задържали тук. Не знам какво става в тази проклета ферма наред проклетото нищо. Така че ако си направиш труда да ме просветлиш, ще ти бъда адски задължен.

Филип сви рамене.

— Просто си помислих, че си по-напред с материала.

— Е, не съм!

— Добре, добре, ще ти кажа какво знам, но първо искам ти да ми кажеш нещо. Мама знае ли къде сме? Насам пътува ли екип на специалните части?

Уил смекчи тона си. В гласа на момчето ясно се долавяше страх — беше време да престане да бъде раздразнителен чешит и да започне да бъде баща.

— Не знае. Никой не знае. Няма екип на специалните части. Само ти и аз сме, хлапе. Ще трябва да се измъкнем от това. Не знам за теб, но лично аз съм на мнение, че от двама ни става доста добър екип. Първо обаче трябва да знам с какво си имаме работа.

Филип кимна и понечи да заговори, но точно тогава вратата се отвори и в помещението нахълтаха двама мъже.

Даниъл Лайтбърн, все така с превързана ръка, гледаше с отровна физиономия. Другият мъж, Кийлън Лайтбърн, беше една глава по-висок от брат си, със същата права черна коса и също толкова мърляв. Изпоцапани дрехи, покрити с кал ботуши. Уил забеляза плашещите с размерите си юмруци на Кийлън и напълно безизразното му лице. Реши, че в най-добрия случай е бавноразвиващ се. А в най-лошия — психопат.

Уил обичаше да заема по-добра позиция дори когато картите бяха против него и затова заговори пръв:

— Здравей, Даниъл. Радвам се да се видим отново. А този красавец трябва да е Кийлън.

— Млъквай — отвърна Даниъл.

— Кажу ми, Кийлън, със сопа ли ме удари, или просто с някой от чуковете, закрепени за китките ти?

— Нека аз те попитам нещо, Пайпър — каза Даниъл. — Искаш ли да те свитнат пред момчето?

Уил вече разполагаше с информацията, която му бе нужна — похитителите им не си падаха по празни приказки. Бяха делови и целенасочени. Той се приспособи към ситуацията.

— Не, нека аз ти кажа нещо, Даниъл. Полицията и МИ-5 идват насам. Нещата ще се развият много по-добре, ако просто ни пуснеш. И ако това е твърде много за теб, пусни момчето.

— Много се съмнявам — отвърна Даниъл. — Хейвън ми каза, че си се съгласил да дойдеш сам. Не би рискувал полицейска операция, щом Филип е тук.

— МИ-5 са професионалисти.

— Така ли? — грубо се изсмя Даниъл. — Може да са такива долу в Лондон, но не и тук. За всеки случай те претърсих за бръмбари или

както там ги наричат. И направих телефона ти на сол.

— Виж, приятел, можеш да си мислиш каквото си искаш за властите, но мен ме интересува нещо друго. Какво смяташ да правиш?

Акцентът на Кийлън се оказа по-силен и от този на брат му.

— Смятаме да ви държим оковани, докато не решим кога да ви видим сметката.

— Нали ти казах, че е истински комедиант — с треперлив глас се обади Филип.

Заплахата не впечатли особено Уил, но никак не му хареса, че синът му е като поставен в тенджерата под налягане. Много добре знаеше, че той, Филип и Нанси са ОХ. Така и не беше казал на Филип — не беше от нещата, за които би поискал да разговаря със сина си — но щом заплахите действаха на хлапето, май трябваше да му каже как стоят нещата, когато останат насаме.

— Такова нещо няма да ви се размине — с равен глас произнесе той. — Ще ви открият. Ще ви пипнат. Ще ви пъхнат зад решетките заедно с всички други замесени от семейството ви. Ще се простите с фермата. С каквото и да се занимавате тук, ще му бъде сложен край. Повярвайте ми. Това са фактите.

— Може — отвърна Даниъл. — Но Хоризонтът приближава, нали? Точно с това си прочут, господин Уил Пайпър. Ако наистина отидем в пандиза, присъдите ни ще изтекат следващия февруари, нали така?

Даниъл и Кийлън се разсмяха толкова силно, че още малко и щяха да се затъркалят по пода.

— Какво толкова смешно има?

Гласът беше женски и при вратата се появи Кейша с поднос храна. Зад нея беше Хейвън с друг поднос с питиета.

— Защо си пуснала Хейвън от стаята й? — моментално се наостри Даниъл.

— Изтекоха й очите от рев — отвърна Кейша. — Чувства се зле от случилото се с господин Пайпър. И искаше да види момчето.

— Трябва да се чувства зле от онова, което направи на нас! — извика Кийлън. — Тя домъкна пришълците! Тя ни съсипа! Тя е гадно създание, което трябва да си плати!

— Я по-кратко! — извика му в отговор Даниъл. — Тя ми е дъщеря и аз съм този, който ще решава какво трябва да се прави.

Кийлън сниши глас:

— Просто казвам.

— А сега и двамата се разкарайте — нареди Кейша на съпруга си и брат му. — Отивайте да пазите с Ендрю и Дъглас. И се погрижете колата му да е добре скрита. Ние ще се погрижим за тях.

Мъжете мълчаливо се подчиниха и се магнаха.

Уил реши да запази мълчание и да наблюдава известно време майката и дъщерята. Не можеше да прецени дали Кейша командва парада, но тя определено беше фактор, с когото се съобразяваха. Виждаше как мускулите на челюстта ѝ се стягат и отпускат, когато стискаше зъби. Гняв или отчаяние? Раздразнението ѝ към тях ли беше насочено, или към близките ѝ?

Нямаше обаче съмнения относно чувствата ѝ към дъщеря ѝ. Даваше заръките си на Хейвън нежно. Момичето може и да беше решило да действа на своя глава, но като че ли никакво нейно прегрешение не можеше да накърни майчината любов на Кейша.

— Добре ли сте, господин Пайпър? — попита тя. — Лошо ли ви удариха?

— Малко съм натъртен, госпожо. Но ми се е случвало и преди. Така черепът става по-дебел.

— Нима? Е, нося ви супа и хляб. Още са топли. Какво ще кажеш за това, че баща ти е тук, Филип?

— Бива, но е гадно — отвърна синът му с пълна уста.

— Трябва да ни пуснете, госпожо Лайтбърн — каза Уил.

— Мразя да ми викат така. Нещо против да ме наричате Кейша?

— Аз пък мразя да ми викат господин Пайпър.

— Добре, Уил — разсмя се тя. — Много ми се иска да можехме да ви пуснем. Искане ми се Бог да ми беше подсказал, преди синът ви да бъде подлъган да дойде тук. Искане ми се това изобщо да не се беше случвало, но то се случи и ще трябва да се оправяме това.

— Няма ли да ми кажете какво правите тук? — кротко попита Уил.

— Да, ще ви кажа — отвърна тя. — Утре сутринта ще ви кажа и ще ви покажа.

— Изгубих го — каза Ани на шефа си.

— Как така си го изгубила? — прогърмя гласът от спикъра на нетпена.

— Отмъкнал е ключовете на колата ми и е изчезнал. Не знам защо, нямам представа и къде е отишъл. Днес останахме с празни ръце. Не попаднахме на никакви добри следи.

— Може да е видял нещо, което ти си пропуснала — ехидно рече гласът. — Може и да е пенсионер, но навремето е бил от най-добрите. Но ти няма как да го знаеш, нали? Защото още не си била родена.

Ани пое дълбоко дъх и се помъчи да запази професионален тон.

— Какво искате да направя, сър?

— Искам да мобилизиращ полицията и да го откриете. Изпращам екип при теб, вероятно начело с Роб Мелроуз. Когато пристигнат, му докладвай и после изпълнявай нарежданията му. От самото начало трябваше да пратя него.

— Да, сър — отвърна през зъби тя.

— А аз ще запозная с положението жената на Пайпър във Вашингтон, която най-вероятно ще отстрани някои важни части от анатомията ми.

Кени се опита да изпъне крака, но нямаше достатъчно място.

— Тази седалка не може ли да се дръпне по-назад? — попита той, без да се обръща конкретно към никого.

Харпър караше, разчитайки на джипиеса, който го упътваше със секси британски акцент.

— Почти стигнахме, шефе.

Лопес се беше сврял на задната седалка със свити колене. И тримата бяха с къси коси и джинси, пуловери и кожени якета. Типични американци.

— Няма смисъл да се мъчим да се преструваме на местни — беше им казал Кени. — Пък и не бихме могли, колкото и да се опитваме. Ако някой прояви любопитство, туристи сме.

— Да, това ще свърши работа — беше отвърнал Харпър и бе завъртял очи. — Туристи с багажник, пълен с оръжия и амуниции.

Лопес започна да хърка.

Кени се пресегна назад и цапна голямата му глава.

— Отваряй си очите, за бога.

Лопес се събуди със стряскане и рязко пое дъх.

— Съжалявам, шефе.

— Хей — сгълча го Кени. — И аз съм гроги, всички сме уморени като еднокрак мъж на състезание по наритване на задници, но все пак сме тръгнали на мисия.

Комуникаторът на Лопес извъня.

— Предупреждение. Субект Ан Лок, комуникационен протокол на МИ-5. Декодирам.

Лопес изсумтя и усили звука.

Тримата караха през тъмната провинция и слушаха записания разговор на Ани с шефа ѝ в Лондон за изчезването на Уил Пайпър.

— Пайпър е с три крачки преднина пред тези клоуни — рече Кени. — Сигурно вече е намерил сина си. Въпросът е какво е открило момчето, по дяволите.

14.

Контракциите вече настъпваха на всеки няколко минути. Долната част на тялото ѝ изгаряше от неопишуема болка и тя се молеше на Бог бебето да излезе по-скоро или да сложи край на мъките ѝ, ако такава е волята Му.

Клариса лежеше по гръб до семейното огнище, с повдигнати колене върху натрупани вълнени одеяла. Почти не чуваше призивите на майка си и окуражителните думи на сестрите си.

Можеше само да остави ума си да се зарее към други неща.

Пътуването от южните брегове на Британия до северния ѝ край ѝ отне шест седмици. Адам, братът на лодкаря, се оказа добър и надежден спътник. Клариса беше поразена, че отплатата, за която се бе уговорила, беше несъразмерна. Лодкарят получи един сребърен свещник за двучасовото пресичане на бурното море. Каруцарят получи другия свещник за дванайсет седмици път по изровени пътища и често спеше на открито, оставяйки я да се скрие под навеса му. Адам обаче търпеше несгодите с лекота, избягваше разбойниците по пътищата, сам сменяше подковите, изкрънкваше оскъдна храна в селата. Беше беден, много по-беден от брат си, и ѝ каза, че среброто щяло да промени положението на семейството му. Клариса се запита защо просто не я беше убил и не бе прибрал свещника. Отговорът беше, че той се оказа добър и честен човек с чисто сърце. И сега, докато се напъваше, потърси утеха в спомена за добротата му. „Ще откарам теб и бебето ти до дома ти — уверяваше я той. — Можеш да разчиташ на мен.“

През последните дни от пътя до Йоркшър, когато влязоха сред дивите котловини, сърцето ѝ запърха при вида на пейзажа, който не вярваше, че ще зърне отново.

Окаян тесен път водеше към сърцето на долините, но и той изчезваше доста преди родната ѝ ферма. Единствено овчите пътеки

продължаваха навътре сред хълмовете, като дори те накрая се губеха. Клариса и Адам упорстваха напред и с помощта на местните пастири най-сетне се добраха до Пин и до самия праг на фермата на Клариса.

Баща ѝ пръв я видя как слиза от каруцата с надут до пръсване корем. Извика майка ѝ и сестрите ѝ и не след дълго Клариса бе наобиколена от радостни и плачещи жени.

Суровият ѝ баща изглеждаше толкова отвратен, колкото не го бе виждала друг път.

— Той ли е таткото? — попита той, сочейки неодобрително към Адам.

— За бога, не! — извика Клариса.

— Кой тогава?

Клариса захлипа и разказа наполовина върнатата история, която бе съчинила предварително.

— Един монах го направи. Взе ме насила. Трябваше да избягам.

Адам беше нагостен, конят му също получи храна и вода. Той натовари каруцата си със сено за обратния път и прегърна подопечната си.

— И да се грижиш за себе си и за бебето — каза ѝ. — Животът му е започнал тежко, но това не означава, че няма да стане голям и важен човек, когато порасне.

Малко след като Адам си замина, баща ѝ започна да се оплаква. Сега имали още едно гърло за хранене, а скоро щели да станат две! А нея не я бивало за нищо. Връщането ѝ било същинска напаст за Лайтбърн!

Когато лицето му се зачерви толкова, че Клариса се уплаши да не направи нещо ужасно, тя разви одеялото и му подаде сребърния поднос на абата със скъпоценните камъни по ръба.

Баща ѝ зяпна, очите му се разшириха невярващо и краката му се подкосиха под тежестта му. Той коленичи и зариде.

— Моята кесия сребро! Не знам как си се сдобила с това и никога няма да те попитам. Знам само, че сега Лайтбърн е сред най-богатите семейства в Къмбърленд. Добре дошла у дома, скъпа дъще, ти и умът ти.

Първо главата, после и раменете на бебето се подадоха от детеродния канал сред порой кръв и жълтеникава течност.

Майка ѝ го вдигна да го огледа и преряза пъпната връв, след което я завърза с вълнен конец.

Сестрите на Клариса си шепнеха. Бебето беше странно кротко, изобщо не плачеше. Имаше невероятна рижава коса и зелени очи.

— Момче, и още как — заяви майка ѝ. — Ето, вземи го.

Клариса притисна хлъзгавото новородено към потната си гърд.

— Знаех, че е момче. Ще се казва Адам.

Адам растеше като бурен и на седем години беше висок за възрастта си, макар и кльощав. Но докато тялото му растеше, умът изоставаше. Две от сестрите на Клариса се омъжиха и родиха една след друга. Братовчедите на Адам бяха живи, приказливи малки пакостници, които все се подиграваха на нямото момче и го събаряха на земята, провокирайки го да реагира. Така и не успяха. Никакво дразнене не можеше да разчупи непроницаемата му фасада. Лепнаха му клеймото на тъпак, но Клариса настръхваше при всяка обида. „Той е специално момче — казваше тя. — Ще видите. Той е моето безценно, специално момче.“ Но дори под нейните ласкави грижи Адам си оставаше ням като камък, изобщо не се усмихваше и не отвърщаше на прегръдки. И докато момчетата на неговата възраст помагаха из фермата, той не можеше да се справи дори със събирането на клечки за подпалки.

Един ден Клариса беше в къщата и печеше агне на огнището, когато майка ѝ дойде при нея.

— Някакъв мъж е дошъл да те види — задъхано рече тя. — Старец с муле. Облечен е в монашески дрехи.

На Клариса ѝ се зави свят от страх. Първият ѝ порив беше да грабне Адам и да побегне към хълмовете, но успя да се успокои.

— Само един монах ли? — попита тя. — Няма ли други?

— Само един уморен и гладен старец. Името му било Вартоломей.

Клариса избърса ръце в престилката си и помоли майка си да наглежда агнето. Провери Адам, който се занимаваше в ъгъла с

любимата си игра с вечната си клечка, след което излезе да види монаха.

Вартоломей стоеше до мулето си и го хранеше на ръка със сено. Тя не го позна от престоя си във Вектис и по напрегнатото му изражение си личеше, че и той не я е познал.

— Ти ли си Клариса? — попита.

— Да.

— Аз съм отец Вартоломей.

Клариса зададе въпроса си и събра сили за отговора.

— От Вектис ли си дошъл?

— Да, дете.

— Защо си тук? — попита тя с ужас и гняв.

Монахът даде последния наръч сено на мулето си и го потупа по главата.

— Не съм дошъл да ти сторя нещо зло или да те съдя — уморено рече той. — Само искам да поговорим. Пътят бе дълъг за старец като мен. Преди три месеца тръгнахме с милото ми муленце Петал, единствения ми спътник. Имаше черни и дъждовни нощи, през които си мислех, че може и да не оцелеем, но с божията помощ стигнахме дотук.

— Значи не си дошъл да вземеш момчето ми? — попита тя.

Вартоломей затвори очи и устните му се размърдаха в молитва. Когато ги отвори отново, на старото му лице бе изписано облекчение.

— Оцеляло е. Слава на Бога. Не, не искам да отнемам сина ти. Как си го кръстила?

— Името му е Адам — отвърна тя, премаляла от облекчение.

Монахът се усмихна.

— А. Името на брата на лодкаря. Каруцарят, който те е докарал дотук. Той ми каза къде живееш, но го направи едва след като му обещах, че няма да ти сторя нищо лошо. Но Адам е добро име и поради друга причина. — Той вдигна пръст, сякаш преподаваше на ученик. — Така се е казвал първият човек, създаден от Бог.

— Искаш ли нещо за ядене и пиене? — попита Клариса.

— Бог да те благослови, не бих отказал.

Вартоломей помоли да измие мръсотията от пътя, преди да влезе в къщата. Клариса го гледаше как потапя кърпата в нощвите и как бърше крехкото си тяло. Ставите му бяха възлести и подути.

После той спря на прага на къщата и надникна вътре. Сякаш инстинктивно се обърна към тъмния отсрещен ъгъл, където седеше Адам. Клариса каза на майка си, че може да продължи работата си навън, настани Вартоломей до огнището и му сипа вчерашна яхния в една дървена купа.

Макар да изглеждаше изкушен от миризмата на храна, старият монах остави купата и продължи да се взира към ъгъла.

— Мога ли да го видя? — попита той.

Тя кимна и извика на момчето да дойде. Откъм ъгъла се чуваше драскане, но друга реакция не последва.

— Не е непослушно дете — рече тя. — Просто е... различен. Сега ще го доведе.

— Не — спря я монахът. — Аз ще ида при него.

Вартоломей стана и се затътри бавно към ъгъла.

Драскането спря.

— Ще ми донесеш ли свещ? — помоли монахът.

Клариса покорно му даде свещ.

Монахът я протегна напред и окъпа момчето в танцуващата жълта светлина. Клариса го чу как затаи дъх за известно време. Издишването му прозвуча като дълъг стон.

— Виждам Тит в него — тихо рече Вартоломей. — Червеният оттенък на косата му, дължината на брадичката, малките уши, великолепните дълги пръсти. Все едно че Тит се е преродил.

— Старият писар — рече Клариса. — Онзи, който ме облада.

— Той те е избрал онзи ден. Десетилетия наред не е поисквал жена, но тогава избра теб.

— Защо? — попита тя.

— Не съм аз онзи, който може да отговори, но в известен смисъл си благословена.

— Тогава в криптата не почувствах Божията благословия. Обикнах сина си обаче веднага щом го видях и продължавам да го обичам, макар да е странно дете.

— Здравей, момче — каза Вартоломей, като се взираше с почуда в него.

Адам сякаш не беше забелязал посетителя.

— Какво е това в ръката му? — попита монахът.

— Клечката му. Пуска я само когато спи. Другите деца от фермата си играят с дървени играчки или речни камъчета, а това момче си иска само клечката.

— И какво прави с нея?

— Нищо, доколкото виждам.

— Мислиш ли? — Вартоломей се отпусна с мъка на пръстения под, като се мръщеше на болката в коленете. Приблужи свещта още към Адам, докато пламъкът ѝ не освети земята там, където стените се съединяваха. — Погледни? Виждаш ли?

Клариса се наведе напред.

— Какво да виждам?

— Там! Ето там! На земята. Букви и числа! Синът ти пише!

Старият монах каза условията си по време на вечерята — искаше само покрива на плевнята над главата си, чисто сено за сламеника и храна и вода за себе си и за мулето. В замяна на тези основни нужди предложи на Клариса и семейството ѝ нещо, с което те не разполагаха и не бяха предполагали, че им липсва — личната служба на свещеник. Загатна и още нещо. Каза им, че Адам, това специално момче, държи ключа към свещеното царство, което ще превърне Лайтбърн в Божии рицари. Те щели да станат помазани на земята и достойни да седнат на Христовата маса на небето. И че той ще ги научи как да използват този ключ, за да отворят вратата на славното и благословено царство.

Бащата на Клариса дъвчеше хрущяла в края на едно агнешко ребро и слушаше напрегнато монаха. Сребърният поднос на дъщеря му бе преобърнал съдбата на семейството. Старият Лайтбърн беше извадил скъпоценните камъни и бе претопил среброто на малки дебели дискове. С парите започна да се замогва. Купи огромен брой овце и два чудесни работни коня и скоро се оказа, че е богат на добитък и беден на земя. Много копнееше за двата участъка до фермата си, които обработваше Томас Гобърн. Подобно на Гобърн, бащата на Клариса беше крепостен и плащаше наем за ползването на фермата на Робърт де Бойнтон, кралски рицар за графството. Няколко добре подбрани скъпоценни камъка за подарък на господаря му бяха осигурили издигането му и Лайтбърн се превърна във васал с право да притежава земята си. Робърт де Бойнтон дори го почете, като посети фермата и го

освободи от крепостничеството, като му подаде церемониалния чим земя. Още една кесия монети го убеди да му прехвърли и земята на Томас Гобърн. С документа на господаря в ръка Лайтбърн тържествуващо събори каменната стена, която отделяше двата имота, за да могат овцете му да пасат на новите пасища, и започна да събира от Гобърн рента за правото да обработва мизерен парцел земя.

Сега Лайтбърн обмисляше предложението на свещеника. Като васал имаше задължението да се моли за душата на господаря си. На практика го правеше само на думи, но със свещеник в плевнята си можеше да извършва и истински служби! Ако Робърт де Бойнтон видеше как Чарлз Лайтбърн го почита, карайки собствения си свещеник да се моли за вечната душа на господаря му, можеше да го повиши още повече и да стане човек на лорда.

И какво беше това твърдение, че Адам, внукът тъпак, е нещо повече, много повече от онова, което се вижда на пръв поглед? Е, Лайтбърн беше готов да изслуша стария монах. Пък и защо не? Вартоломей искаше само да живее в плевнята и да бъде хранен.

Заинтригуван от перспективата за още по-бляскаво бъдеще, Чарлз Лайтбърн каза на монаха, че е добре дошъл да живее, да се моли и да преподава във фермата му.

През следващите дни Клариса изпра и закърпи дрехата на брат Вартоломей. Монахът ядеше с апетит, за да възстанови силите си, и подкъси порасналата си брада с наострения си нож. Макар да твърдеше, че е добре, за Клариса той продължаваше да прилича на ходещ труп, толкова слаб и съсухрен беше. Но поне очите му вече не бяха замъглени и проблясваха живо.

Една вечер Вартоломей събра клана Лайтбърн около масата, за да разкаже историята си. Мъжете и жените на рода слушаха внимателно монаха, който стоеше и жестикулираше пред огнището. Децата си играеха при леглата, а Адам стоеше настрана и продължаваше да драска с клечката си в ъгъла.

Вартоломей им разказа историята на Вектис, предавана от векове от монах на монах. Разказа им как през годината 777, на седмия ден от седмия месец, докато на небето имало огнена комета, в манастира било доведено момче, което било седми син на седмия син, и как това момче

на име Октавус останало да живее сред монасите. Разказа им, че приличал много на техния Адам, бил ням и блед, с рижа коса и зелени очи. Разказа им също как било открито, че Октавус притежава дадена от Бога дарба да пише, макар никога да не бил учен на това. И нещо повече — да пише имената на хора с датите на раждането и на смъртта им, показвайки на изумените монаси, че Бог наистина е определил съдбата на всеки човек.

Онези монаси от миналото създали свещения Орден на имената, който се грижел Октавус да върши делото си, без да му се пречи. Давали на момчето пера и мастило и съшивали изписаните листа в свещени книги. Разказа им как, когато възмъжал, Октавус насилил една млада послушница и тя забременяла от него. В резултат от това сношаване се родило друго бледо и няма рижо момче със същите способности.

Лайтбърн слушаха като омагьосани как брат Вартоломей описва непрекъснатата поредица неми писари, скърцащи с перата от стари времена до последния ден на Клариса във Вектис. Монахът им разказа, че прекарвали целия си живот в подземна зала, изкопана в скалите на острова, където съвместно записвали имената на онези, които щели да се родят — Natus, и онези, които ще умрат — Mors, след стотици години. Имена, записвани на английски, франкски, мавърски, еврейски, китайски и с всякакви други знаци. Писарите работели така, сякаш били един ум и една ръка. Никога не повтаряли написаното от другите и трудът им бил постоянен поток векове наред, който създал огромна библиотека от книги, обхващащи всички години от 777 до деветия ден на февруари 2027 г. И Вартоломей им разказа още, че собственият му живот също е преминал в служба, предимно под земята, тъй като задачата му била да наглежда този свят скрипторий.

Разказа им, че Клариса също е една от многото специални слугини на Ордена на имената, здравите и скромни момичета, избрани да родят следващото поколение писари.

— Но ти се оказва единствена по рода си, нали? — рече монахът. В думите му нямаше злоба и Клариса изпита облекчение, че не я мъмрят. — Може би огнената ти природа е била причината Тит Достопочтени да избере теб. Ти си единственото момиче, което е избягало, преди да роди детето си. И това твое действие, скъпо дете, доведе до края на Библиотеката.

Разказа им за ужасните събития от 9 януари 1297 г., когато всички писари, възрастни и момчета, сграбчили перата си и ги забили дълбоко в очите си, умирайки от мъчителна смърт по масите и пода на скриптория. Разказа им как е обикалял от писалище на писалище, за да събере последните страници, и как всяка една завършвала с едни и същи думи — *Finis Dierum*, Край на дните. Всички писари работели върху имената за 9 февруари 2027 г., ден от далечното бъдеще.

— Това ли е денят, когато ще настъпи краят на света, отче? — попита Чарлз Лайтбърн.

— Такова беше моето мнение и мнението на учените ми колеги. Докато не научихме, че Клариса е избягала с бебето си. Това ни накара да се усъмним. Нашият абат Болдуин не промени убеждението си, че писарите са засвидетелствали деня на унищожението, но приорът ни Феликс и аз самият си мислим, че не е така. Възможно е те да не са отбелязали Края на дните за човечеството, а края на собствените си дни като дълга поредица писари, родени във Вектис, която е била прекъсната от действията на Клариса.

Клариса се разрида сърцераздирателно.

— Не, милото ми момиче, не плачи — утеши я Вартоломей. — Нямало е откъде да го знаеш. И ако ние от Ордена на имената сме научили нещо, то е, че всичко се случва, защото Бог е повелил да стане така.

— Какво ще стане сега? — попита бащата на Клариса.

— Болдуин нареди на Феликс да унищожи Библиотеката с огън, защото изрази мнение, че човечеството още не е готово да научи тайните ѝ. Феликс обаче не беше на същото мнение. Той сринва параклиса над подземните зали, но се погрижи да не предаде на огъня самите книги. Лично аз смятам, че Библиотеката е оцеляла, макар да не мога да бъда сигурен. През месеците и годините след нещастиято духът на обителта отслабна и някои монаси и монахини напуснаха острова, за да отидат в други манастири. У мен пък се зароди идея, която започна да расте като бебето, което е растяло вътре в теб, Клариса. Аз съм стар, много стар, и ми остава малко време, но трябваше да зная. Трябваше да зная! Оцеляла ли си? Детето ти оцеляло ли е? Библиотеката ще продължи ли да съществува? Реших, преди да стана твърде слаб, за да предприема подобно пътуване, да напусна прескъпото си убежище на острова и да поема по пътя към дома ти, за

да видя дали ти и синът ти сте живи. И ето ме тук. В топлото лоно на семейството ти, със съзнанието, че Бог ме доведе тук с определена цел.

— Каква цел? — попита Клариса.

— Да почета Божията воля, добри хора — отвърна Вартоломей със сълзи в очите. — Да ви помоля да ми помогнете да продължа Божието дело. Да възстановя Ордена на имената. Да може Библиотеката да продължи!

Вартоломей живя още две години. По време на престоя си в Пин той научи семейство Лайтбърн на много неща.

Показа им как да приготвят мастило от сажди, примесени със смола. Научи ги да изработват писци от гъши пера. Запозна ги с изкуството на създаването на пергамент от избелена и опъната агнешка кожа и как да съшиват листата в книга. Показа им и как да изкопаят варовика под къщата си, за да създадат тайна зала за скриптория.

И преди да умре в ръцете на Клариса, задъхвайки се от пневмония, Вартоломей стана свидетел на завършването на първата дебела книга на Адам, обхващаща времето от 9 до 10 февруари 2027 г. и пълна със странно звучащите и често неразбираеми имена на хора, които щяха да се родят и умрат след повече от седемстотин години.

15.

Хейвън и Кейша се бяха облегли на варовиковата стена и наблюдаваха Уил и Филип. Момчето току-що се беше събудило и бе гладно. Омете закуската си, но Уил нямаше апетит. Трудно му бе да гледа как Филип проспa цялата нощ. Беше задрямал след вечерята, преди да успее да измъкне някаква информация от него. Уил го остави да спи. Реши, че ще научи фактите скоро и че времето е дошло.

— Успя ли да поспиш? — попита Кейша.

— Чух здраво хъркане от съседното помещение — отвърна Уил.
— Кой е там?

Кейша пренебрегна въпроса му.

— Мога да ти донеса още храна, Филип — рече тя.

— Не, добре съм.

— А ти, Уил? Сигурен ли си, че не искаш нищо?

Уил ѝ се усмихна.

— Ако случайно останем тук за вечеря, което ме съмнява, може и да поискам.

— Добре тогава — рече тя. — Обещах, че ще ви разкажем историята, така че да се заемаме. Хейвън, можеш да му кажеш защо се свърза с Филип.

Момичето толкова се стесняваше, че не смееше да погледне Уил в очите. Вместо това заговори на пода:

— Реших, че Филип е единственият, който може да ми помогне. Не само на мен. Учителят ни заръча да прочетем есето му, което спечели наградата. Там имаше куп неща за Хоризонта. Тук е ужасно напоследък. Всички хлапета са депресирани и какво ли не. Едно момиче от Къркби Стивън от горния клас се обеси, две момчета от Кеңдал също. В Соко всички са се побъркали на тая тема. Наистина ме е страх какво ще се случи, когато наближи следващият февруари.

Момичето вече плачеше. Уил реши да продължи разговора внимателно.

— С какво според теб е можел да помогне Филип?

— Та той е синът на Уил Пайпър, нали така? Вие сте човекът, научил всичко за Библиотеката. Ще знаете какво да правите в такива ситуации.

— За какви ситуации говориш? — попита Уил.

— Време е да ти покажем нещо — обади се Кейша. — Искам да ми обещаеш, че ако махна белезниците ти, няма да ни сториш нищо и няма да се опитваш да избягаш.

— Мога да обещаая, че няма да ви нараня — отвърна Уил.

— Виж какво — остро рече Кейша. — Мога да извикам Кийлн да те укроти с пушката, но предпочитам да не е с нас. Това ще... ограничи изживяването. Освен това мъжете са горе и ще бъдеш хванат моментално.

Уил кимна.

— Добре, имаш думата ми. Е, Филип? Участваш ли?

— Предпочитам да правя любов вместо война. Пък и не бих отказал една обиколка с гид.

Уил се изкиска и повдигна китката си към Кейша, която вече беше извадила ключа.

Въпреки обещанието си той си помисли дали да не грабне Филип и да побегнат. Можеха да се втурнат към склада, да се изкачат по стълбите, да излязат от плевнята и да затичат с все сили през полето към пътя, където да се опитат да спрат някоя кола. Много неща обаче можеха да се оплескат и ако двамата Лайтбърн наистина бродеха навън, шансовете им не бяха добри. Щеше да се опита, ако беше сам, но не можеше да рискува Филип да пострада. Пък и беше ужасно любопитен за какво става дума, така че послушно последва Кейша през близката врата.

Озоваха се в поредната малка стая, която сякаш нямаше друго предназначение, освен да осигурява достъп до други три врати. Помещението бе осветено от една-единствена крушка.

Кейша посочи към една от вратите.

— Някой да иска да използва клозета?

Филип влезе пръв и след като приключи, Уил бутна вратата.

Тоалетната беше съвсем малка, миризлива, изсечена във варовиковата скала. Отгоре се спускаше тръба, която минаваше през пробита дупка и стигаше до стар порцеланов умивалник с ръждиви петна по него. Тоалетната беше с течаща вода, така че вероятно се

изпразваше в някакъв резервоар. Не ставаше за бягство, но едно беше сигурно — каквото и да се случваше тук, ставаше дума за сериозно и дългосрочно начинание.

Когато се върна в преддверието, Уил посочи към едната от другите две врати.

— Натам ли? — попита той.

— Не — отвърна Кейша. — По-късно. Първо тази.

— Бил ли си вече тук? — обърна се Уил към Филип.

— Не — отвърна момчето. — Хейвън обаче ми разказа.

Кейша отвори и прати Хейвън в пълния мрак да включи осветлението. Уил го надуши, преди да го види. Силен сладък аромат на кожа и прах, миризма на древност. В мига преди включването на лампите беше сигурен какво е и на противната жълта светлина очите му потвърдиха онова, което вече знаеше.

Това бе библиотека.

— Господи — промълви той и пристъпи напред.

Реакцията на Филип беше по-прозаична.

— Мамка му!

Варовиковата зала беше просторна и прохладна, с температурата на винарска изба. През нея минаваше централен коридор, прав като стрела, който се губеше някъде в далечината. От двете страни от пода до тавана се издигаха дървени рафтове, всеки с височина около пет метра. Ширината на помещението бе по-лесна за определяне от дължината — беше около 50–60 метра, разделена точно наполовина от коридора.

Най-близките до тях рафтове бяха празни и когато бащата и синът мълчаливо последваха майката и дъщерята, стана ясно, че на лавиците има достатъчно място за още хиляди и хиляди томове.

— Има доста място за растеж — отбеляза Уил.

Хейвън като че ли не се изненада, че той разбира за какво става дума.

— Когато се напълни, отдавна ще съм си отишла от този свят — рече тя. — Кейша също. Някой друг ще трябва да решава проблема.

Филип забърза напред като нетърпеливо кутре и Кейша го настигна. Момчето тръгна към първия пълен рафт. Когато Уил пристигна, синът му вече беше свалил един том от лавицата.

Беше дебел и тежък, подвързан в свежа кожа, миришеца на нов чифт обувки, а не на мухъл като въздуха. Върху гръбчето на ръка беше изрязано число: 2566.

— Това е година, нали? — попита Филип.

— Аха — отвърна Хейвън.

Филип отвори книгата напосоки, а Уил надникна над рамото му.

На страницата имаше две колони имена, около сто на колона. Имена, написани на ръка с черна химикалка. Уил разпозна английски, испански, китайски и португалски. До всяко име беше отбелязана дата 24 август 2566 и думите Natus или Mors.

— Все още се използва латински — рече Уил.

— Не знаем защо — каза Кейша. — Много неща не знаем.

— Не използвате пергамент — иронично рече той.

— Не — отвърна тя. — Копирна хартия от магазина. Подвързиите обаче са си наши. Хубава овча кожа от Йоркшър.

Уил поклати глава.

— Втора библиотека. Втора проклета библиотека. Значи няма Хоризонт?

— Именно затова се свързах с Филип — рече Хейвън. — Светът трябва да научи! Преди хората да си навредят.

Кейша въздъхна.

— Светът не е нужно да научава каквото и да било, Хейвън. Не е наша работа да му казваме. Дългът ни е към Библиотеката.

— Къде са книгите за двайсет и седма година? — попита Уил.

Кейша махна с ръка нататък по прохода.

— Чак в другия край.

— От девети февруари ли започват? — попита Филип.

— Да.

Уил поклати изумено глава.

— Но защо тук? Защо в Йоркшър?

Филип върна книгата на мястото ѝ и тръгна към далечния край на залата. Останалите го последваха.

— Няма нищо записано, всичко се предава от уста на уста в рода ни и кой знае каква част е истина и каква не е. Но се твърди, че в края на тринайсети век едно момиче, също Лайтбърн, било в манастира Вектис на остров Уайт. Там забременяло и избягало обратно тук, в дома си. Казват, че името ѝ било Клариса, но няма начин да се разбере

дали е истина. Твърди се също, че детето ѝ се казвало Адам. Тогавашните Лайтбърн разбрали, че техен дълг е да служат на Библиотеката. Разбираме тази отговорност и днес, нали така, Хейвън?

— Да — промърмори под нос момичето.

— Значи бележката „Край на дните“ от Вектис означава нещо друго — рече Уил.

— Край на дните във Вектис, предполагам. Явно Клариса е била опако момиче, което е довело до упадъка на манастира. Само се надявам моята Хейвън да не е толкова опака, че да навлече същото върху нас.

Момичето заплака, но внезапно нещо го накара да млъкне. Филип бе хванал ръката му и я стискаше здраво.

Отначало Кейша пренебрегна постъпката на момчето.

— В продължение на повече от седемстотин години Лайтбърн сме библиотекари. Това ни е работата. Затова сме се родили на този свят. Тук има много книги, може би милион, ако не и повече. Никога не сме ги броили. Не ги четем. Съхраняваме ги. Тези книги са от Бог, а ние сме богобоязливи хора. Така и не знаехме какво е мястото ни в голямата картина, докато ти не разкри историята около Зона петдесет и едно. По онова време говорехме само за това. Благодарни сме, че научихме.

— Радвам се, че съм помогнал — рече Уил.

— Вие двамата, хайде — обърна се Кейша към момчето и момичето. — Хейвън, време е да им покажем какво има зад другата врата.

16.

И Бао беше в лошо настроение. Седеше сам в кабинета си в служебното си жилище в Джуннанхай, недалеч от Забранения град. Къщата на генералния секретар Уън беше на един хвърлей в силно охранявания комплекс, но беше малко вероятно двамата да си ходят на гости на чай и сладкиши. Напоследък дори на *него* му беше трудно да се добере до стареца.

Кабинетът му беше пълен предимно с китайски книги, колекцията на живота му. Въпреки че водеше кампанията за модернизиране и премахване на книжните издания от училища и университети и замяната им с електронни, Бао се наслаждаваше на удоволствието да държи в ръце тежките традиционни томове, макар че новата библиография на генералния секретар Ху Дзинтао, чието управление бе приключило преди петнайсетина години, лежеше неотворена в скута му.

Отпи дълга глътка от „Саутърн Комфорт“ и изчака сладкото тръпчиво усещане да измине пътя от езика до мозъка. Беше развил вкуса към напитката, когато беше представител на страната в Обединените нации и сега си внасяше на кашончета. Отпи още една глътка и се отпусна в креслото си. Жена му беше излязла на вечеря с приятелки, така че беше сам в къщата. Разсмя се при тази мисъл. Сам означаваше той и шестчленният му екип, който живееше с него. Повика енергичния си млад секретар и му каза да предаде на прислужницата да му приготви гореща вана и да извика масажиста. Смяташе да прогони напрежението от тялото и ума си с пиене, киснене и масаж.

Днешната среща с Уън бе минала лошо. И Бао смяташе, че е представил убедителни доводи в полза на незабавни действия, но Уън се оказа непреклонен.

Старецът го изслуша внимателно, като пафкаше една след друга цигари „Червена пагода“. И Бао така и не можеше да разбере как генералният секретар се е разминал с рака на белия дроб. Винаги се бе

дразнил безкрайно, че ЦРУ знае датата на смъртта на Уън или че е ОХ, а самият той е лишен от тази информация. Горчилката беше невероятна.

— Виж — рече Уън, след като И Бао приключи с препоръките си. — Вече реагирахме остро. Отзовахме посланика си. Започнахме серия военни учения покрай границата с Тайван. Не мислиш ли, че е по-добре да изчакаме и да видим до какво ще доведат тези действия?

— Не смятате ли, че изпращането на предупредителните картички до посланика и екипа му във Вашингтон бяха последната капка? — отвърна И. — Унижението е недопустимо. Не става въпрос само за мен. И други членове на Политбюро са на моето мнение.

— Идеята за последни капки не ми харесва — озъби се Уън. — Винаги може да се добави още една. И не забравяй, че американците категорично отричат да имат пръст в цялата работа. С какви доказателства разполагаме?

— Разбира се, че ще се крият зад отрицанията — заяви И. — Генерал Бо ми каза, че е деветдесет и девет процента сигурен, че картичките са пуснати от агенти на Грум Лейк.

— А, деветдесет и девет процента значи — презрително се ухили Уън, показвайки жълтите си зъби. — Няма да въвлека страната във война, ако не съм сто процента сигурен.

— Не мисля, че Съединените щати ще се намесят, ако атакуваме Тайван с хирургически удари, за да сведем до минимум цивилните жертви — с равен глас рече И. — Смятам, че островът ще бъде върнат в лоното на страната ни за часове и американците само ще вдигнат врява и ще затропат с крака в ООН.

— Не! — извика Уън. — Трябва да ми покажеш черно на бяло стопроцентово доказателство, че американското правителство е възнамерявало да ни заплаши с тези глупави картички! Донеси ми това и ще дам ход на радикалните ти предложения, които направи този следобед. Срещата приключи, заместник-председателю. Действай внимателно. Не искам бъдещият лидер на Китай да бъде толкова прибързан.

И Бао довърши питието си. Масажистът му беше пристигнал и трябваше да облече халата си. Утре сутринта отново щеше да се види с генерал Бо. Надяваше се, че изобретателният военен ще извади още нещо от ръкава си.

„Близо сме до повратната точка — помисли си той, докато тътреше малко несигурно крака. — Нужна ми е само още една провокация, за да убедя Уън да се възползва от момента и да заемем полагащото ни се място в историята! Не ми пука дали е въпрос на късмет или умение. Трябва ми само още една провокация!“

17.

Роб Мелроуз пристигна в хотел „Черният бик“ в Къркби Стивън и незабавно тръгна към стаята на Ани. Когато тя му отвори, той нахълта вътре с арогантността на ученик и започна да я хока.

— В Лондон са много недоволни — заяви с префърцунен акцент, който я накара да стисне раздражено зъби. — Много недоволни. Уил Пайпър е горещ картоф от политическа гледна точка, а ти му позволи да се измъкне. Това ще се отрази зле на кариерата ти, Ани. Много разочароващо. Имам двама души, които чакат долу. Да се размърдаме, а?

Тя беше напълно облечена, трябваше само да си обуе обувките. Накара го нарочно да чака, като седна на леглото си и бавно започна да ги завързва. Сякаш мина цяла вечност, докато приключи.

— Виж какво, Роб, в заповедите ми не влизаше да държа Пайпър на каишка. Трябваше да му помогна да открие сина си. Той сам реши да избяга. Не зная защо. Но няма за какво да ме вините.

— Сигурен съм, че ще имаш възможност да заявиш невинността си в служебния си доклад, но дотогава *моите* заповеди са да открия две изчезнали лица — Пайпър и сина му. Знаеш коя е жената на Пайпър, нали?

— Да, Роб, знам — уморено отвърна Ани.

— В такъв случай можеш да си представиш какви лайна ще се изсипят отгоре ни от ФБР и Държавния департамент. Моята работа е да ги открия днес, а твоята е да ми помагаш както намеря за добре. Предлагам да си изберем тихо местенце в салона и да ме запознаеш с всичките си действия в Къркби Стивън и предградията му.

— Да, става — дръзко отвърна Ани и грабна чантата си. Той не усети подигравката ѝ, когато тя каза: — Мисля, че трябва да обърнем особено внимание на... предградията.

Кени и хората му пристигнаха в Къркби Стивън и паркираха недалеч от хотел „Черният бик“. Хората от екипа за наблюдение от Грум Лейк бяха установили точното местоположение на Ани Лок по сигнала от нетпена ѝ и следяха целия ѝ имейл и телефонен трафик, справяйки се с кодиращите алгоритми на МИ-5 като нагорещен нож с масло. Както обичаше да казва Кени в подобни ситуации: „В ръцете ни е“. Неговите наблюдатели никога не бяха попадали на шифър, който да не могат да разбият. Именно с това си вадеха хляба. Гордееше се страшно с хората си и мисията им, но краят приближаваше, както се казва, и той нямаше ни най-малка представа какво ще прави след закриването на Зона 51. Понякога, когато беше в почивка и вкарваше повече пиячка в кръвта си, тайно се надяваше, че с настъпването на Хоризонта ще бъде заличен заедно с останалото човечество. По този начин нямаше да му се налага да се задоволява с по-незначителна работа.

Но сега, докато се разтъркваше и оглеждаше Маркет стрийт, той мислеше единствено за работата си. Щеше да открие Уил Пайпър, да научи какви ги вършат той и синът му и да разбере кои, по дяволите, са тези „библиотекари“. И след това щеше здравата да го начука на господин Пайпър, стига да може да намери основателна причина за това. Вярно, Пайпър беше ОХ, но това не пречеше хубавичко да си изпати, пък и по този начин щеше да се погрижи за една недовършена работа. Беше длъжник на Малкълм Фрейзър. И освен това, ставаше въпрос за честта на наблюдателите. Докато го пребиваше, щеше да се погрижи Пайпър да разбере, че всеки удар идва от Малкълм, че е юмрук от онзи свят.

Ани седна на забутаната маса в дъното на лобито заедно с Мелроуз и другите двама агенти на МИ-5. Познаваше ги — свестни момчета, които сигурно споделяха мнението ѝ за Мелроуз, но си мълчаха в присъствието на шефа си. Подложките за бира на масата воняха на мая. Тя ги събра и ги метна на съседната празна маса. Мелроуз отпрати сервитьора, като каза, че не са нито гладни, нито жадни, и когато онзи замърмори сърдито, отбеляза:

— Страшно мразя тези провинциални градчета.

Ани сбито докладва за обиколката си с Уил из фермите в Пин. Спря се най-вече на фермата Лайтбърн, защото се бяха задържали най-дълго там. Повечето от другите срещи бяха кратки и доста недружелюбни.

— Местните хора като че ли не обичат посетители — рече тя.

— Но случаят с Лайтбърн не е такъв — носово отбеляза Мелроуз. Беше извикал карта на екрана на нетпена си, на която с червени точки бяха отбелязани посетените места. — Пънчета в Пин — каза той и зачака двамата подлизурковци да се захият. — Те не са били недружелюбни, нали? Какво ни говори това, Ани?

— Както заключих в предварителния си доклад, Роб, това ни говори, че или са приятелски настроени по принцип, или крият нещо — отвърна тя.

— Е, така или иначе, явно ще трябва да ги посетим отново днес следобед. Да видим колко приятелски настроени ще бъдат, когато тежката артилерия им се натресе на главите.

Точно в този момент Кени, Лопес и Харпър влязоха в лобито и поискаха да бъдат настанени за обяд. Кени изгледа масата на МИ-5.

— Кой са тези, по дяволите? — прошепна Мелроуз.

— Не съм ги виждала досега — отвърна Ани. — Американци, ако се съди по външния им вид и акцента.

— Е, високият като че ли те разпозна. Видя ли как те гледаше?

Тя сви рамене.

— ФБР? — прошепна Мелроуз. — ЦРУ? Или от някоя друга агенция?

— Искаш ли да ги питам? — саркастично рече тя.

— За бога, не! Ще се изложим. Аз ще направя дискретна справка. Но няма да се изненадам, ако това се окаже някаква машинация на жената на Пайпър. Може би се опитва да следи работата ни.

В другия край на салона Кени също шепнеше на хората си:

— Ан Елизабет Лок. Изглежда точно като на снимката. Хубаво момиченце. Тъкмо излязла от прокурорската възраст, ако питате мен.

— Какво правим, шефе? — попита Лопес.

— Първата ни работа е да се помолим на всемогъщия Бог в менюто да има нещо, което няма да ни накара си изповръщаме червата.

След това продължаваме с онова, в което ни бива най-много. Ще им проследим задниците, докато не ни отведат при Пайпър.

— Май ни забелязаха — обади се Харпър.

Кени отвори менюто.

— И какво ще правят? Ще ни избягат с мижавия си електромобил ли?

Нанси не беше свикнала с празна къща. Не толкова заради това, че е сама. Уил прекарваше повечето си време във Флорида, докато тя работеше във Вашингтон, а за Филип не можеше да се каже, че се мотае около нея. През повечето време седеше в стаята си. Онова, което я тормозеше, бе тишината.

Около Филип винаги беше шумно. От стаята му постоянно бумтяха тонколони. И нетпенът му непрекъснато звънеше, за да му предаде нещо от Соко и другите му безброй сайтове. Освен това никога не изключваше телевизорите в кухнята и дневната, така че и те непрекъснато бръмчаха на заден план.

Сега къщата беше смълчана като гробница и това я влудяваше.

Беше се облякла за работа и пълнеше термочашата си с кафе, когато се разрева. Синът ѝ беше изчезнал. Съпругът ѝ беше изчезнал. А коравосърдечният ѝ шеф искаше от нея да постави работата и страната на първо място. Това беше прекалено.

Направи онова, което като луда не можеше да спре в последно време — набра гласово телефона на Филип, после този на Уил и чу все същите небрежни съобщения, които изглеждаха така чудовищно не на място в тази ситуация.

Провери имейлите си, намери и препрочете съобщението, което бе прочела още в леглото си. Роналд Мур, заместник-директорът на МИ-5, я уверяваше, че се прави всичко възможно за откриването на Уил и Филип. Един от „най-добрите“ им хора бил изпратен на място с екип, за да помогне на по-младата служителка, натоварена със случая, госпожица Лок. Щели да я държат редовно в течение за развитието на нещата.

Нанси беше потърсила подробности за Ан Лок и бе изръмжала на красивото лице на екрана: „Остави го на мира, скъпа. Има слабо сърце“. Предполагаше, че госпожица Лок може да е накарала старите

сокове на Уил да бликнат, както всеки път при вида на хубава жена. Именно тази негова слабост едва не го уби по Коледа. Но защо беше откраднал колата ѝ и я бе зарязал? Явно беше попаднал на нещо и не искаше да влочи товар със себе си. Но тогава защо не ѝ се беше обадил, за да ѝ разкаже какво е открил? И десет секунди щяха да са достатъчни!

Мътните да те вземат, Уил, помисли си Нанси. Ти си най-вбесяващият мъж, когото съм срещала. И между другото, обичам те.

Директор Париш я откри веднага щом пристигна в централата на Пенсилвания авеню.

— Познай. Оказа се права — рече той, докато наливаше кафе и на двамата от каната на заседателната маса.

— За какво съм права? — попита Нанси.

— Всички дипломати, които подвиха опашки и побягнаха към Пекин, днес са живи и здрави.

— Казах ти, че не се връзва.

— А аз вече ти казах, че си била права!

— Тогава ми позволи да хвана следващия самолет до Англия. Трябва да ида там и да намеря момчетата си.

— Рон Мур ми каза, че са натоварили свестни хора със задачата, Нанси. Ето какво е положението. Китайците продължават да вдигат пара. Не им пука, че последните картички са се оказали измама. Смятат — или поне така твърдят — че са дело на същата организация, която е изпратила истинските. Твърдят, че всичко е работа на Грум Лейк. Пуснали са официална нота до Държавния департамент, в която се заявява, че заплахата срещу дипломатите им е извела кризата до ново ниво, и настояват да знаят защо администрацията участва във враждебните провокации. А тази сутрин задрънча и оръжие. Пуснали са два самолетоносача клас „Ши-Ланг“ и група ядрени подводници в Южнокитайско море, които се движат към Тайванския пролив. Никой в Пентагона няма да се изненада, ако използват това като димна завеса за инвазия в Тайван. Едва ли е нужно да казвам, че Белият дом е изправен на нокти. Точно тук е нашата роля. Най-добрият начин да накараме онези типове да си свият сармите е да докажем, че правителството не е замесено в историята с картичките. Решаването на случая зависи от нас или по-точно, от теб.

Нанси въздъхна. Тежестта на целия свят се бе стоварила върху крехките ѝ рамене. Беше си приготвила куфар за Англия, но той явно щеше да си остане в багажника на колата ѝ.

Взе асансьора до петия етаж, където беше издействала кабинети и заседателни зали за екипа, работещ по Китайския апокалипсис. През кариерата си на висш служител беше действала за централизирането на сложни случаи. Това невинаги я правеше популярна сред оперативните отдели, чиито главни специални агенти и техните хора често се чувстваха ограничени от дългата ръка на централата. Този случай обаче беше идеален пример за необходимостта от координация. Пощенски картички бяха изпратени до Ню Йорк, Сан Франциско и Лос Анджелис, а сега и до Вашингтон. Не можеше да остави всеки оперативен отдел да работи самостоятелно.

Беше избрала един специален агент от отдела в Ню Йорк да дойде във Вашингтон и да поеме ръководството на екипа; даваше си сметка, че вижда много от самата себе си в Андреа Маркоф, десетгодишен ветеран във ФБР и същински пищов, винаги заредена и с буден ум. Маркоф не беше на себе си от щастие, че неин ментор е най-високопоставената жена в Бюрото, и бе абсолютно лоялна.

Когато Нанси мина през заседателната зала на екипа, Андреа забърза към нея.

— Някакъв напредък с видеозаписите? — попита Нанси.

— Разбихме ги! — отвърна Андреа. — Новите програми приключиха снощи и по всичко личи, че си вършат работата.

— Да погледаме.

Открай време мотото на Нанси беше, че черната работа решава случаите. Научила беше това от работата с Уил по първия си голям случай и урокът се бе потвърдил неведнъж през годините. Единствените сигурни улики, с които разполагаха, бяха картичките. Всички бяха подпечатани в Манхатън и бяха минали през един от седемте пощенски клона. Това означаваше, че подателят или подателите най-вероятно са ги пуснали лично в някои от 167-те пощенски кутии на въпросните клонове.

Беше сравнително лесно да стеснят въпросните дати според пощенското клеймо на картичките и тъй като камерите покриваха почти напълно улиците в Манхатън, разполагаха с видеозаписи на всяка кутия. Проблемът се състоеше в огромното количество

информация. За всеки отделен ден това правеше двайсет и четири часа запис за всяка от двайсетте пощенски кутии, или общо 480 часа, които трябваше да се прегледат внимателно и да се открие подозрителното лице. Умножете това по осем за дните от последните два месеца, през които бяха пуснати картичките. Търсенето на едно и също лице или лица беше класическата задача за издирване на игла в купа сено.

Идеята на Андреа беше да използва компютърджии. С благословията на Нанси тя привлече към екипа куп аналитици, които да претърсят видеозаписите и да отделят само кадрите, при които нечия ръка се докосва до дръжката на пощенската кутия.

— В момента превъртаме записите — каза Андреа. — Системата не е свършена, но все пак е отсяла деветдесет и девет процента от плявата.

Едната стена на заседателната зала беше покрита с видеоекрани. Андреа даде гласова команда на системата да пусне записите от 8 януари и стената оживя, показвайки от най-добрите ъгли всички двайсет и една кутии на пощенски клон Вилидж на Варик стрийт.

— Пуснете картините — рече тя.

Група агенти и техници застанаха зад нея и Нанси и загледаха откъсите от записите.

Алгоритмите явно бяха ефективни и показваха предимно моментите, когато хората пускаха пакети и пликкове.

— Преди десетина години щеше да бъде доста по-трудно — рече Андреа. — Така де, кога за последен път си пускала писмо?

Нанси помнеше. Когато Уил беше далеч от нея във Флорида, тя обичаше да му праща истински картички, а не електронни. Последната беше за рождения му ден през ноември с рисунка на платноходка и две мишки, които я насочваха към залязващото слънце. Пропъди спомена — не искаше да се разреве отново пред хората си.

Денят явно е бил доста студен, защото много от показаните на записите хора бяха с шалове и шапки.

— Май ще имаме не повече от петдесет процента шанс да разпознаем лице — отбеляза Нанси.

— Ако сме късметлии — съгласи се Андреа. — Но поне разполагаме с по-ограничен материал, върху който да работим.

Нетпенът на Нанси завибрира. Тя пхна слушалка в ухото си и отстъпи в дъното на стаята, за да приеме повикването.

Беше Рон Мур от МИ-5. Нанси затаи дъх, когато секретарката му обяви, че шефът ѝ иска да говори с нея.

Обаждането са оказа обаче само жест на любезност. Мур просто ѝ събщи, че лондонският му екип е пристигнал на място в Йоркшър и в най-скоро време ще се захване за работа. Имали някои следи, които смятали да проучат най-методично.

— Мога ли да направя още нещо за теб, Нанси? — попита той на сбогуване.

— Не, Рон. Благодаря ти. Моля те да ми звънеш, ако откриете нещо. — Нанси извади слушалката и извика през стаята: — Средният ред! Вторият екран отляво! Замразете и върнете петнайсет секунди!

Андреа спря екрана с жест и върна записа назад.

— Точно там! Спри!

Картината замръзна. Някакъв човек без шапка държеше дръжката на пощенската кутия и пускаше нещо в нея.

— Господи — промълви Нанси.

— Какво има? — объркано попита Андреа.

— Този човек. Снетемето лицето му и го потърсете в останалите записи. По възможно най-бързия начин. Познавам го.

18.

Уил подозираше какво ще види зад вратата, но подозренията се оказаха недостатъчни за смайващата реалност, която се разкри пред очите му.

Беше си представял, че ще се озоват в зала като тази, пълна с писари, сред които щяха да изглеждат дребни и незначителни, но това бе все едно да си представя, че се връща с машина на времето и наблюдава живота в двора на Хенри VIII или скита из залите на Ласко, докато праисторическите хора са рисували по стените им.

Бяха само седем.

Най-възрастният сигурно приближаваше осемдесетте, а най-младият бе не по-голям от собствения му син. Седяха на две прости маси в началото на помещението; зад тях имаше още много други, всичките празни.

И седмината вдигнаха глави, когато той и останалите влязоха. Уил видя седем чифта изумрудени очи, които се спряха за момент върху него, след което писарите продължиха с работата си.

— Всичко е наред, това са приятели — каза им успокояващо Кейша, но на Уил му се стори, че им говори по същия начин, по който би говорила и на добитъка си.

В поведението им не се долавяше страх, нямаше любопитство, нито пък чувство, че нарушават личното им пространство. Бяха неми и с безизразни лица, устните им бяха отпуснати, очите им не мигаха. Всички имаха рижа коса, права и фина; тази на стареца бе оредяла и голият му скалп прозираше на темето му.

Вниманието на Уил бе привлечено от ръцете им. Дълги деликатни пръсти, хванали черни химикалки и изписващи с изящен почерк белите листа, формат А4. Писарите седяха на тапицирани дървени столове до двете маси, осветявани от мощни крушки. Всички имаха бледата кожа на подземни обитатели и вида на хора, чиито тела съществуват само за да поддържат ума.

Докато вървеше през Библиотеката, той си ги бе представял облечени в дълги монашески роби, но облеклото им се оказа съвсем обикновено и някак неуместно. Носеха нещо като униформи, но дрехите показваха предимно практичност — жълто-кафяви панталони, бели чорапи, сандали и светлосини памучни ризи.

— Татко — обади се Филип. Хейвън държеше ръката му, но той я пусна.

— Знам — отвърна Уил. — Знам.

Отново загледаха мълчаливо с увиснали челюсти как рижите мъже вършеха онова, с което се бяха занимавали още от осми век — записваха имена и дати. И до всяко име имаше проста бележка — *natus* или *mors*, роден или умрял.

— Може ли да приближим? — попита Уил.

Хейвън ги поведе напред, докато не се озоваха между двете заети маси.

— Работят върху тринайсети април две хиляди шестстотин и единайсета година — тихо рече Кейша. — На тази дата са вече близо седмица.

Хейвън отново беше хванала ръката на Филип.

— През двацет и седми век на ден ще се раждат и ще умират около сто хиляди души — тихо рече тя с онзи приглушен тон, с който хората разговарят в библиотеки.

— Ще има баланс — каза майка ѝ. — Надявам се, че естествен.

— Моята работа е да броя страниците — каза момичето на Филип. — Когато се съберат шестстотин, Ендрю, един от братята ми, ги събира в книга.

Телесната миризма на мъжете, миризма на ферментирало, изпълваше ноздрите на Уил.

— Как ги наричате? — попита той.

— Всеки си има име — отвърна Хейвън. — Но иначе им викаме писарите. Както са ги наричали дванайсет века наред.

Уил и Филип се стреснаха, когато един от писарите пред тях бутна стола си назад и се изправи.

— Спокойно — каза Кейша. — Хейвън, погрижи се за Матю.

Матю беше млад, може би на около двацет, с червеникава четина по брадичката и над горната устна. Той отиде при вратата и застана пред нея с отпуснати ръце, пристъпвайки от крак на крак.

Хейвън отвори и двамата излязоха.

— Трябва да иде до тоалетната — обясни Кейша. — Същински деца са. Нуждаят се от постоянни грижи. Трябва да ги храним, да ги чистим, да ги бръснем, защото не обичат бради, да ги слагаме да си лягат вечер и да ги будим на сутринта. Не се оплаквам, това ни е призванието, но работата е много, повярвайте. Всички Лайтбърн участват. Цялата ферма съществува, за да ги издържа. Видяхте съпруга ми и брат му. Хейвън има двама по-големи братя, Ендрю и Дъглас, както и леля си Гейл и нейните две момичета, по-малки от моето. Както казах, това е дългът ни. Всеки върши своята работа през цялото време.

Уил забеляза, че Филип е престанал да наднича над рамото на един от писарите и я слуша.

— Но Хейвън ходи на училище — рече той.

— Така е, при това не по свой или по наш избор. Никак даже. Винаги е била свободен дух, все се запиява някъде, ходи да бере цветя или да гони пеперуди из поляните. Преди години директорът на училището в Къркби Стивън се разхождал из хълмовете над фермата, попаднал случайно на нея и се учудил, че не я познава. По онова време беше малка и се издала, че живее долу във фермата. Е, местните власти ни дойдоха на гости и поискаха да научат защо момичето не ходи на училище. Много грижи ни създаде. Гледаме да живеем, без да се набиваме на очи, нали разбирате. Не ходим на лекари, не вземаме социални помощи, а ето че те дойдоха да душат наоколо. Обръцахме се единствено към хората от Министерството на земеделието и селското стопанство да бележат овцете и кравите, но никога не ни се е случвало да идват непознати и да се интересуват от децата ни. Налагаше се да крием малките долу при писарите всеки път, когато се появи някой. Те обаче спипаха Хейвън и трябваше или да я пратим на училище, или да я обучаваме у дома, което е по-лошо, защото през цялото време ще ни идват разни инспектори. Така че — да, Филип, Хейвън е единствената Лайтбърн, която ходи на училище. Това сигурно обяснява защо е направила глупостта да се свърже с теб.

Уил също не закъсна с въпросите си.

— Тук има седмина писари. Те остаряват, умират, но не свършват, нали?

Кейша въздъхна.

— А, забеляза най-голямото предизвикателство, пред което сме изправени.

Уил беше открил слабото им място. Трябваше да го използва, макар че това щеше да разстрои сина му.

— Кажи ми, Кейша, Хейвън ли е следващата?

Кейша кимна сериозно.

— Искаме да порасне още малко, но да.

Уил беше познал за Филип, защото момчето едва не изскочи от обувките си.

— Сериозно ли говорите? С някого от тях?

При вика му писарите спряха работата си, но няколко секунди по-късно я продължиха като един.

— Това е начинът, Филип. Винаги е бил — търпеливо отвърна Кейша.

— Оставете я на мира! — реагира Филип като истински рицар. — Щом това е вашият начин, защо вие не го направите?

Кейша докосна леко по рамото един млад писар.

— Това момче е мое. Матю също.

Уил продължи да дълбае:

— Какво мисли Хейвън за този свой дълг?

— Не е очарована, естествено. Видяла е големия свят в училище. Пада си по момчета. Предполагам, че харесва и теб, Филип. Може би всичко това я е накарало да те потърси. Но ще направи онова, което се очаква от жените Лайтбърн. Вършим го за възхвалата на Бог. Това е по-голямо от нас. А и нашето поколение отслабва. Сега са само седмина. Вижте всички онези празни маси зад вас. Навремето са били по двайсет-трийсет.

— Значи от Хейвън и по-малките ѝ братовчедки зависи да попълните бройката — остро рече Уил.

— Татко, не можем да позволим това! — обади се Филип.

— Моите уважения, но ще ви помоля да не ни съдите — тъжно рече Кейша. — Във вселената има по-висши сили от чувствата на някакви си момичета.

Хейвън се върна с Матю.

— Татко идва — рече тя. — По-добре да се връщаме в спалното.

На Уил му минаха куп идеи. Да сграбчи някой от рижавите за врата и да го използва за заложник, за да излезе. Да стори същото с

Кейша или момичето. Да направи нещо! Но всеки път си помисляше за безопасността на Филип и реши да се бори само с думи.

— Кейша, трябва да ни пуснете — рече той. — Хейвън е права. Светът трябва да научи, че Хоризонтът не съществува. Милиарди хора страдат ненужно, уплашени до смърт от нещо, което няма да се случи.

— Съжалявам, Уил. Това не може да стане. Светът не бива да научава за нас. Няма да ни оставят на мира. Това ще бъде краят на писарите и краят на нашето дело. Не можем да допуснем това. А сега да побързаме. Трябва да вървим.

След доклада на Ани Мелроуз реши първо да посетят фермата на Скар, после на Лайтбърн и накрая тази на Брук. Ако не откриеха нищо, щяха да продължат, докато не обиколят всички имоти.

Ани ги беше предупредила, че хората във фермата Скар говорят на странен диалект, но въпреки това Мелроуз се заоплакваше раздразнено:

— Не им разбирам абсолютно нищичко. Направо се замислям дали да не си наемем преводач за този пущинак.

— Начукай си го — посъветва го фермерът.

— Да преведа ли? — усмихнало предложи Ани.

— Кажим им, че имам право да влизам в имотите им съгласно Закона за сигурност от две и деветнайсета — каза Мелроуз.

— Ей ся ще зема пушката — каза фермерът и изчезна в къщата.

Мелроуз нареди на едно от момчетата си да го укроти и след кратка схватка старият фермер се оказа закопчан със свински опашки, а жена му се задъхваше на пода в кухнята.

Докато другият агент стоеше на пост в градината с ръка върху дръжката на пистолета си, Ани държеше под око възрастната жена, като ѝ предлагаше вода и се опитваше да я успокои.

Мелроуз и колегата му претърсиха къщата и околните постройки.

Кени и хората му бяха заели позиции в храсталака от другата страна на пътя. Сега той наблюдаваше екипа на МИ-5 през бинокъла.

— Що за оръжия носят според теб, шефе? — попита Харпър.

— Най-вероятно водни пистолети — отвърна Кени. — И не е сигурно дали могат да улучат мишените си.

Уил заряза постите и изяде обяда, който им донесе Хейвън. Баща и син седяха закопчани за леглата си в преграденото помещение в по-голямото спално. Момичето обясни, че се използвало като изолатор, когато някой писар настине, за да не зарази останалите.

— Какво казаха майка ти и баща ти, че ще правят с нас? — попита я Уил колкото може по-небрежно.

— Не говорят пред мен — отвърна Хейвън. — Вече ми нямат доверие. Чувам ги обаче, че се препират.

— Можеш ли да ни намериш ключовете за тези неща? — попита Уил и вдигна закопчаната си ръка.

— Крийт всичко от мен — каза тя, — ключовете, нетпена на Филип.

— Можеш ли да се обадиш в полицията? — попита Филип.

— Не! Ще ме видят да използвам телефона в дневната.

— Не можеш ли да се измъкнеш и да идеш до някого от съседите? — попита Уил.

— Едва ли — отвърна момичето. — Чичовците ми са горе на стража. Пускат ме да ви нося храната само защото мама им каза, че не може да се справя сама.

Момичето седна на леглото до Филип толкова близо, че раменете им се докоснаха. Попита го дали е приключил и той отговори, като я целуна леко по бузата. Лицето ѝ пламна.

Хейвън забързано събра чиниите и тръгна към изхода. Каза им, че ще се върне при първа възможност, и се обърна, за да се усмихне срамежливо на момчето.

— Добър ход — отбеляза Уил. — Тя вече беше на наша страна, но малко допълнително насърчаване не е излишно.

— Не беше ход — отегчено отвърна Филип.

Хлапето е влюбено, помисли си Уил.

— Тя е хубаво момиче — рече той. — Имаш добър вкус.

— Когато се разкараме оттук, искам да ми обещаеш, че ще се погрижиш да не ѝ се случи нищо, ясно? — настоятелно рече момчето.

— За нея съм готов на всичко. Имаш ми думата — отвърна Уил.

— Ще се разкараме оттук, нали? — попита Филип, но вече без такава увереност.

— Да. Определено.

— Трябва да го направим — каза момчето, като се протягаше и прозяваше. — Светът трябва да научи за това място.

Докато синът му прохъркваше следобеда, Уил лежеше на леглото си, скръстил ръце на гърдите, и се мъчеше да обмисли положението от всички страни. Хлапето вече беше омаяло Хейвън, така че той трябваше да приложи чара на Пайпър върху майката. Нямаше да се измъкнат от тук, разчитайки на насилието. Беше прекалено рисковано. Както се беше изразил синът му, трябваше да правят любов, а не война.

Тъкмо започна да се унася, когато вратата на малката им стаичка се отвори и Кейша влезе с две чаши чай. Видя, че Филип е заспал, и прошепна:

— Става ли да си поговорим?

Уил кимна и вдигна закопчаната си ръка.

Тя го освободи, остави чашата на Филип до леглото му и поведе Уил към преддверието с трите врати.

Той отпи от чая с мляко и посочи към Библиотеката.

— Да се поразходим?

Вътре тя запали лампите и Уил вдиша древния аромат.

— Страхотно място — рече той.

— Така си е. Вълшебно е. Именно затова трябва да го защитаваме.

Уил започна съставената си наполовина реч:

— Кейша, да изложя ли моята гледна точка? Вашите писари, книжници или както там ги наричате... нямам представа откъде са се взели тези техни способности. Никога не съм бил особено религиозен, но предполагам, няма начин да пренебрегнем факта, че дарбата им говори за наличието на някаква висша сила. Може да е Бог. Може да е нещо друго. В едно обаче съм сигурен — имената в тези книги принадлежат на истински хора. Тук са имената на повечето от милиардите, които днес живеят на планетата. И имената на другите милиарди, които още не са се родили. Става въпрос за хора, нали така? А не за книги.

Тръгнаха бавно по централния коридор.

— Какво искаш да кажеш, Уил? Че трябва да загърбим дълга си да поддържаме Библиотеката, така че хората да научат съдбата си ли?

— Виж, мисля за това всеки ден, откакто открих първата Библиотека. Не мисля, че е здравословно или естествено хората да знаят на коя дата ще умрат. Те трябва да се съсредоточат върху живота, не върху смъртта. И смятам за отвратително, че моето правителство е използвало данните десетилетия наред за геополитически цели. Не мога да понасям обаче, че целият свят е останал с погрешното впечатление, за което в известен смисъл съм виновен аз самият, че е смъртник. Хората се измъчват от мисли за Хоризонта. Време е да им съобщим, че следващият девети февруари ще бъде просто обикновен ден.

— Ако беше възможно това да се постигне, без да се разгласява за нас, това не би представлявало проблем — рече тя.

Уил се обърна към нея. Намираха се до книги за XXIV в., само на сантиметри един от друг; от нея се носеше аромат, но не на парфюм. А естествена, земна миризма, която възбуждаше.

— Само че имате проблем. И то голям. Филип и аз. Не можете да направите така, че да изчезнем безследно. Не сме просто обикновени баща и син, Кейша. Заради жена ми се превръщаме във важни клечки.

— Тогава ми разкажи за госпожа Пайпър — каза тя с лека усмивка и отметна кичур коса.

— Тя наистина е страхотна, добра майка, а същевременно и човек номер три във ФБР. Сега щеше да е тук, ако не беше задържана от важен случай у дома.

— Е, значи е жена с власт. Харесваш ли силни жени, Уил?

Уил имаше добра представа какво следва, така че не се слиса, когато тя се надигна на пръсти и го целуна страстно. Отвърна на целувката ѝ, като за момент се наслади на меките ѝ гостоприемни устни, преди да се дръпне.

— Харесвам жените, точка — рече той. — Но се справям добре и със силните. Как се справя Даниъл с тях?

— Уф, не говори за мъжа ми — рече тя с ръце на кръста.

— Да не би да се карате? — усмихна се Уил. — Случайно да е свързано с това какво да правите с нас?

Тя кимна.

— Той и брат му искат да ни убият, нали? Имате проблем, така че се погрижи за него. Схващам психологията. Проблемът е, че сме отвъд Хоризонта. Така че поради една или друга причина краят ни няма да

настъпи преди следващия девети февруари. Това означава, че единственият начин да ни накарате да мълчим, е да ни оставите тук кажи-речи завинаги, което също няма да се случи. Заради жена ми британските служби за сигурност вече са тук и имат доста добра представа къде да ни търсят. Всичко това няма да свърши добре за вас, Кейша. Трябва да спасявате себе си. Дръж на своето, не се уповавай на Даниъл и Кийлън.

Тя каза нещо под нос — нещо тихо, като неволно изтървана мисъл. Звучеше като „Знам как ще приключи това“.

— Извинявай, какво каза? — попита Уил.

— Нищо. Абсолютно нищо. Между другото, за онзи голям случай на жена ти. Имам чувството, че ще го разреши.

Уил сбърчи чело, но не каза нищо. Вместо това отново закрочи бавно.

— Предпочиташ да продължиш с разходката или искаш да надникнеш в бъдещето? Можеш да разгледаш двайсет и седма година, ако искаш — рече тя.

Уил се разсмя.

— Честно казано, не искам да знам какво ще се случи с мен и с близките ми. Преди години трябваше да погледна. Признавам, изпитах облекчение, че сме ОХ, но това изобщо не ми допаднаше. Мисля, че прекрачих граница, която не биваше да прекрачвам. А ти?

— Не съм търсила собствената си дата, ако това ме питаш. Нито датите на близките ми. Живеем само за книгите. Пък и доколкото знам, нашите дати изобщо не са в тази Библиотека. Може да са в другата.

Той спря, прегърна я през кръста и я придърпа към себе си.

— Искрено се надявам да не е така.

Тя отново го целуна, този път по-дълго. Докато я прегръщаше, той крепеше чашата си, за да не разлее остатъка от чая върху нея. Когато се нацелуваха, задържа главата ѝ върху гърдите си със свободната си ръка. Тя отново мърмореше, но той не се опита да разбере какво казва.

Стигам донякъде, помисли си Уил. Този подход с любовта против войната си има своите плюсове.

Погледна през рамото ѝ към най-близкия рафт и забеляза нещо особено. Всички томове в библиотеката бяха еднакво дебели, но един

на средната лавица беше тънък само около сантиметър, без надпис върху гръбчето.

Воден от непреодолимо любопитство, Уил остави чашата да се изплъзне от пръста му. Тя се разби в каменния под.

Той започна да се извинява и щом Кейша коленичи да събере парчетата, се пресегна към книгата и я мушна отпред в панталоните си, като се постара да прикрие кражбата с края на ризата си.

— По-добре да се връщаме — рече тя. — Ще ида за метла и лопата. Не искам Даниъл или Кийлън да открият някое парче. Не е нужно да знаят, че сме се разхождали, ако разбираш какво имам предвид. Господи, хич не ми се иска отново да те закопчавам.

За всеки случай Уил я целуна още веднъж.

— Поне ми даде приятен материал за размисъл — рече той.

С охота се върна на леглото си и я остави да закопчае китката му. Филип все така хъркаше. Когато Кейша излезе, Уил незабавно бръкна в гащите си.

Книгата имаше хубава яркосиня кожена подвързия с пищно украсени червени ъгли.

Отвори я и зяпна невярващо титулната страница. Прочете я, после я прочете отново, за да е сигурен, че е разпознал уверените, изписани с много заврънкулки букви.

Личен дневник
за посещенията ми в невероятните библиотеки на
Вектис и Пин

Бенджамин Франклин

1775

След това с несигурна ръка бавно обърна страницата и зачете.

19.

Със значително безпокойство сядам да опиша своите спомени за неотдавнашните събития. Видях неща, на които трудно може да се повярва, но храня надежда, че като на човек на науката, който има известна репутация със силата на наблюдението си, е по-вероятно да повярват на мен, отколкото на повечето. Трябва обаче да призная пред себе си, че не съм решил дали някога ще разкрия съдържанието на този дневник. Но моята памет, която засега е отлична, едва ли ще остане такава винаги. Виждам съм мъже на възраст, които рядко могат да си спомнят къде са оставили пантофите си. Ако в бъдеще реша да разкажа на хората за своите открития и се окаже, че съм лишен от спомени, то този дневник ще послужи като помощник на паметта ми.

И докато седя в полумрак с най-разнолики спътници, трябва да се запитам дали някога ще видя светлината на деня. Не съм пленник тук, но не съм и напълно свободен човек. Доколкото разбирам, моята съдба се решава в разгорещени спорове между домакините ми. Винаги съм подкрепял добрия и енергичен дебат, но тъй като съм субект на подобен разговор, признавам, че изпитвам известно главозамайване. Положението ми се влошава допълнително от ранните пристъпи на подаграта, моята най-нежелана приятелка, която ме посети отново миналата вечер.

Мисля, че е най-добре да започна този разказ за лятото на 1761 г., когато се запознах със забележителния джентълмен барон Льо Деспенсер, който тогава бе известен с не така величественото име Френсис Дашууд.

— Бенджамин, някакъв джентълмен е дошъл да се види с теб.

Бенджамин Франклин отвори вратата на спалнята си и погледна над очилата към своята хазайка и спътница Маргарет Стивънсън. Тя видя недоядената храна в чинията му и зацъка неодобрително с език.

— Бях твърде зает, за да ям — измънка той, показвайки изпоцапаните си с мастило пръсти. — Кой е дошъл?

— Името му е Френсис Дашууд. Поли е в дневната и му прави компания, но не искам да я оставям прекалено дълго сама с него. — Маргарет завъртя очи. — Изглежда доста палав.

— Добре, ще се притека на помощ на скъпото момиче. Слизам веднага.

Франклин живееше като наемател на Крейвън стрийт от пристигането си в Лондон през 1757 г. Къщата бе на четири етажа, собственост на вдовицата Стивънсън, разположена недалеч от Уайтхол, между „Странд“ и Темза. Откри квартирата съвсем случайно, малко след пристигането си с пощенския кораб от Филадельфия.

Беше дошъл в Англия в качеството си на официален представител на Пенсилвания, изразител на интересите на колонията пред властимащите. Макар размириците и недоволството да се ширеха във всички американски колонии, Пенсилвания имаше особено належащи проблеми и Франклин бе натоварен с решаването им. Пенсилвания се владееше и управляваше не от короната, а от потомците на Уилям Пен, който бе получил собствеността върху територията през 1681 г. от крал Чарлз II. Някои пенсилванци, сред които и Франклин, смятаха, че ще бъде по-добре да отговарят пред Парламента, отколкото пред капризните и непредвидими наследници на Пен. По време на посещението си в Лондон Франклин трябваше да лобира пред Парламента да освободи колонията от игото на Пен.

Той беше избран с решително мнозинство от политическата класа на Пенсилвания за неин представител в Англия, тъй като бе несъмнено най-видният гражданин на колонията. От скромно момче в Бостън се беше издигнал до колониален печатар и издател на „Пенсилвански вестник“, най-уважаваното периодично издание в Америка. Беше се отдал на обществената служба и бе дългогодишен член на провинциалното събрание на Пенсилвания. Изучаваше страстно естествените науки, бе станал световноизвестен изобретател,

учен и философ. Когато го избраха за представител на Пенсилвания, вече бе натрупал политически и научни почести.

Беше станал известен и с нестандартния си начин на живот. Бракът му с филаделфийката Дебора Рийд беше според обичайното право заради законите за двуженство. Първият ѝ съпруг беше избягал в Барбадос със зестрата ѝ и никой не беше чул повече за него. Уилям, най-големият син на Франклин, беше всепризнат продукт на съюза на бащата с една дама със съмнителна репутация. Но вместо да пропъди сина си и да го обрече на живот на дъното на обществото, Франклин го бе приел с отворени обятия в домакинството си. Дебора, която бе обикновена и проста жена, като че ли търпеше интереса на Франклин към чужди фусты и се бе примирила с брак, при който съпругът отсъстваше често, понякога години наред. Първият им син, Френсис, умря невръстен от шарка, а второто им дете, Сара, бе здраво четиринайсетгодишно момиче, когато баща ѝ замина на мисията си в Лондон.

Франклин се наслаждаваше на домошарството толкова, колкото и на лудориите и скоро след пристигането си в Лондон заживя на семейни начала с хазяйката си и дъщеря ѝ Поли, като обучаваше, наставляваше и флиртуваше с хубавото момиче. Дори доведе сина си Уилям в Англия, за да го запознае с политиката и дипломацията, и направи всичко по силите си да го сближи с Поли, но без успех. Извън къщата на Крейвън стрийт обаче Франклин обикаляше пивниците, кафенетата и салоните на Лондон, разхождаше модните си костюми и бляскавата си репутация, а големите му зорки очи непрекъснато се оглеждаха за забавленията, които можеше да предложи големият град с неговите 750 000 жители.

Когато Франклин влезе в дневната, двајсет и две годишната Поли Стивънсън го погледна с такова облекчение, сякаш тъмничарят на Тауър е дошъл да я пусне на свобода. Усмихна му се сладко и побърза да излезе.

— Сър Френсис — любезно се поклони Франклин. — За мен е чест, че ме удостоявате с присъствието си.

— Нима ме познавате? — попита Дашууд и влажните му месести устни се извиха в доволна усмивка.

— Разбира се — отвърна Франклин и опъна жилетката на синия си кадифен костюм. — Член на Парламента от Ню Ромни, ковчезник

на камарата, сочен за следващия финансов министър, пряк наследник на барон Льо Деспенсер, първия барон на Англия.

Дашууд, макар и на петдесет и две, горе-долу на възрастта на Франклин, беше толкова поласкан от изброяването на титлите му, че заподскача радостно като малко момче, разливайки предложеното му от Поли бренди. Имаше кръгло, налято лице с малки тъмни очи и пълно тяло, издаващо охолния му начин на живот.

— Казваха ми, че сте умен и наистина сте такъв! Но как така знаете моя curriculum vitae?

— Работата ми е да познавам механизмите на правителството на Негово Величество. Добрите хора от Пенсилвания ми плащат да научавам тези неща; как иначе бих могъл да представлявам ефективно интересите им в Англия?

— Е, всичко това е много логично — рече Дашууд. — Но като изключим сухите факти на моя политически живот, какво друго сте чували за мен? Кажете, моля ви!

Франклин му направи знак да седне и също се настани.

— Ще ви помоля предварително за прошка, ако историята не е вярна, но научих, че по време на обиколката ви из Европа на младини сте забелязали как богомолците в Сикстинската капела се преструват, че се бичуват за греховете си по най-неефективен начин. На следващия ден сте се върнали с голям бич, скрит под наметалото ви, и в подходящия момент сте го извадили и сте го използвали върху себе си много драматично и ожесточено.

Дашууд гръмко се разсмя.

— Точно така беше! И заради непристойното ми поведение швейцарските гвардейци ме ескортираха до портите на Вечния град и ми наредиха да не се връщам повече. Боя се, че възгледите ми за католицизма не са се променили много с възрастта, макар дискретността ми да се е променила в известна степен. В известна степен.

— За мен ще бъде удоволствие да поговорим за религия, сър Френсис, за предпочитане — на бутилка добро бордо. Аз самият съм християнин, разбира се, но си избирам по малко от всичко. Вземам онова, което искам, и отхвърлям останалото.

Дашууд се изкиска и сподели, че съжалява, задето е бил така небрежен и не са се запознали по-рано. Бил уверен, че двамата имат

много общи становища по редица въпроси.

— Дали не мога да ви убедя да дойдете в провинциалното ми имение в Бъкингамшър за едно продължително гостуване? — попита той. — След две седмици там ще се съберем редица джентълмени за някои светски занимания.

Начинът, по който произнесе „светски занимания“, събуди вниманието на Франклин.

— И кои са тези джентълмени? — поинтересува се той.

— А, такива като Сандуич, Уилкъс, Бът, Уайтхед, Селвин, Лойд. Обичайната тайфа.

„Обичайната тайфа“ включваше някои от най-влиятелните мъже в Англия, които Франклин бе ухажвал години наред с променлив успех.

— Вече напълно спечелихте вниманието ми — рече той.

— Да, така и предполагам. Трябва да включим и един американски джентълмен в кръга си. Обсъждахме това, пък и кой може да е по-подходящ от уважавания доктор Франклин?

— За мен е чест — отвърна Франклин, отмятайки непослушен сив кичур от лицето си. — Бихте ли споделили по-подробно за светските занимания, които споменахте?

— Не ми се иска да ви развалям удоволствието. Достатъчно е да кажа, че се наричаме братята на свети Френсис от Уайкомб. Не е нужно обаче да си носите Библия. Ние се кланяме на далеч по-земни неща.

— Разбирам — рече Франклин и очите му проблеснаха.

Дашууд допи брендито си.

— И само да видите монахините ни!

Още с пристигането си в имението на сър Дашууд, Франклин доби впечатлението, че ще остане доволен от пътуването до Западен Уайкомб. Лакеят беше облечен в някаква дълга арабска роба, а икономът приличаше на султан. На подноса в слънчевата му стая имаше всякакви напитки — джин, порто, гарафи червено и бяло вино. Имаше също разнообразни плодове и сирена. Преди да се оттегли, икономът го уведоми, че протоколът за вечерта изисква гостите да се явят облечени в одеждите от гардероба.

Франклин отвори дрешника и се разсмя, когато видя съдържанието му — грубо кафяво монашеско расо, конопен пояс и чифт кожени сандали. Отвън се чу търкалянето на колела върху чакъл. През прозореца видя следващия посетител, а в далечината се забелязваха каретите на още двама.

Вечерта всяко смущение на Франклин от премяната изчезна, когато видя, че всеки от четирийсетте джентълмени в големия салон на Дашууд е облечен така. Един слуга му поднесе чаша шампанско и Франклин бе поздравен топло от мъжете, с които се бе срещал преди това в коридорите на властта в Уайтхол. Не след дълго бе представен и на други „братя“, които не познаваше. Един от тях бе и Джон Монтегю, четвърти граф Сандуич, надут и властен мъж, който единствен от всички се отнесе високомерно с Франклин.

— Филадельфия, казвате — изрече високият мъж с тънък нос. — Предполагам, че ще ритате и крещите, ако отново ви принудят да се върнете на онова място.

— Едва ли — отвърна Франклин. — Мисля, че Ваше Благородие ще го намери за задоволително във всяко отношение, макар че ще ви бъде трудно да откриете конгрегация монаси, пиещи шампанско на Маркет стрийт. Може би няма да е зле да посетя Ваше Благородие в Парламента, за да го запозная с развитието на нещата в хубавата ни колония.

Отвърнаха му с пренебрежителното „Може би“.

Удари невидим гонг и иззад една завеса се появи Дашууд. Беше облечен в епископско расо с червена митра, кацнала на голямата му глава.

— Добре дошли, братя! Добре дошли! Мина много време от последното ни събиране. Както винаги, специални поздравии на дванайсетте ни старши монаси, с които вече се срещнах днес следобед, за да обсъдим делата на ордена.

Франклин се огледа и забеляза, че дузина от присъстващите бяха с червени пояси вместо с простите конопени. Сред тях беше и Сандуич.

— Решихме тази вечер да приемем нов монах в нашия достоен орден — продължи Дашууд. — Представям ви брат Бенджамин Франклин, наш виден гост от Филадельфия.

Франклин се поклони смирено.

— Нямах представа в какво съм се замесил — призна той на едрия мъж до себе си.

— Няма да останеш разочарован, братко — цинично се ухили онзи.

— Елате, братя! — извика Дашууд. — Вечерта започва!

С тези думи той поведе групата навън към горичка, украсена с класически статуи в неприлични пози. Франклин спря пред бога на похотта Хермес, който държеше вместо тояга фалос с червен връх. Вгледа се през очилата си и тихо се изкиска на надписа върху постаментата: *Peni tente non penitenti* — корав, а не окаян.

Оттатък горичката в отслабващата светлина на вечерта се виждаше фасадата на пародия на готическа църква от кремък и варовик. Над централната арка беше изписано мотото на ордена: *FAY CE QUE VOUDRAS* — прави каквото искаш; Франклин го прие като потвърждение за интересните изживявания, които ги очакваха.

Фасадата всъщност бе вход към серия естествени пещери и проходи, разкрасени от Дашууд през годините. Варовиковите стени на лабиринта бяха оформени в арки. Имаше издълбани величествени зали. Един естествен воден канал бе допълнително разширен и кръстен Стикс.

Пътят им се осветяваше от свещи, но Франклин едва ли щеше да се изгуби, тъй като бе нужно просто да следва брата пред себе си. Когато се озова в огромна зала с димящи факли и украсена с причудливи шантави лица, изваяни в меката скала, Франклин видя дълга банкетна маса, стенеща под тежестта на печени меса, пайове и всякакви деликатеси. Погледна нагоре и с изумление се взря в голяма фреска, имитираща класически теми, но с най-порнографската група образи, които бе виждал някога.

Дашууд се настани начело на масата, заобиколен от двете страни от старшите монаси. След това по-нисшите бяха поканени да заемат местата си.

— Доведете монахините! — разпореди се Дашууд.

Франклин се беше съсредоточил върху едно превъзходно димящо агнешко бутче, но бе принуден да откъсне поглед от него, когато близо три дузини млади жени изпълниха залата с присъствието си. Всички бяха облечени в черните раса на монахини, но косите им се спускаха свободно, а дрехите им имаха дълги цепки, разкриващи от време на

време кремави бедра. Монахините започнаха да наливат вино и да шепнат провокативни думи в ушите на монасите, най-вече обещания за наказания заради пороците им. Франклин предположи, че са местни момичета, принудени от негодата да търгуват с телата си, но един от сътрапезниците му каза, че много от тях били докарани от Лондон специално за случая.

След най-разгулната вечеря, в която бе участвал някога, групата продължи по серия коридори към друга голяма зала, доста по-слабо осветена. Личеше си, че помещението имитира нещо като манастир, имаше си дори скамейки и олтар.

Лорд Сандуич, който се обръщаше към Дашууд с „абате“, го призова да започне месата и наред всеобщото хихикане и подмятания Дашууд изнесе пиянска версия на латинска литургия, доукрасена с непристойни забележки и намеци. Събралите се монаси, чието внимание вече бе раздвоено между Дашууд и прегръщащите ги монахини, ставаха все по-шумни и по-шумни в отговорите си и започнаха открито да призовават дявола. И когато атмосферата се разгорещи съвсем, Дашууд дръпна някакво скрито въже, свързано с макара за капака на голям сандък, намиращ се до стола на Сандуич.

От сандъка изскочи бръцолевещ и вряскащ песоглавец^[1], който се изкатери върху главата на Сандуич и препусна като луд сред виещите монаси, които или изпаднаха в истеричен смях като Франклин, или се свиваха от страх, сякаш бяха видели наистина самия Сатана.

Появата на черното създание в мрачната червеникава атмосфера на залата, уж призовано от самите присъстващи, стресна толкова силно Сандуич, че той изгуби контрол върху пикочния си мехур и избяга с крясъци от залата. Нужна беше намесата на няколко братя, за да го върнат, а една от монахините беше пратена да донесе парцал, за да замаже доказателствата за страхливостта му.

Когато редът най-сетне бе възстановен, Дашууд заяви, че черната мяса е приключила, и след като повтори мотото „Faу се que voudras!“, нощта продължи по очаквания начин. Франклин се озова в компанията на хубавичка монахиня с гарвановочерна коса и гладка кожа, която го попита дали няма да ѝ направи компания на канапето в една от съседните зали.

— Желаете ли урок по катехизис? — пиянски я попита Франклин.

— Какво е това? — попита момичето.

— Ако не, можем да обсъдим теориите за електричеството.

В отговор отново беше изгледан с празен поглед.

— Няма значение — рече Франклин, докато момичето го дърпаше да се изправи. — Аз съм много търпелив учител и съм сигурен, че ще намерим предмет, който те интересува.

Макар да отплавах обратно за Филадельфия през 1762 г., бях призован отново на служба и се върнах в Англия две години по-късно. Политическата ситуация в колониите се беше влошила. Ясно беше, че омразният Закон за марките ще мине през Парламента и ще предизвика недоволство в американските Колонии, поради което бях изпратен отново да убедя Короната да положи усилия да се отнася различно към американските си братовчеди и да ни третира като пълноправен член на Британската империя със свое представителство в Парламента, щом от нас се иска да плащаме такси върху нашите стоки.

При завръщането ми с радост отседнах отново у мисис Стивънсън в старата си бърлога на Крейвън стрийт. Макар да възнамерявах пътуването да продължи само месеци, постоянно влошаващият се климат между Колониите и Англия превърна краткото пътуване в цяло едно десетилетие! Разбира се, поднових приятелствата си и установих нови връзки с политици, благородници и учени както в Англия, така и във Франция. Трябва да призная, че продължих да служа вярно като брат на свети Френсис от Уайкомб, тъй като въздържането ми не само би довело до прекъсването на важни политически връзки, но и щеше да намали моята *Joie de vivre*^[2].

И тъй, през 1775, в навечерието на Нова година, когато скърбях заради получената новина от семейството,

бях извикан от Дашууд, който вече бе наследил титлата от своя баща и беше станал барон Льо Деспенсер.

Франклин беше шокиран от външния вид на Льо Деспенсер. Не беше го виждал от близо година, за което време той бе западнал сериозно. Навремето здрав и сърдечен, с постоянно пружинираща походка и пакостливо пламъче в очите, сега баронът бе блед и изпит, а някога дяволито извитата му долна устна изглеждаше суха и нещастна.

Но когато Франклин изрази загрижеността си за състоянието му, баронът махна пренебрежително с ръка и му каза, че е наминал, защото бил разтревожен за здравето на американския си приятел.

— Кончината на съпругата ти е трагична новина, старче. Ама че удар — рече той, отпускаяки се в едно кресло.

Франклин въздъхна тежко.

— Смъртта ѝ не беше шок за мен, бароне. Преживя удар преди няколко години и здравето ѝ се влошаваше. По писмата ѝ си личеше доста добре. Най-голямата ми мъка е, че не бях до нея през тези дълги години в Англия.

— Ти си чудесен обществен слуга, образец за съгражданите си, макар да се боя, че скоро ще се наложи да грабнем оръжието. Мислиш ли, че това е неизбежно?

— Боя се, че е неизбежно. Посветих много години от живота си в опити да намеря компромиси и решения, но се страхувам, че непреклонността на краля и неговия парламент ни доведе дотук.

— Чувам — тъжно рече баронът, — че скоро ще напуснеш тези брегове.

Франклин кимна.

— Трябва да се погрижа за още някои неща, но да, мисля, че ще се наложи да закарам отново тези стари кости през океана, за да бъда сред своите пред приближаващата буря.

— Тогава ела с мен за последно в Западен Уайкомб — може би последната среща на братята. Боя се, че върху мен се струпват мои собствени малки бури и че ще се наложи да закрия нашия орден.

Франклин беше наясно с негодите на Льо Деспенсер. Много от тях бяха пряк резултат от проклетия песоглавец. Лорд Сандуич така и не бе преглътнал унижението от онази нощ и баронът бе открил, че не е било благоразумно да си навлича гнева му. През следващите години политическата кариера на Льо Деспенсер се беше сринала благодарение на машинациите на Сандуич, деловите му начинания също не вървяха добре. Вече не можеше да си позволи лукса да бъде сред водещите по разкош в Англия.

— Малко съм стар за лудориите в онези твои пещери — отбеляза Франклин.

— За бога, човече, само с две години си по-голям от мен, така че не се прави на грохнал старец. Трябва да дойдеш! Ще бъда съкрушен, ако не се появиш. — Изглеждаше наистина унил.

Франклин с неохота прие патетичната молба на барона, след което нарочно обърна разговора към последните си усилия за предотвратяването на голямата война.

Макар да беше идвал много пъти в пещерите на Западен Уайкомб, Франклин не можеше да си спомни по-хаотично събиране. Двайсетината присъстващи монаси правеха всичко по силите си да изглеждат весели, но като че ли никой не се отдаваше от сърце на празненството. Дори речта на Льо Деспенсер прозвуча повече като похвално слово. Това беше край на една епоха. Монасите старееха, задаваше се война.

Монахините обаче сякаш нямаха нищо общо с преобладаващото настроение. Като истински професионалисти те играеха ролята си, показваха крака и изричаха всички уместни мръсотии, за да повдигнат духовете. Франклин поради загубата си не беше в настроение за лудории и се чувстваше глупаво в монашеското облекло. Едно момиче обаче се оказа особено настоятелно в ухажването на 68-годишния държавник и успя да го посъживи.

Тя бе червенокоса красавица с млечнобяла кожа. Със сигурност още нямаше двајсет. По време на вечерята се грижеше чашата му да бъде винаги пълна, а накрая настоя да оближе пръстите му. След това го замъкна в една от страничните стаички и седна в скута му.

— Хубаво девойче си — каза ѝ Франклин. — Идвала ли си и друг път тук?

— Да — отвърна момичето със силен северен акцент, докато си играеше с дългата му оредяваща коса.

— Как се казваш?

— Сестра Абигейл.

— Питам за истинското ти име.

— Абигейл.

— Разбирам — рече Франклин. — Значи не използваш *nom de plume*.

— Какво?

Франклин се изкиска.

— Използваш истинското си име.

— Аха.

Тя пхна ръка под расото му, но той спря пълзенето ѝ нагоре и я махна.

— Ти си много сладко момиче и ще напълня купичката ти за дарения, но предпочитам да поговорим, вместо да си играем.

— Защо? — попита момичето.

Той я свали от коляното си и я сложи да седне до него.

— Защото съм стар и тъжен.

— Защо си тъжен?

— Защото неотдавна получих писмо от Америка, че добрата ми съпруга се е споминала.

— Болна ли е била?

— Да, болна беше.

— Дошло ѝ е времето значи — съчувствено рече момичето. — На всеки му идва времето. Не бива да си тъжен. Такава е Божията воля.

Франклин като че ли остана доволен, че му предоставят тема за разговор.

— Не съм сигурен, че споделям напълно калвинистките принципи, че всичко под слънцето е предопределено от Бог. Със сигурност има някои елементи, които са под прекия контрол на човека.

— Не е вярно — заяви момичето. Когато повдигна колене, за да се намести по-удобно, палавата ѝ роба се разтвори и разкри всичко.

— На път съм да изгубя посоката на мислите си — замънка Франклин, като оправяше дрехата ѝ. — Ето, така е по-добре. Абигейл,

изглеждаш много уверена в твърденията си по този богословски въпрос. Защо? На това ли са те учили?

— Уверена съм, защото знам.

— Според мен човек може да знае наистина нещо единствено по силата на прякото наблюдение. Вярата изисква повече, тъй като не можем пряко да наблюдаваме Божиите дела. Единствените неща в живота, за които искрено мога да кажа, че знам, са нещата, които съм видял и изучил.

— Знам за теб — рече Абигейл. — Ти си изобретател, нали?

— Точно така.

— Изобретил си гръмотевицата.

Франклин така се разсмя, че едва не падна от канапето.

— Не чак дотам, мила моя! Нея я е изобретил Бог. Аз просто описах свойствата ѝ и изобретих гръмоотвода, за да укротя гнева ѝ. Откъде знаеш за мен?

— Чух барона, когато говореше за теб.

— Къде?

— В къщата.

— Ти там ли живееш?

Тя кимна, но докато го правеше, по бузата ѝ се стече сълза.

— За барона ли работиш? — попита Франклин.

Тя кимна.

— Но нима това не е по-добре, вместо да скитаеш по улиците като толкова много бездомници?

— Искам да се прибера у дома.

— Тогава кажи на барона и не се съмнявам, че ще те пусне.

— Няма. Зачислена съм му.

Франклин се усмихна.

— Предполагам, искаш да кажеш, че си му дадена за слугиня. Как е станало така, че си се озовала при него?

— Избягах от вкъщи. Не биваше да го правя, но го направих. Един пътник ме намери на пътя и ме взе със себе си, накара ме да правя разни неща с него и с други мъже. Отведе ме в Лондон и ме продаде на барона. Сега принадлежа на Негово Благородие. Трябват ми петнайсет паунда, за да откупя свободата си. А после трябва да намеря пътя за дома.

Франклин поклати глава.

— Ама че история, дете! Петнайсет паунда! Престъпна сума предвид обстоятелствата и абсолютно престъпното деяние. Ще говоря с барона и ще видя какво мога да направя.

Тя се хвърли в обятията му и замоли:

— Моля ви, добри сър, отведете ме у дома. Готова съм на всичко. Всичко!

Той се освободи от прегръдката ѝ.

— Мога единствено да поговоря с барона. Боя се, че в моята чиния има твърде много, за да мога да се погрижа и за твоите проблеми, макар да си заслужават. Задава се война. Страната ми е пълна с момичета като теб и трябва да се опитам да спася колкото може повече хора.

— Ако са обречени, обречени са — сприхаво рече тя.

— Както кажеш — напевно отвърна Франклин. — А сега бягай. Бих искал да остана за малко сам и да се отдам на размисъл, както подобава на един монах.

Тя се намуси и се заинати.

— Върнете ме обратно в Йоркшър и ще ви покажа най-изумителни неща. Неща, за които не сте и помисляли.

— Какви неща?

— Доказателство, че има Бог на небето. Доказателство, че Той определя съдбата на хората.

Франклин повдигна вежда.

— Кажете ми за какво доказателство става дума.

— Не! Ако ви кажа, няма да ми повярвате. Трябва да откупите свободата ми и да ме отведете у дома с каруца, под ваше покровителство.

— До Йоркшър? Невъзможно! Имам неотложни дела, скъпа. И скоро трябва да се върна във Филадельфия.

Тя замълча за известно време и накрая рече:

— Тогава ме заведете на едно друго място. На остров Уайт. Чували ли сте за него?

— Да, чувал съм.

— Далеч ли е?

— Не много. На един ден път от Лондон. Какво има на остров Уайт?

— Там също има доказателство. Сигурна съм.

[1] В митологията — същество с тяло на човек и глава на куче; вид маймуна. — Б.ред. ↑

[2] Радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑

20.

Беше късен следобед и слънцето над долините почти не можеше да им предложи светлина или топлина. Стадата овце започваха да се скупчват, соколи се понесоха по топлите течения в небето, издебвайки последната си храна за деня. В сгъстяващия се здрач екипът на МИ-5 доближи фермата Лайтбърн.

Роб Мелроуз слезе от колата и се обърна към Ани.

— Господи, можеш ли да си представиш да живееш на подобно място? Средновековието май още не е свършило тук.

Тя погледна нагоре към стръмните склонове на хълмовете.

— Мисля, че е прекрасно.

— Да бе — отвърна Мелроуз. — Не очаквам проблеми, но по-добре да се застраховаме, за да не съжаляваме после. Мичъл, ела с нас, за да можем да претърсим по-добре, ако се съгласят. Дейвид, остани при колата.

Шофьорът посегна към пистолета под мишницата си, но Мелроуз го спря.

— Не показвай оръжия, ако обичаш. Не сме тръгнали на война.

Ани почука на вратата. Дватама ѝ колеги бяха зад нея. Изчака половин минута, после почука отново. Този път вратата се откряна едва-едва и Кейша надникна през процепа.

— О, здравейте — рече Ани. — Помните ли ме? Госпожица Лок от службите за сигурност? Извинете, че ви безпокоим отново, но може ли да влезем и да ви зададем още няколко въпроса?

— За какво? — последва троснатият отговор.

— Ами всъщност става дума за господина, с когото бях миналия път. Господин Пайпър. Случайно да сте го виждали?

— И той ли се е изгубил? — остро попита Кейша.

— Да, ами... така изглежда. Наистина много ще ни помогнете, ако ни пуснете да си поговорим.

Кейша кимна.

— Секунда само.

Вратата се затвори. Ани се обърна към Мелроуз и сви рамене.

— Мисля, че ще ни съдейства.

— Нали уж каза, че била дружелюбна — рече Мелроуз.

— Поне не ни тегли една — отвърна Ани.

Кени и хората му се преместиха, за да наблюдават вратата от скрита позиция от другата страна на пътя. Когато колата на МИ-5 отби на алеята на Лайтбърн, те спряха край пътя и продължиха пеша, помъкнали снаряжението си. Пресякоха река Еден при един брод и продължиха нагоре към подножието на Големия мечи хълм, който се извисяваше над тях. На около четиристотин метра от фермата успяха да си намерят удобна позиция в храсталака.

Кени гледаше през бинокъла как входната врата се отваря отново и тримата агенти влизат в къщата.

— А сега какво? — попита Харпър шефа си.

— Да се надяваме, че ще излязат с Пайпър — отвърна Кени. — В такъв случай ще ги последваме обратно до хотела или накъдето са се запътили и ще отмъкнем тихомълком кучия син, после ще го натиснем здравата, за да разберем дали не знае нещо за картичките.

— А ако излязат без него?

Кени духна в шепи, за да стопли ръцете си.

— Тогава ще продължим да търсим.

Кейша ги пусна да влязат. Камината бумтеше. Ани огледа кухнята отляво и дневната отдясно. Нямаше никого.

— Не сме виждали отново господин Пайпър — рече Кейша, като поглеждаше неспокойно към гостите си.

— Странно — отбеляза Ани. — Той каза, че ще се върне да ви пита още някои неща — излъга тя.

— Е, не е идвал.

Мелроуз пристъпи напред и вирна брадичка.

— Вижте какво, госпожо Лайтбърн, това е важен въпрос за властите и доход тук чак от Лондон, за да го разреши. Бихме искали да претърсим района, за да сме сигурни, че господин Пайпър не е тук.

— Казах ви, че го няма — грубо отсече Кейша. — Това не ви ли стига?

— Не намеквам, че не ни казвате истината, госпожо, но ако ми плащаха по един паунд за всяка лъжа, която са ми казвали по време на работа, досега да съм натрупал състояние. Не мога да напиша в доклада до началника си, че просто съм приел показанията на разпитвания. Настоявам да ни позволите да огледаме.

Бузите на Кейша пламнаха.

— Аз пък ви казвам не! Вървете си.

— Роб, остави ме да поговоря с госпожата насаме, става ли? — обади се Ани.

Мелроуз се вцепени и я игнорира.

— Вижте, можем да направим това или по лесния начин, или по трудния. Или ще ни позволите доброволно да претърсим собствеността ви, или в най-скоро време ще се върнем с разрешително и с местната полиция. Ако тогава окажете съпротива, ще се озовете в затвора.

Даниъл Лайтбърн се втурна към тях от стълбите, като размахваше пушка.

— Идвате в имота ми и започвате да заповядвате? — яростно изкрещя той. — Заплашвате, че ще ни тикнете зад решетките? Няма да се получи, господинчо.

Мичъл посегна към пистолета под сакото си и се премести, за да защити Ани и Мелроуз. Беше работил като бодигард в Службата за защита на Короната и вероятно действаше напълно инстинктивно.

За част от секундата в помещението се възцари тишина, докато Ани не видя омразата и решимостта на лицето на Даниъл.

— Не! — изкрещя тя.

Пушката беше заредена с 8-и номер сачми за птици. Изстрелът разкъса гърдите на Мичъл, пронизвайки сърцето и белите дробове. Тялото му пое повечето сачми, но не и всички. Мелроуз беше улучен от половин дузина в лявата буза и окото и рухна на пода, като се гърчеше в агония. Мичъл остана да се олюлява няколко мига като отсечено дърво, преди гравитацията да си каже думата, след което падна мъртъв отгоре му.

Ани получи две сачми в десния крак, но не обърна внимание на изгарящата болка и се отпусна на колене, за да се погрижи за ранените.

— Викнете линейка! — извика тя. — Веднага!

Двама мускулести младежи, братята на Хейвън, се втурнаха по стълбите на помощ на баща си.

Даниъл презареди пушката и отново я насочи към Мелроуз и Мичъл.

— Никакви линейки! Момчета, вземете им оръжието. Кейша, погрижи се онзи да млъкне и да спре да кърви. Свалете ги долу.

Хейвън беше на стълбите и плачеше при вида на касапницата; зад нея опулено гледаха двете ѝ по-малки братовчедки, които като че ли още нямаха десет. Кейша им нареди да се приберат в стаите си, след което коленичи до Ани с кърпа, която притисна в окървавеното лице на Мелроуз.

Агентът, който беше останал при автомобила, чу стрелбата и започна да отваря вратата.

Преди кракът му да стъпи на земята, друг гърмеж разцепи въздуха и сачмите затракаха по вратата. От крака и хълбока му потече кръв. При вида на едрия мъж, готвещ се за втори изстрел, агентът превключи на задна и даде газ надолу по пътеката.

Кийлън стреля отново, пръсна предното стъкло и за малко не улучи обезумелия шофьор, който стигна шосето и превключи на предна. С изкривено от болка лице той се понесе с пълна скорост към Къркби Стивън, като в същото време се свързваше със службите за бързо реагиране.

От поста си от другата страна на пътя Кени и хората му гледаха изумено разиграващата се сцена. Гърмежът от къщата се чу ясно и Кени незабавно го разпозна.

— Стреля се — констатира той.

— Какво правим, шефе? — попита Лопес, когато Кийлън атакува шофьора.

— Това не е нашата престрелка, господа. Ние сме платена публика. Едно ще ви кажа обаче. Доволен съм като кърлеж на тлъсто куче. Това означава, че Пайпър е тук. Тези кучи синове свършиха черната работа вместо нас.

Вътре цареше хаос. Братята на Хейвън отметнаха чергата в задната стая и вдигнаха някакъв капак, разкривайки стръмно стълбище, което се спускаше надолу в земята. Даниъл раздаваше заповеди.

Мъртвецът да бъде отнесен в плевнята.

Да вържат очите на Ани.

Да превържат главата на Мелроуз.

Задъханият Кийлън се втурна вътре с викове, че шофьорът се е измъкнал.

— Господи, сега какво ще правим? — извика Кейша.

— Не знам — отвърна Даниъл. — Изобщо не знам, мамка му. Момчета, свалете ги веднага долу! Кейша, погрижи се за раните им. И накарай оня да млъкне дори ако се наложи да му видиш сметката. Един или двама мъртъвци, все тая. Кийлън, донеси другите пушки и ги дай на момчетата. Навлякохме си война.

Със завързани очи и в шок, Мелроуз и Ани бяха поведени надолу по тайното стълбище. Кейша вървеше пред тях. Долу тя отвори голяма тежка врата, която водеше направо в Библиотеката от другия край на спалното и помещението на писарите.

Ани не видя нищо от хранилището, нито книгите от 2027 г., нито безкрайните рафтове. Продължаваше да говори на Мелроуз, да му повтаря, че всичко ще бъде наред, че трябва да се държи. Единственият му отговор обаче беше пъшкане и стонове.

Макар изобщо да не му се искаше да се откъсва от четивото си, Уил остави дневника на Франклин веднага щом чу приглушените гърмежи.

Бенджамин Франклин във Вектис! Какво е открил там?

Трябваше да спре. Това беше изстрел. Тежката кавалерия бе пристигнала.

Скри томчето под дюшека и събуди Филип.

— Разтъркай очи, хлапе — каза той на момчето. — Спасителният отряд май е горе.

Вторият приглушен изстрел потвърди предположението му.

Седнаха закопчани за леглата си и зачакаха трепетно. Накрая чуха приближаващи гласове, но не откъм склада, а откъм

преддверието, водещо към помещението на писарите и Библиотеката. Вратата се отвори и на прага се появи Кейша. Уил моментално разбра, че нещо страшно се е объркало и че спасението отпада като опция.

Опита се да стане, забравяйки за момент, че е закопчан за леглото.

— По дяволите! — изруга той.

Филип беше шокиран при вида на ранените пленници.

— Татко?

— Всичко е наред, Филип.

Ани обърна глава към Уил, макар да не можеше да го види.

— Уил? Ти ли си?

— Аз съм. Ранена си. — По крака ѝ се стичаше струйка кръв. — Кейша, освободи ме да помогна.

Кийлън възрази, но Кейша изпълни молбата му.

— Да не направиш някоя глупост — умолително му прошепна тя. — Вече има един мъртъв.

Уил се изправи и колкото можеше по-внимателно махна тиксото от очите на Ани. Тя се огледа уплашено и забеляза редиците празни легла.

— Какво е това място?

— После — отвърна Уил. Без да иска разрешение, той вдигна полата ѝ, за да огледа раните. — Сачми. Кейша, донеси чисти превръзки и спирт. А също кибрит и пинцети.

— Добре съм — каза Ани. — Той се нуждае от помощ.

— Кой е той? — попита Уил.

— Шефът ми.

— А кой е бил убит?

— Името му е Мичъл — съкрушено рече тя. — Агент.

С помощта на мръщещия се Кийлън положиха Мелроуз на едно легло. Той незабавно се сви на кълбо и застана още по-силно.

— Някой знае ли, че сме тук? — обърна се Уил към Ани.

— Млък! — заповяда Кийлън.

— Кийлън, качвай се горе — намеси се Кейша. — Имаш работа за вършене. Ендрю, иди с него и донеси спирт, превръзки и всичко, което поиска Уил.

— Първо трябва да ги закопчам, Кейша — настоя Кийлън.

— Няма къде да избягат. Вратите са заключени, аз съм при тях — отвърна тя.

— Не е достатъчно — изсумтя Кийлън. — Ендрю, вземи пушката и застреляй всеки, който се опита да направи някоя глупост. Аз ще донеса нещата.

Младежът кимна мрачно и взе пушката от чичо си, но когато Кийлън излезе, Кейша му нареди с авторитета на майка да държи оръжието с дулото към земята.

Ани най-сетне успя да отговори на въпроса на Уил:

— Другият ни агент, Дейвид, успя да се измъкне. Фермата ще бъде пълна с полицаи след по-малко от час.

Двамата коленичиха над Мелроуз, но Кейша беше онази, която махна кърпата. Мелроуз зае защитна позиция и вдигна ръце да се съпротивлява, смотолеве нещо, но внезапно притихна, сякаш силите му се изчерпаха напълно. Окото му беше подутото, кървящо и затворено, а бузата му беше кърваво месо.

— Трябва да иде в болница, Кейша — рече Уил. — Не можем да се справим с подобни рани. Някоя сачма може да е попаднала в мозъка му.

— Не! — отсече тя. — Никакви болници. Ще трябва да се оправяме тук.

Уил мислеше бързо.

— Виж, Кейша, разполагате със съвсем малко време преди да дойде полицията. Отнесете го горе и го оставете край пътя. Те ще го намерят и ще се погрижат за него. Разполагате с предостатъчно заложици. Един повече или по-малко е без значение.

Тя тутакси прие предложението му.

— Ендрю. Иди и кажи на Даниъл или Кийлън да дойде и да помогне. Ще направим това, което предложи Уил.

Младежът се намръщи.

— Но чичо Кийлън каза...

— Не ме интересува какво е казал! Ще слушаш майка си!

Ендрю не помръдна и леко надигна пушката.

— Уил, обещавай, че няма да направиш някоя глупост, докато Ендрю е навън.

Уил искрено обеща и Ендрю с неохота излезе.

Кръвта потече по-силно през клепача на Мелроуз. Кейша се изправи. В склада имаше чисти кърпи и тя отиде да вземе няколко.

Уил видя, че Ани се тресе на пристъпи. Взе одеялото от леглото си, загърна я с него и я прегърна, за да я стопли.

— Съжалявам, че ти вързах тенекия — рече той. — Трябваше да го направя, за да намеря Филип.

— Здравей, Филип — немощно поздрави тя.

— Здравсти — отвърна момчето и се намръщи.

— Какво правят те тук? — попита Ани.

— По-късно ще ти обясня. А сега да помислим как да се измъкнем от тази каша.

Ани най-сетне престана да се владее и се разплака, като се извиняваше между хълцанията, че един обучен агент не бива да се държи по такъв начин.

— Всичко е наред — успокои я Уил и целуна косата ѝ. — На първо място си човешко същество, а не агент.

— Татко, тук съм — раздражено се обади Филип.

Уил се усмихна. Момчето защитаваше честта на майка си. Това му харесваше.

— Спокойно, хлапе — рече той и вдигна безимения си пръст. — Халката си е на мястото и майка ти е номер едно.

Кейша забърза обратно през спалното с няколко бели кърпи и сложи едната върху окото на Мелроуз.

— Кейша, всичко приключи — тихо рече Уил. — Наистина съжалявам, че се стигна дотук. Знаем, че това е делото на живота ти, и разбирам колко важно е това за теб, но нещата вече излязоха от контрол. Трябва да ни пуснете. Трябва да се предадете. Заради Хейвън, заради теб, заради цялото семейство. Ако не го направите, всичко ще завърши зле.

Устната ѝ трепереше.

— Ами Библиотеката? — посочи тя към помещението на писарите. — Ами те?

— Честно казано, не зная — призна Уил. — Ще направя всичко възможно, но както ти казах, нещата вече не са във ваши ръце.

— Знаем — рече Кейша с горчива тъга, от която сърцето на Уил се сви. — Винаги съм го знаела.

— Откъде? — попита той.

— Виждам някои неща — тихо рече тя. — Отделни образи от бъдещето. Не като тях, разбира се, но *виждам*.

Уил погледна червената ѝ коса и в главата му нещо изщрака. Спомни си какво беше открил преди години в Кантуел Хол в Англия. Нострадамус е имал червенокоса майка, някоя си Гасонет, с произход от Вектис. Един от редките случаи, когато от връзката между писар и млада жена се ражда момиче. Червенокосо момиче с ясновидска дарба.

Усмихна ѝ се и тя отвърна на усмивката му.

— Да — рече тя. — От тяхното потекло съм.

— Как свършва това, Кейша?

— Не знам със сигурност, но въпреки това не мога да ви пусна. Даниъл няма да позволи, а аз съм му жена. Решението е негово.

Кийлън и Ендрю се върнаха и Кийлън дръпна Кейша в другия край на спалното. Двамата размениха остри думи, но когато се върнаха, Кийлън и Ендрю изправиха Мелроуз на крака и го помъкнаха към склада.

Кейша отиде при Уил.

— Ще направят каквото предложи. Ще го оставят при пътя. Трябва да ви закопчая с дамата. Обещах. Ще донеса аптечка и ще се погрижим за раните ѝ. Само съдействайте, става ли?

— Можем да се справим с нея! — извика Ани. — Тя е невъоръжена!

— Не мога да рискувам Филип да пострада — отвърна той. — Остави я да ни закопчае.

Когато Кейша излезе, Ани попита от леглото си:

— Някаква библиотека ли спомена тя? Какво искаше да каже?

— Тези хора са библиотекари — отвърна Уил. И в тишината на стаята ѝ разказа какво има от другата страна на вратата.

Час по-късно той беше единственият буден. Филип отново беше задрямал, а Ани, която изпи няколко уискита, за да понесе ваденето на сачмите, също се беше отнесла. Уил налягаше слух за някакви признаци, че полицията идва, но не чу нищо.

Разполагаше с време, любопитството го гризеше и затова той бръкна под дюшека, извади дневника на Франклин и зачете отново.

21.

Нищо от досегашния ми опит не би могло да ме подготви за гледката, на която се натъкнах в онази съдбовна нощ. На светлината на фенера на Абигейл се разкри странна Вселена. Сякаш бях открил пещерата на Аладин, макар богатствата в нея да бяха далеч по-големи от цели купища злато, сребро и бижута. Бидейки стар печатар, направил своето състояние от ръкописи, за мен бе неизразима радост да откроя най-голямото съкровище, известно на човека, между кориците на прекрасно подвързани книги.

Когато и двата му крака стъпиха на земята, Бенджамин Франклин се озова наред дебели книги в кожени подвързии, потопен в аромата на животинска кожа. Абигейл стоеше до него и държеше високо вдигнатия фенер.

— Ето, нали ви казах — гордо рече тя. — Казах ви.

— Каза ми, че ще откроя доказателство за съществуването на Бог, дете. Тук обаче виждам единствено голяма библиотека под земята.

— Това не е обикновена библиотека, господин Франклин. Вземете някоя книга. Вижте какво пише вътре.

Той се пресегна напосоки към книгите на нивото на очите си и измъкна една от лавицата. Върху гръбчето имаше гравирана година: 1324. Отвори я и гръбчето изскърца, сякаш книгата се отваряше за първи път. Сети се, че е без очила, подаде книгата на Абигейл и затърси кутийката. След като нагласи телената рамка на носа си, взе книгата и погледна страницата.

— Прилича ми на някакъв регистър. Имена и дати. Хм, доста любопитен регистър. Всякакви чуждоземни имена, не като онези,

които биха се срещали по тези земи през четиринайсети век. Какво ще търсят китайци, араби и португалци не другаде, а тъкмо на остров Уайт?

— Погледнете датите, господин Франклин — подкани го момичето.

— *A, natus* и *mors, mors* и *natus* навсякъде. Дати на раждане и на смърт. Още не виждам смисъла, нито пък разбирам произхода на записаното население.

— Тогава аз ще ви покажа — рече Абигейл. — Елате.

Франклин върна книгата на мястото ѝ и тя го поведе покрай безброй рафтове с еднакви книги в кожени подвързии. В центъра на огромната подземна зала попадна на коридор, изопнат като стрела по дължината на помещението. Завиха наляво, но момичето забеляза, че датите върху гръбчетата вървят назад, и затова тръгна в обратната посока, дърпайки смаяния старец за ръкава.

— Къде отиваме? — попита Франклин.

— Към хиляда седемстотин седемдесет и четвърта.

— Мога ли да попитам как може да има такива книги, щом сега сме хиляда седемстотин седемдесет и четвърта? Ясно е, че тази зала е била запечатана много отдавна.

— Ще видите — кратко отвърна тя.

— Това място ме озадачава — рече той. Фенерът осветяваше в радиус не повече от десетина метра около тях. Ако коридорът имаше край, Франклин не можеше да го види. От умората и смайването краката му бяха натежали и се тътреха по камъка.

Датите все повече и повече приближаваха към настоящето. От време на време Франклин се изкушаваше да вземе някоя книга, но Абигейл продължаваше уверено напред, а той нямаше желание да изостава. Но когато забеляза годината 1581 върху гръбчетата, извика на момичето да спре. С периферното си зрение забеляза нещо на земята.

— Ела тук!

Вдигна високо фенера и тръгна по тясната странична пътека. На земята имаше купчина дрехи, безформен кафяв и черен плат. Приблужи и рязко пое дъх, когато видя лежащия по гръб скелет.

По черепа беше останала суха кожа и тъмна коса. До него лежеше черно кепе. Франклин коленичи с любопитството на следовател и обясни на вцепененото момиче, че тилът на черепа е

хлътнал и че камъните под него са покрити с ръждиви петна от старата кръв. Облеклото на скелета беше черно — ватиран жакет с висока яка, бричове до коленете, чорапи по дългите кости, кожени ботуши. Тялото лежеше върху дълго черно наметало, поръбено с козина при яката.

— Съдейки по облеклото му, вероятно този джентълмен е дишал по времето на кралица Елизабет.

— Кога е било това? — попита момичето.

— Погледни годините на книгите наоколо — отвърна Франклин. — Предполагам, че се е интересувал от своето настояще по същия начин, както ние търсим нашето. И заради това главата му е била разбита. Още ли мислиш, че трябва да потърсим книгите от нашата година? — попита той.

— Трябва, ако искате да разберете това място — настоя Абигейл.

— Добре тогава, да оставим този джентълмен на мира. Не се страхувам от него. Живите ме притесняват.

Продължиха нататък по централния коридор покрай книги от XVII, след това от XVIII век. Колкото повече доближаваха 1774 г., толкова по-силно безпокойство изпълваше Франклин. Какво беше това място. Какво искаше да му покаже това момиче?

Накрая видя първите книги от 1774 г., но Абигейл продължаваше да върви напред.

— Но ние стигнахме! — извика той. — Това е хиляда седемстотин седемдесет и четвърта!

— Почти стигнахме — отвърна тя.

Той я последва. Когато видя книга с надпис 1775, тя се върна и влезе в прохода между рафтовете.

— Вдигнете фенера — помоли го Абигейл.

Взе една книга, погледна страниците ѝ, върна я на мястото ѝ, направи няколко крачки и взе друга.

— Какво търсиш? — нетърпеливо попита Франклин.

— Кажете ми на коя дата е починала съпругата ви.

Франклин едва не изпусна фенера.

— Защо ти е да знаеш това, за бога?

— Моля ви. Просто ми кажете датата.

— Деветнайсети декември.

— Какво е било моминското ѝ име?

— Що за въпрос е това?

— Кажете!

— Дебора Рийд.

— Кажете го буква по буква.

— Р-И-Й-Д. Наистина, дете, това вече е прекалено!

След няколко минути търсене по лавиците безпокойството ѝ се смени с ликуване.

— Ето, господин Франклин. Вижте това!

Страницата бе пълна с имена, но всички сякаш изчезнаха, когато той видя името Дебора Рийд, изписано със сбит почерк.

До него пишеше: *MORS 19 декември 1774.*

На Франклин му се зави свят. Краката му омекнаха и трябваше да се облегне на близкия рафт.

— Сега разбирате ли? — попита момичето.

Той с мъка си възвърна дар слово.

— Как е възможно това?

— Ръцете на онези, които са написали книгите, са били водени от Бог. Ето как.

— Просто не мога да повярвам. Това е невъзможно.

— Ще ви покажа още — рече тя. — На коя дата сте роден?

— На седемнайсети януари хиляда седемстотин и шеста.

— Тогава да идем да ви открием.

Върнаха се назад и десет минути по-късно Франклин се взираше в собственото си име.

Бенджамин Франклин NATUS 17 януари 1706

Нямаше къде да се седне, затова той просто се отпусна на каменния под и направи знак на Абигейл да седне до него.

— Трябва да ми кажеш всичко. Имам толкова много въпроси, че не знам откъде да започна. Откъде знаеш за съществуването на тази библиотека?

— Знанието за Библиотеката на Вектис се предава в семейството ми. Бях сигурна, че я има, но се страхувах, че няма да мога да я открия.

Лицето му се бе зачервило и той започна да изстрелва въпросите един след друг.

— Откъде знае семейството ти за това място? Какво знаеш за хората, които са написали тези книги? Каква част от бъдещето е предсказана? Защо...

Тя го прекъсна.

— Моля ви, господин Франклин, успокойте се, че ще ви стане зле. Ще ви разкажа всичко, което знам.

Когато приключи с разказването на устно предаваната история, Абигейл беше с приповдигнат дух, а Франклин изглеждаше изтощен. Беше извадил бележника, с който не се разделяше, и забързано си водеше бележки. Когато най-сетне остави молива, бе изписал думи като манастир Вектис, монаси, Орден на имената, писари, рижа коса, Клариса Лайтбърн, Пин.

Вдигна уморено глава.

— Цял живот изучавам света на природата, създаден от Бог. Винаги съм се възхищавал безкрайно на делото на Твореца, но сега разбирам абсолютно ясно, че Той държи здраво поводите на фундаменталните елементи на нашата съдба. Това наистина буди страхопочитание.

Абигейл кимна в знак на съгласие.

— Скъпо момиче, да не искаш да кажеш, че тази библиотека продължава да расте в дома ти в Йоркшър? — попита Франклин.

— Да — отвърна тя. — Точно затова се магнах оттам.

— Обясни ми.

— Дойде времето да родя един от тях.

— А, сега разбирам — добродушно я погледна Франклин. — Но въпреки това сега искаш да се върнеш.

— Изобщо не трябваше да бягам — рече Абигейл. — При барона видях и правих много по-лоши неща, като онези в пещерите.

— Разбирам. — Франклин стана и закуцука на болния си крак. — Абигейл, скоро трябва да напусна Англия, но ще те отведа в Йоркшър. Ще наема най-добрата карета и най-силните коне. Ученият в мен не може да устои на изкушението да види тези създания в плът и кръв. Трябва обаче да свършим нещо друго тук.

Тя го погледна щастливо.

— Какво? Само кажете.

— До коя година стига тази библиотека?

— Нашата започва от две хиляди двайсет и седма, така че тази вероятно е дотогава.

— Боже мой! — възкликна Франклин. — Толкова далеч в бъдещето. Направо не знам какво да кажа. Моят интерес обаче е далеч по-скромен. Трябва да надникна в съвсем близкото бъдеще.

С тези думи той написа нещо на нова страница в бележника си и откъсна листа.

— Виж, Абигейл, в Америка стават важни неща. Другарите ми се готвят за война с Англия. Скоро във Филадельфия ще се проведе Вторият континентален конгрес и се надявам да стигна навреме, за да участвам в него. Ще ме търсят за съвет. Дали да продължим с приказките, или да посегнем към оръжието? Можем ли да победим, или със сигурност ще изгубим? Имам идея, която може да ми помогне неимоверно. На този лист съм записал имената на най-големите политици в Америка. Макар задачата да ми тежи страшно, датите на смъртта им могат да ми кажат много неща.

Той ѝ показа написаните имена:

Джон Адамс
Томас Джеферсън
Джордж Вашингтон
Александър Хамилтън
Джон Джей
Джеймс Медисън

Подаде ѝ листчето.

— Да действаме колкото се може по-бързо. Започваме от днешната дата и продължаваме напред. Ще си разделим работата. Аз поемам датите на смъртта на тези господа за седемдесет и пета и ще продължа напред с нечетните години. Ти започни от седемдесет и шеста и проверявай четните. Нали разбираш? Ако намериш някое име, извикай ме незабавно.

Нужни бяха малко повече обяснения, но след като Абигейл схвана идеята, двамата се разделиха и започнаха да свалят книгите от лавиците.

Минаха часове. В мрака на залата Франклин нямаше как да знае, че нощта отдавна е отминала. Погълнат от работа, той изгуби представа за всичко около себе си, само погледът му се плъзгаше по безкрайното море от души, търсейки интересуващите го имена.

Едно по едно те се появяваха при него или при Абигейл, докато накрая той не извика момичето и не обяви край на издирването. Само едно име не беше открито.

— Работата ни приключи — каза той. — Открихме всички без Медисън. Ти намери трима, аз двама, така че отговорът е ясен.

— Аз намерих още един — каза тя, забила поглед в краката си.

— Значи все пак си попаднала и на Медисън? — попита той.

— Не. Открих вас.

Франклин въздъхна тежко.

— Не искам да научавам. — Последва дълго неловко мълчание и накрая той добави: — Скоро ли е?

— Не, не е скоро.

— Е, това е добре, защото имам много работа за вършене, преди да заспя завинаги. И тъй, ето с какво разполагаме: Вашингтон — четиринайсети декември хиляда седемстотин деветдесет и девета, Хамилтън — дванайсети юли хиляда осемстотин и четвърта, Адамс и Джеферсън, колкото и да не е за вярване, на една и съща дата — четвърти юли хиляда осемстотин двайсет и шеста, Джей — на седемнайсети май двайсет и девета. Медисън, Бог да благослови душата му, ги надживява, ако не сме го пропуснали. Знаеш ли какво означава това, Абигейл?

Тя поклати глава.

— Ако започне война, тези хора, нашите най-добри лидери и генерали, няма да загинат на бойното поле, нито ще бъдат обесени от британците. Ще живеят хубав и дълъг живот. Това означава, Абигейл, че ако се вдигнем на оръжие срещу Англия, ще победим! Точно това ще кажа на другарите си — да бъде война!

22.

Когато Ани се размърда, Уил бързо скри дневника под дюшека. Почти нямаше време да проумее прочетеното. Преди години бе открил с изумление, че Библиотеката е повлияла на хора като Жан Калвин, Нострадамус и дори на Уилям Шекспир. Сега пък научаваше, че е изиграла роля и в Американската война за независимост! Откровението го замая, но дрезгавият глас на Ани рязко го върна в настоящето.

— Колко е часът? — попита тя, посягайки със свободната си ръка към бутилката вода до леглото.

— Почти седем. Как е кракът ти?

— Възпален. Мислиш ли, че са прибрали Мелроуз?

— Надявам се, но не вярвам, че ще спасят окото му.

— Не бих казала нещо толкова ужасно, но мисля, че една превръзка ще му отива.

Филип се изкиска.

— А, и ти си буден — рече Уил. — Как я караш?

— Трябва да си изпразня мехура — намусено рече момчето.

— Можеш да пикаеш в бутилката — предложи му Уил.

— Няма да го направя пред нея! — запротестира Филип.

— Дали полицията вече е пристигнала? — попита Ани.

Уил сви рамене.

— По-добре да не е само пътен полицаи Уилсън. Той дори нямаше оръжие, нали?

— Можем да реагираме адекватно на ситуации със заложници, Уил — зае защитна позиция Ани. — Имаш съвсем смътна представа за способностите ни в тази страна.

— Е, тогава да се надяваме, че ще успеят да се справят с неколцина фермери с пушки.

Филип реши да се разкрещи с пълно гърло.

— Трябва да се изпикая!

Секунди по-късно Кейша влезе откъм преддверието със сина си Ендрю.

— Ето така стават нещата тук — каза Филип.

Кейша организира пишпауза за всички и след като те се върнаха по леглата си, Ендрю излезе и я остави сама с тях.

Тя седна уморено на едно празно легло.

— Е, какво е положението горе? — попита Уил.

— Имаме си доста голяма компания, ако питате мен — отвърна с въздишка Кейша. — Иска ми се това изобщо да не се беше случвало.

— Така е било писано — рече Уил. — Това е шантавото на съдбата, макар че едва ли трябва да ти го казвам.

Тя кимна сериозно.

— Свързаха ли се вече с вас? — попита Уил.

— По телефона. Мъж с любезен глас. Аз вдигнах първия път. Попита дали ти и Филип сте вътре, но Даниъл отказа да отговори.

— Ще поискат нещо от вас. Някакъв жест на добра воля. Защо не пуснете Филип?

— Даниъл не позволява. Заинатил се е. Ужасно упорит човек е. Винаги съм харесвала това у него.

— Тогава им предайте Ани.

— И това няма да стане.

— Тогава какво? — попита Уил. — Как според Даниъл ще приключи всичко това?

— И той самият не знае.

— Но ти знаеш, нали? Не вярвам, че нямаш представа.

По бузата ѝ се стече сълза.

— Ела да се поразходим, Уил — рече Кейша.

Той вдигна ръката си и тя го освободи. Излязоха в преддверието и Кейша му предложи да се разходят из Библиотеката.

— Не можем ли да седнем при писарите, без да ги притесняваме? — попита Уил.

Тя каза, че става.

— Малко неща ги разсейват, когато работят.

Влязоха в стаята на писарите и те почти не им обърнаха внимание. Хейвън беше там и четеше учебник. Кейша ѝ каза да се качи горе, но я предупреди да не се приближава до прозорците и да не дърпа завесите.

— Полицията още ли е тук? — попита момичето.

Майка ѝ кимна.

— Мога ли да поседя с Филип?

— Ако внимаваш — рече Кейша. — Моля те да не му махаш белезниците. За твое добро е.

— Другата жена още ли е там?

— Името ѝ е Ани — каза Уил. — Бива си я. Но и тя е уплашена.

Двамата с Кейша седнаха в предната част на стаята и загледаха мълчаливо писарите. Уил си помисли, че с нея приличат на учители, надзираващи учениците си по време на контролно.

Бледите лица на седемте писари бяха абсолютно съсредоточени. Навели глави, те движеха беззвучно химикалките по листата. Уил си помисли, че в миналото скърцането на перата по пергамента е било същинска какофония; сега единственият звук беше шумоленето на обръщаните листа. Дори да им се налагаше да мислят какво да пишат, това не личеше по нищо. Нямаше поглеждане към тавана в търсене на вдъхновение, нямаше въздишки и мърморене. Работеха като ефективни, добре смазани машини.

Уил забеляза, че най-възрастният — прошарен мъж с рядка червеникава брада, лигави синята си риза, сякаш без да забелязва. Кейша стана да се погрижи за него. За подобни ситуации на стената висеше кърпа и тя избърса внимателно и нежно лицето и ризата му. Капка слюнка беше паднала върху страницата и Кейша попи и нея.

Върна се отново при Уил.

— Името му е Ангъс — рече тя. — Доколкото знам, е на осемдесет или някъде там. Има му нещо, но не сме в състояние да разберем какво.

— Не ми се вярва местният доктор да прави посещения по домовете — отбеляза Уил.

— Не и в този дом — отвърна тя. Изглеждаше доволна, че има повод да се усмихне. — Станали сме доста добри в домашното лечение. Когато някой започне да кашля или вдигне температура, го слагаме там, където сега сте вие, за да не зарази останалите. Но като цяло са здрави.

Уил се загледа в зеленооките лица.

— Мога ли да те питам нещо?

— Да.

— За синовете ти.

— Ендрю и Дъглас ли?

— Не, за тези.

Тя отново стана, отиде зад най-младия писар и положи ръце на раменете му. Той спря за момент, но после продължи да пише, без да вдига очи.

— Това е Робърт. На седемнайсет е, но изглежда по-малък, нали?

— После отиде при Матю. — А Матю е на двайсет и една. Бях само на деветнайсет, когато го родих. Останалите са от времето на майка ми, да почива в мир.

— Какво мислят другите ти деца за това?

Тя целуна рижавата коса на Матю и се върна при него.

— Приемат го. Знаят. И момичетата знаят, че когато им дойде времето, ще направят каквото трябва.

— Но това време няма да дойде, Кейша. Знаеш го. За добро или за лошо всичко, което познаваш, скоро ще приключи. Полицията няма да си тръгне.

Отговорът ѝ беше толкова тих, че той едва не го пропусна.

— Знам. Знам. Какво ще се случи с тях? Виждам много неща, Уил, но когато става въпрос за тях, не виждам нищо.

— Ще направя всичко по силите си да им помогна. На тях и на теб.

— Ще бъдат затворени някъде. Хората ще идват и ще ги гледат, все едно са животни в зоопарк. Не мога да понеса тази мисъл.

— В такъв случай трябва да направим нещо. Да овладеем ситуацията, преди да е станало късно.

— Нищо не можем да направим — отчаяно рече тя.

— Напротив, можем — каза Уил. — Позволи ми да ви помогна.

Кени и хората му се бяха сгушили в храсталаците във вечерния студ и наблюдаваха през оптичните мерници за нощно виждане развитието на полицейската акция. Тесният път беше задръстен от полицейски автомобили, линейки и голям команден микробус от полицейското управление на Къмбрия. Специален екип бе заел позиции, но Кени се присмя на тактиката им.

— Господи, вижте ги проклетите некадърници! Имат само двама стрелци на високи позиции зад фермата. Тази къща е непроницаема като херметически затворена подводница.

Харпър отвори пакет готова храна и попита шефа си дали е гладен.

— Какво е това? — попита Кени.

— Лайняна яхния — отвърна Харпър.

— Да, определено ще хапна, ама първо искам да се обадя. — Той пхна слушалката в ухото си, даде гласова команда на нетпена си и когато се свърза, каза: — Обажда се Кени. Дайте ми адмирал Сейдж. Приоритет алфа.

— Каква е ситуацията? — попита Сейдж няколко секунди по-късно.

— Както изглежда, всички полицаи в радиус от двеста километра са се събрали тук заедно с братовчедите си. Следим ги, но засега няма развитие. Онези са се сврели на сигурно място в къщата. Има и типове от МИ-5, които щъкат наоколо и докладват през пет секунди на Лондон, но са оставили полицията да командва парада.

— Имаме ли потвърждение, че Пайпър е вътре?

— Не. Той обаче е вътре. Сигурен съм. Синът му също е там. И Лок, момичето от МИ-5, това вече е сигурно. Раниха шефа ѝ и го оставиха на пътя заедно с трупа на друг агент.

— И ти все още не знаеш какво става там? — с явно раздражение попита Сейдж.

— Не, сър.

— Нищо ли не се споменава за библиотекари?

— Нищо. Имате ли да ми кажете нещо за ситуацията с китайците, адмирале?

— Продължават да дрънчат с оръжие. Дипломатическите канали са задръстени от приказки. Много пушек, много подпалени задници в Обединените нации.

— Разбрано — каза Кени. — Някакви промени по мисията ни?

— Не, само стойте настрана и продължете визуалното и електронното наблюдение. Докладвайте след два часа или по-рано, ако има някакво развитие. Край.

— Какво каза той? — попита Лопес.

— Да се спотайваме като мишки и да си отваряме очите на четири.

Харпър подаде на Кени пакет храна.

— Откъде е този тъп израз? — попита той. — Да се спотайваме като мишки? Една мишка може да вдигне адски много шум, ако си науми нещо.

— Може би е по-добре не мишки, а буболечки — предложи Лопес.

Кени задъвка яхнията си.

— Нямаш представа какъв невежа си, Лопес. Буболечките са най-шумните създания на тази планета. Знаеш ли, че една мъничка буболечка на име водомерка издава звук с мощност почти сто децибела? Все едно на три метра от теб да профучи товарен влак. И знаеш ли как го правят?

Лопес не знаеше.

— Курът на буболечката е дебел колкото човешки косъм — горедолу като твоя, Харпър — и тя го търка из някакви ръбове по корема си като лъжица по дъска за пране. И вдига адска гюрултия.

— Откъде ги знаеш тия дивотии, шефе? — поинтересува се Лопес.

Кени заби лъжица в яденето си.

— Нямам представа, Лопес. Просто ги знам.

— Сигурно много се гордееш с баща си — каза Ани на Филип.

Двамата бяха лежали в неловко мълчание един до друг, докато тя не се осмели да поеме инициативата.

— Да, предполагам — отвърна той.

— Чудила съм се какво ли е изживяването, нали разбираш. Да си дете на прочут родител. Моят баща е обикновен експерт-счетоводител.

— Изобщо не съм се замислял.

— Така ли? Видях, че си спечелил съревнование за есе, в което той е главният герой.

Филип като че ли се смути.

— Беше след инфаркта му. Не знам защо го написах.

— Спокойно, не е нужно да ми обясняваш. Но може би ще ми кажеш защо дойде в Йоркшър? Как се стигна до това положение?

Преди той да отговори, Хейвън влезе в стаята, седна до Филип и изгледа намръщено Ани.

Филип я побутна.

— Тя току-що ме попита защо съм дошъл.

— И ти каза ли й? — поинтересува се Хейвън.

— Още не.

— Дойде, защото аз го помолих.

— Отдавна ли се познавате? — попита Ани.

— Не, прочетох есето му в училище.

— А, значи пак стигнахме до есето — отбеляза Ани. — И защо се свърза с него?

— Не е нужно да й отговаряш — обади се Филип и изгледа лошо Ани.

— Защо ли имам чувството, че се натрапвам тук? — рече тя. — Ако ме освободиш, с удоволствие ще се дръпна и ще ви оставя да си гукате.

— Много смешно — отвърна Хейвън. — Ще ти кажа. Реших, че Филип може да помогне и да съобщи на света, че онези истории с Хоризонта са пълни глупости. Една моя съученичка се обеси от притеснения. Реших, че трябва да се направи нещо.

— Ако питаш мен, това е похвално, млада госпожице. Когато всичко приключи, ще се погрижа властите да научат за доброто, което си сторила.

Хейвън се разплака.

— Съжалявам, че те разстроих — притесни се Ани. — Аз...

— Защо просто не млъкнеш? — озъби й се Филип. — Иска ми се да не беше тук.

— В това отношение напълно споделям мнението ти — каза Ани. — Виж какво, Филип, не съм сигурна защо си останал с такова лошо впечатление от мен, но...

Той отново я прекъсна:

— Заради начина, по който гледаш баща ми. Сякаш става нещо. Прав ли съм?

Ани се усмихна.

— Баща ти е много привлекателен мъж, Филип, но освен това е и абсолютен джентълмен. Нищо не се е случило между нас. Имаш думата ми.

— Засега става — отвърна Филип. — Защото майка ми ще ти нарита задника, ако му се натискаш.

— Ела в Библиотеката — каза Кейша.

Уил я последва в преддверието и в другата зала. Веднага щом затвори вратата след себе си, тя се разрида.

— Не исках да ме виждат да плача. Никога не са ме виждали в таква състояние и не знам как ще реагират.

— Като гледам, май не реагират на нищо — каза Уил.

Тя се опита да преглътне сълзите си, доколкото може.

— Напротив, реагират. Но трябва да ги познаваш добре. Може да е само някакво малко потрепване на устните или дълбока въздишка. Те имат чувства.

Уил усети удобния момент и реши да не го изпуска.

— Ти също имаш.

Кейша се приближи, долепи тяло до неговото и придърпа главата му надолу, за да го целуне дълго. Той продължи да я прегръща, докато тя изливаше сърцето си.

— Живея толкова самотно, Уил. И тежко. Постоянна работа. Пазене на тайни. Изолация. Обичам Даниъл, кълна се, но вече не сме близки, помежду ни няма интимност. Той не го казва, но си мисля, че му е чоглаво, задето съм им раждала деца. Знае, че животът ни е такъв, но нима това не би подействало на един мъж?

— Предполагам, че се отразява.

— Не исках дъщерите ми да вършат същото. Но ние сме Лайтбърн и при нас е така. Това е нашият дълг.

— Разбирам — рече той. — Наистина разбирам.

Тя го целуна отново.

— Ще легнеш ли с мен, Уил? Тук, в Библиотеката. Мога да донеса одеяла.

Уил се усмихна на онова, което се канеше да каже. Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, в които бе отказвал на подобно предложение от привлекателна жена.

— Бих го направил с удоволствие, Кейша. Наистина. Ти си прекрасна, сексапилна жена. Кръшкал съм в брака си, признавам, но неотдавна обещах на жена си, че ще ѝ бъда верен, и поне веднъж в

живота си смятам да удържа на думата си. Малко след Коледа имах доста сериозен проблем. Тя не беше длъжна да остане до мен, но го направи.

— Е, добре — въздъхна тя и го пусна от прегръдката си. — Щеше да е хубаво, но щеше да приключи скоро. И после какво?

— Отново ще си на изходна позиция. Изправена пред най-големия проблем, с който си се сблъсквала.

— Мога ли да ти помогна?

— Нетпенът на Филип още ли е у теб?

— Оставих го за по-сигурно на перваза на прозореца ми. Хейвън каза, че батерията му се зарежда от слънцето. Реших, че е по-добре да го сложа там за всеки случай.

Това беше музика за ушите му.

— Чудесно. Донеси ми го веднага щом можеш.

— Какво смяташ да правиш?

— Знанието е сила, Кейша. То е единственото оръжие, с което разполагаме. Ако светът не е научил за вашата Библиотека, когато властите превземат това място — а те ще го направят — книгите ще бъдат конфискувани и всичко ще бъде потулено. Вероятно ще оставят всички на тъмно за Хоризонта и ще организират някаква нова Зона петдесет и едно, за да използват данните за военни и политически цели. Може дори да избият всички ни или да ни затворят, за да са сигурни, че никой няма да научи.

— Господи — прошепна тя.

— Бях в същата ситуация преди години и единственият начин да си спася задника беше да пусна информацията за Зона петдесет и едно. И сега трябва да направим същото.

— На кого ще кажеш?

— Не на жена ми. Тя ще бъде задължена от ФБР да пази тайна. Има обаче един друг човек. Мисля, че мога да му се доверя. Ще бъде идеален за целта. Моля те, Кейша, донеси ми колкото можеш по-скоро нетпена.

Тя му отговори с решителен поглед. Остави го тук, свободен да се размотава. Библиотеката беше толкова голяма, че той почти губеше ориентация. Продължаваше сякаш безкрайно в далечината, все едно гледаше в поставени едно срещу друго огледала. За момент му се прииска да тръгне към отсрещния край и да прелисти близкото

бъдеще, но си заповяда да не го прави. Наистина не искаше да знае кога ще умре. Не искаше да знае и за Филип. Както и за Нанси. Или за дъщеря си Лора. Никога не бе искал да научава. Не искаше и други хора да научават.

Затова взе напосоки книга от далечното бъдеще. Страницата беше за 21 май 2440 г. Имената бяха пъстроцветна дъга, на десетки езици.

Светът ще бъде добре, помисли си той.

Кейша се върна задъхана с нетпена на Филип.

— Оставям на теб да ни защитиш — рече тя.

Той взе устройството от ръцете ѝ и я целуна по челото.

— Няма да те разочаровам.

И макар да се запъна с непознатите бутони на нетпена, той успя да направи снимка на един дълъг рафт с книги от Библиотеката.

Кейша закопча отново Уил за леглото му и с многозначителен поглед го остави в компанията на Филип и Ани.

— Вижте какво си имам — каза Уил и извади нетпена от джоба си.

— Нима ти го е дала? — слисано попита Ани.

— Аха.

— Трябва да се свържем с моята централа и да им докладвам ситуацията — каза тя.

— Не, ще играем по друг начин — твърдо рече Уил. — Филип, искам да изпратиш криптирано съобщение.

— Да прокарам тунел ли? — попита синът му.

— Да, тунел. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се.

— И да изпратиш снимката, която направих току-що.

— Дай ми нетпена. Да пишеш ли искаш, или да диктуваш?

— Да пиша.

— Момент, да настроя екрана. На кого ще пращаш съобщението?

— На чичо ти Грег.

Уил с мъка задвижи големите си пръсти по малката виртуална клавиатура, но все пак успя да се справи. Подаде устройството на Филип.

— Пусни го.

Настъпи суматоха и вратата на помещението се тресна в дървения параван.

Появи се Даниъл с горящи от ярост очи. Ендрю беше зад него, копие на баща си.

Даниъл видя нетпена в ръката на Филип и му го взе грубо.

— Ендрю е видял какво прави майка му и ми каза веднага щом се върнах от плевнята.

Даниъл хвърли устройството на пода и го стъпка с ботуша си. Малкият цилиндър се сплеска и навсякъде се разлетяха парченца метал и пластмаса.

— А сега ми кажи истината, момко, или ще те напердаша така, както напердаших жената.

Уил не се сдържа.

— Много мъжка постъпка от твоя страна, Даниъл. Да пребиеш собствената си жена. Не ти ли стиска да се изправиш пред мъж?

— Я си го начукай — каза му Даниъл. — Попитах те, момченце, обади ли се на някого?

Филип го погледна право в очите.

— Не.

— Поднасяш ли ме?

— Кълна се. Щях да го направя, но така и не успях.

— Добре, и без това си имаме достатъчно неприятности, за да се налага ви мислим и вас.

И като стъпка за последен път остатъците от нетпена, Даниъл се обърна и излезе, следван от сина си.

На Уил му се искаше да прегърне Филип през рамо, но веригата му пречеше, пък и хлапето сигурно щеше да се смути от жеста.

— Изпрати ли го? — попита той.

— Разбира се, че го изпратих — гордо отвърна момчето.

— Ти си отличен лъжец — одобрително рече Ани. — Можеш да направиш сериозна кариера в разузнаването.

— Не съм лъгал. Той ме попита дали съм се обадил — каза Филип. — Да се беше сетил да задава по-добре въпросите си.

23.

Грег Дейвис довърши късния си обяд и каза на секретарката си Маги, че може да си върви. Навън валеше суграшица и за каране на колело не можеше да става и дума. Разходката също не му изглеждаше примамлива възможност. Опъна слабото си тяло на канапето, нави около пръста си къдрав кичур коса и пусна звука на телевизора. По Си Ен Ен течеше предаване за отговора на китайските власти на аферата с пощенските картички — екстрадираха американски дипломати от Пекин по обвинение, че са агенти на ЦРУ. Американското правителство категорично отричаше обвиненията и се говореше, че обмисля ответни мерки. Когато времето му на канапето изтечеше, щеше да пусне връзка към историята на „Чайна Тудей“.

Макар темето му да бе оплешивяло и останалата му коса да се беше прошарила, външният му вид не се бе променил много от времето, когато бе млад репортер. Хора, с които не се беше виждал от двайсет години, го разпознаваха моментално. Същото се отнасяше и за Лора, която запазваше хипи външността си от времето, когато бе на двайсет и няколко. Приятелите им ги наричаха вечната двойка.

Нервният център на медийната компания на Грег беше втората спалня в апартаментата му в Грийнпойнт в Бруклин. За фирма с двама служители „Тудей Медия“ беше доста продуктивна. Уебсайтовете на Грег покриваха големи имигрантски общности в Америка със страници, скроени според техните интереси и нужди. Имаше отделни за мексикано-американци, кубино-американци, индо-американци, пакистано-американци, бразило-американци, японо-американци и т.н., но сайтът, който привличаше най-голямото внимание напоследък, беше „Чайна Тудей“, посветен на китайските американци.

Концепцията му беше да събира важна за потребителите информация от страната и света, да наема подходящи автори на свободна практика да пишат оригинални материали и да продава реклами за съответните етнически групи. През последните няколко

години обаче рейтингът му бе твърде нисък за свестни реклами и печалбата му беше малка.

За негово най-голямо неудобство семейството се издържаше до голяма степен благодарение на приходите от книгите на жена му. Лора беше написала девет романа и те се продаваха добре. Първият, озаглавен „Трошащата топка“, се основаваше в общи линии на развода на родителите ѝ и дори беше филмиран благодарение на големия интерес към Уил Пайпър след шокиращите му разкрития. И макар непрекъснато да се опитваше да утвърди собствена идентичност и да не мислят за нея като за дъщеря на Уил Пайпър, Лора беше убедена от издателя си да използва отново роднинската връзка в последния си роман „Хоризонтът“. Предвид смутното време не беше изненадващо, че книгата се превърна в първия ѝ истински бестселър и вече шест месеца заемаше челни места в класациите.

Но вместо да донесе семейно щастие, успехът ѝ само подклаждаше отдавна тлеещото подмолно съперничество между нея и Грег. Дни след като издателят ѝ организира парти по повод влизането на романа ѝ в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, разправиите между двамата станаха особено гадни. За първи път от години Лора започна да споделя с приятели, че мисли за раздяла.

А после изведнъж нещата за Грег тръгнаха по неочакван начин. Жителите на Китайския квартал в Ню Йорк започнаха да получават пощенски картички и китайският му сайт буквално пламна. Възползвайки се от ролята му на репортер във „Вашингтон Поуст“, свързан с разкритията за Зона 51 през 2010 г., „Чайна Тудей“ се превърна в основен портал за последните новини и анализи за китайската общност в Америка, както и за много други читатели. Доларите от реклами потекоха и разклатеното му его започна да се стабилизира. Лора забеляза промяната и му каза, че е приятно да не живееш с абсолютен задник. А когато баща ѝ получи инфаркт, Грег се прояви като съпруг и зет на място. Тя съобщи на приятелките си, че бракът им като че ли в крайна сметка ще оцелее.

Лора се прибра у дома, свали подгизналото си палто и седна да види новините.

— Как мина тренировката? — попита я Грег.

— Добре, предполагам.

— Изглеждаш уморена.

— Спах добре. От притеснението е.

— Някакви новини за татко ти?

— Никакви.

— Ник се обади — каза Грег. Синът им, който учеше в подготвително училище в Масачузетс, беше на годините на Филип. Нанси и Лора бяха бременни по едно и също време и на Уил едва не му се наложи да избира на кое раждане да присъства — на първия си син или на първия си внук.

— Всичко наред ли е? — попита Лора.

— Добре е. Просто искаше да знае дали има нещо ново за тях. — След кратко мълчание Грег добави: — Кога се чу за последен път с Нанси?

— Вчера сутринта. Нали ти споменах?

Той кимна, сякаш си спомняше.

— И как каза, че ти се е сторила?

— Притеснена. Не е на себе си от тревога, но не може да убеди шефа си да я пусне в Англия.

— Заради Китай ли? — попита той, посочвайки телевизора.

— Тя е на пангара в Бюрото, Грег! Много добре го знаеш. Цялата история смърди за всеки, с изключение на теб.

— Какво означава това? — гневно попита той.

— Извинявай — рече тя. — Не исках да те засегна. Пълна каша е.

— Да.

Тя стана.

— Отивам да си взема душ.

Той явно не беше удовлетворен и се обади след нея:

— Това, че започнах да правя малко пари, не ме превръща в злодей, нали така.

— Както кажеш — въздъхна тя и затвори вратата на спалнята.

Нетпенът на Грег го уведоми за пристигнал имейл. Отначало реши да го пренебрегне, но накрая взе устройството от масичката и му нареди да прочете съобщението.

Дрезгавият женски глас, който бе избрал за гласовите функции, измърка:

— Подател: Филип Пайпър. Относно: Само за теб и за латинските очи на Лора. Съдържание: криптирано. Съжалявам,

прочитането невъзможно.

Грег буквално се втурна в кабинета си и отвори имейла на работния си таблет. Съдържанието представляваше бъркотия от машинен код с хедър, заглавна част, в която пишеше: тунелен протокол 1812.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори той.

Натисна командния бутон на нетпена си и намери работния номер на консултанта по информационни технологии на компанията.

— Здравсти, Нелсън, Грег е.

— Какво става, човече? — разнесе се спокоен глас от мобилния.

— Получих криптиран имейл с нещо на име „тунелен протокол осемнайсет дванайсет“. Как да го отворя?

— Това е средство за криптиране с отворен протокол, но е много мощно. Има опити да се забрани, защото разни лоши момчета го използват за лоши работи, но все още е в употреба. Трябва ти ключ, за да го отвориш.

— Какъв ключ? Нямам нищо такова.

— В такъв случай нямаш късмет, човече.

Грег повиши тон.

— Нелсън, случаят е спешен, по дяволите. Въпрос на живот и смърт, чаткаш ли? Трябва ми помощта ти.

— Ясно, човече. Защо не ми го препратиш? Ще му хвърля един поглед.

— Няма да стане. Не би трябвало дори да говорим по телефона. Ела при мен.

— В Бруклин?

— Господи, Нелсън, та ти си в Манхатън. Какво толкова?

— Пощенският код е различен, човече.

— Вземи такси. Трябваш ми веднага.

Нелсън Федерман пристигна час по-късно с кисела физиономия на младото си топчесто лице. Грег беше казал на Лора, че го е извикал да му помогне за решаването на някакъв проблем със сайтовете, и тя като че ли прие съвсем нормално присъствието му. Въпреки че стресът до голяма степен блокираше способността ѝ да пише, тя

продължаваше да прави опити и се беше изгърбила пред древния си лаптоп.

— Здравсти, Лора — каза Нелсън. — Явно обичаш старомодната клавиатура.

— Не мога да диктувам — отвърна тя. — Прекалено дърта съм, за да променям начина си на работа.

— Последната ти книга много ми хареса. Кога излиза следващата?

Грег прекъсна празния разговор.

— Хайде, Нелсън. Времето е пари — каза той, отведе го в кабинета си и затвори вратата.

Нелсън погледна имейла и потърка рехавата си брадица.

— Виж, нещата работят по следния начин. Обикновено има предварително уговорен ключ, който е известен на подателя и получателя. Този Филип не ти ли е пращал нещо преди това?

— Не, нищо.

— В такъв случай нищо не мога да направя, човече. Този протокол използва шестстотин и двайсет байтов ключ с елиптична крива. Вероятно може да се разбие, но нищо чудно и да не стане. В хакерската вселена се говори, че някои шпионски агенции могат да разбиват подобни неща, но за целта ще ти трябва чудовищен компютър от следващо поколение. — Той погледна отново екрана. — Полето „Относно“ говори ли ти нещо?

Грег го прочете на глас:

— Само за теб и за латинските очи на Лора. Нямам представа какво има предвид под „латинските очи на Лора“.

— Е, значи имаш отговор, пич — тържествуващо заяви Нелсън. — Обзалагам се, че това е ключът.

— Какво? Латинските очи на Лора ли?

— Ако си правиш труда да използваш тунел, най-вероятно няма да сложиш ключа на видно място. Но този Филип може би те насочва към правилния отговор. Ето, прехвърли ми управлението на машината.

Грег даде команда за смяна на потребителя и Нелсън даде команда, за да отвори някакъв хакерски сайт, посветен на криптирането. Копира съдържанието на имейла в полето за дешифриране и като ключ въведе Латинскиочиналора.

Дешифрирането неуспешно.

Опита няколко варианта, но без резултат.

— Добре, човече, какво е особеното в очите на Лора?

Грег се замисли за момент и изведнъж му прищрака.

— Цветовете им са различни! Едното е синьо, а другото е кафяво! Баща ѝ винаги се майтапи с нея.

— Добре тогава. Да го пробваме.

Известно време правеше опити с всички възможни комбинации между „едно синьо, едно кафяво“, които можеше да се сети.

Всеки път отговорът бе същият: *Дешифрирането неуспешно.*

Нелсън сбърчи чело.

— Хей, сетих се. Може да използва латинските думи за синьо и кафяво.

Десет минути по-късно бяха изпробвали всички пермутации на *puteulanus* и *frons* без успех и Нелсън започна да се изнервя и да поглежда често часовника си.

Накрая Грег се предаде, отвори вратата и извика към дневната:

— Лора. Това нещо с очите ти има ли си име?

— Кой иска да знае?

— Нелсън е малко луд по тях.

— Хей! — обидено възкликна Нелсън. — Не ме въвличай в това.

— Радвам се, че ги харесваш, Нелсън — извика тя. — Това е белег по рождение, наричан „хетерохромия иридум“.

Грег затръшна вратата.

— Латински!

С негова помощ Нелсън най-сетне успя да напише правилно *Heterochromia iridum* в полето за ключа и каза:

— Въведи.

Дешифрирането успешно.

След две секунди забавяне несвързаните знаци се превърнаха в думи. Накрая имаше снимка.

Грег бързо застана пред екрана, за да го скрие от погледа на Нелсън.

— Ти си най-добрият, Нелсън. Умножи сметката си по две и ми я прати.

— Не мога ли да го прочета, човече?

— Можеш. Но после ще трябва да те убия.

— Утроявам си сметката заради това, че се правиш на задник.

Когато той си отиде, Грег седна и трескаво зачете имейла.

Грег, двамата с Филип се нуждаем от помощта ти. Не казвай на никого, в това число на Лора и най-вече на Нанси. По-късно ще ти обясня защо. Държат ни като зложници в една ферма в Пин, Къмбрия, Англия. Координати: 54.4142, -2.3323. Трябва да вземеш самолет довечера и да стигнеш в Пин до утре следобед. Фермата Лайтбърн е отбелязана на картите на Кралското топографско управление. На стотина метра на изток от къщата и на около 30 метра северно от шосе В6259 има малка каменна постройка с открита фасада. Бъди в нея в 17:00 по Гринуич. Ще дойда за теб. Имаме вътрешен човек, който ни помага. Може да е трудно да стигнеш незабелязано, защото полицията е обкръжила мястото, но ти си печен журналист, така че ти имам вяра. Виж снимката и ще разбереш защо си единственият, на когото мога да се доверя. Има втора библиотека. Няма Хоризонт. Уил.

Мигайки на парцали, Грег погледна фотографията на стари книжни рафтове с безброй подвързани в кожа томове. Върху гръбчетата на онези най-близо до обектива ясно се четеше: 2440 година.

Полицай Brent Уилсън беше сменен от поста си на блокадата на В6259, колкото да си вземе чаша чай от специално осигурения микробус. Докато седеше на сгъваемия стол в студената нощ и се наслаждаваше на почивката, някой го извика по име.

Заместник-началникът на полицейското управление се беше показал от микробуса и му направи знак да приближи. С чаша в ръка Уилсън отиде при задната врата на колата, като се наведе, за да не се удари в рамката. Началникът на полицейското управление на Къмбрия Джон Рааб беше пристигнал от Пенрит и седеше зад бюро.

— Полицай Уилсън — посрещна го той. — Седнете и продължете с чая. Отвън духа неприятно.

— Така е, сър — отвърна Уилсън. — Направо непоносимо.

— Разбрах, че сте се срещали с Ани Лок и Уил Пайпър, когато са пристигнали в Къркби Стивън.

— Точно така.

— Разкажете ми за тях. Всичко, което можете да си спомните. Искам да получа представа как биха се държали в подобна ситуация. Питах момчетата от МИ-5 за нея, но те реагираха така, сякаш искам да ми издадат държавна тайна.

— И двамата бяха много приятни и дружелюбни, бих казал. Срещнахме се в участъка и им помогнах да разпечатат няколко листовки със снимката на момчето.

— А Пайпър? Какво е впечатлението ви от него?

— Ами... едър тип. Не е младеж, но има вид на човек, който може да се оправя. Определено му личеше, че е страшно обезпокоен за сина си.

— А госпожица Лок?

— Енергична, бих казал. Млада и във форма. Решителна, от онези, които със сигурност ще успеят в кариерата.

— И освен това хубава.

— Съгласен.

— Пайпър като че ли има репутация на човек със слабост към нежния пол. Да сте забелязали някакви признаци на връзка между двамата?

— Извинете, сър?

— Външността може да повлияе върху преценката и вземането на решения в подобни ситуации.

Полицай Уилсън още изглеждаше объркан от въпроса.

— Мисля, че тъкмо се бяха срещнали, сър.

— Добре, довършете си чая и се върнете на поста си.

Когато Уилсън излезе, заместник-началникът се обърна към шефа си:

— Вече близо два часа не сме опитвали да се свържем. Желаете ли да пробвам отново?

— Да, защо не? Този път използвайте високоговорител. Торможете ги на всеки пет-десет минути и сменяйте интервала, за да ги

дразните повече. Като онова старо китайско мъчение с водата, нали се сецат? Щом ние ще будваме през нощта, нека и те не мигнат.

— Ферма като тази може да има достатъчно провизии за цял месец. Колко ще трябва да ги чакаме, докато излязат?

— Още сме в началото, Пол. Това трудно може да се сравнява с обсадата на Орлеан. Обкръжили сме ги от всички страни. Няма къде да се даят. Засега не са поставили никакви искания. МИ-5 осигуриха екипировка за нощно виждане и подслушване. Американското посолство иска да знае дали Пайпър и синът му наистина са вътре, както предполагаме. Така че няма да бързаме и ще действаме стъпка по стъпка. И според правилника.

Заместник-председателят И Бао току-що беше завършил речта си пред новия випуск на Академията за военни науки на Народната освободителна армия в едно западно предградие на Пекин, когато нетпенът му го уведоми за криптирано повикване по видеовръзката.

Помоли за отделна стая и директорът на академията го въведе в един от кабинетите си и го остави сам.

И Бао разви екрана на нетпена и прие повикването. Пред него се появи лицето на генерал Бо. Още по разширените му очи си личеше, че обикновено невъзмутимият генерал има да казва нещо важно.

И Бао изслуша доклада и приключи връзката с простото:

— Благодаря, генерале. Разбирам.

Затвори с благодарност очи и усети как те се пълнят със сълзи. Избърса ги с носната си кърпа и се свърза с личната си секретарка.

— Кажете на хората на генералния секретар Уън, че след десет минути ще бъда в кабинета му. Кажете им, че идвам да добавя последната капка.

Кени тропаше с крака по замръзналата земя в напразни опити да се стопли. От време на време надничаше през храстите да огледа сцената долу през оптичния мерник. Не очакваше особена активност, но човек никога не можеше да е сигурен. Това бе игра на изчакване, в която екипът му бе особено добър, но лично той предпочиташе да чака във време, подходящо за шорти и тениска.

Нетпенът завибрира в джоба му. За да не ги издаде, той го превключи на текстов режим и разви екрана. Беше приоритетно съобщение от Клепсър, шефа на електронното наблюдение в Грум Лейк. Кени седна на спалния си чувал и го прочете.

Филип Пайпър изпратил криптирано съобщение до Грег Дейвис със загадъчно заглавие. Местоположение на подателя — фермата Лайтбърн.

Кени знаеше много добре кой е Грег Дейвис. Всеки запознат с унизителното поражение на наблюдателите и Малкълм Фрейзър през 2010 г. бе наясно, че Дейвис беше връзката на Пайпър. Онзи, който разгласи информацията. И сега Пайпър вероятно използваше мобилния на сина си, за да се свърже отново с него.

„Какво става, по дяволите?“

Кени забърза на четирийсет метра нагоре по хълма до друга група дървета, където можеше да говори тихо, без да го засекат. Направи знак на Лопес и Харпър, че всичко е наред, и се обади на Клепсър по видеовръзката.

— Какво е нивото на криптиране на въпросния имейл? — попита Кени.

— Шестстотин и дваайсет байтово.

— Мамка му. Ключът вероятно е в шантавото заглавие, не мислиш ли?

— Възможно е, но няма начин да го налучкаме, тъй като най-вероятно е персонализирано.

— Както вече казах, мамка му.

— Мисля, че мога да го разбия, шефе.

— Така ли?

— Играя си с един нов алгоритъм. Ако ми дадеш разрешение да изхвърля всички останали от системите ни, ще мога да използвам изчислителната мощ на нашите машинки.

— Имаш разрешението ми. Ако го направиш, ще получиш от мен басейн бира, кълна се в господ.

— Има и още нещо, шефе. Реших за всеки случай да следя разплащанията на Дейвис. Преди петнайсет минути си купи билет от „Кенеди“ до Глазгоу. Излита довечера в седем източно време.

— Синко, ще ти напълня басейна и ще пусна в него отбор мажоретки, така да знаеш.

24.

Нанси почука енергично на вратата и зачака. Канеше се да похлопа отново, когато някой вътре се размърда. Лора отвори и замръзна.

— Боже мой, Нанси, какво има? — уплашено попита тя.

— Нищо! Бях в Ню Йорк и реших да се отбия.

— Татко добре ли е? А Филип?

Нанси влезе и свали мокрия си шал.

— Извинявай, че те уплаших. Трябваше да ти звънна предварително. Няма промяна. Още не знаят дали са в онази ферма. От МИ-5 ме държат в течение, но ми е трудно да не съм на място.

Лора сложи чайника върху котлона. Водата беше още топла от последния й чай и завря веднага.

— Заминаваш ли? — попита Лора.

— Моментът е критичен — каза Нанси. — Искат утре да замина за Пекин с делегация от Министерството на правосъдието. Между нас казано, Китай заплашва да скъса дипломатическите си отношения с нас и това би трябвало да е последен опит да ги убедим, че правителството няма нищо общо с пощенските картички.

— Но нали никой от техните дипломати във Вашингтон не е умрял?

— Онова беше измама, но те още си мислят, че е било провокация от наша страна. Лора, не мога да замина за Китай, докато Филип и Уил са в беда. Просто не мога.

— Значи вместо това ще заминеш за Англия?

— Ей толкова ми остава да го направя — каза тя и доближи палец и показалец. — Това ще означава край на кариерата ми, но щом е писано, така да бъде.

Избра си билков чай и докато Лора наливаше водата, попита:

— Грег тук ли е?

— Разминахте се за около половин час.

— Кога ще се върне?

— Мисля, че ще отсъства няколко дни.

Лора ѝ разказа, че след срещата със специалиста си по информационни технологии Грег се втурнал в спалнята да си събира багажа. Споделил, че е излязло нещо, някаква голяма история, която щяла да оправи бизнеса му, и че се налага да отсъства за известно време. Не ѝ казал за какво точно става дума и къде отива, но щял да ѝ се обади при първа възможност и да обясни всичко.

— Това необичайно ли е за него? — попита Нанси.

— Абсолютно.

Лора се разплака и едва сега Нанси осъзна, че очите ѝ са зачервени.

— Разкажи ми, скъпа.

— Имахме проблеми. Мислех си, че нещата започват да се оправят, но може би съм грешила. Сигурно има връзка с друга.

— Разполагаш ли с доказателства?

— Не.

Нанси поклати глава.

— Когато една жена подозира съпруга си в изневяра, тя обикновено рови в имейлите и есемесите му. Правила ли си го?

— Никога не бих си позволила. Ти да не би да си правила това с татко?

Нанси се разсмя.

— Сигурно щях, ако баща ти използваше телефона и компютъра за нещо повече от преспание. Знаеш ли имейл паролата на Грег?

— Не! — Лора беше ужасена от намека, ала после идеята като че ли ѝ допадна. — Но пък и не мисля, че някога излиза от системата.

— Виж, скъпа, ако искаш да погледнеш, ще дойда да ти окажа морална подкрепа.

— Мислиш ли, че трябва да го направя? — попита Лора.

— Истината ще те направи свободна. Поне така се твърди.

Екранът в кабинета на Грег се събуди от командата на жена му, тъй като тя беше оторизиран потребител на системата. Лора отвори имейл директорията. Както и беше предполагала, Грег не се беше изключил.

Нанси го забеляза незабавно — имейл от Филип! Изломоти „Боже мой!“ и Лора отвори съобщението.

Нанси прочете заглавието.

— Криптирано е. — Погледна часовника си. — Било е изпратено преди два часа. От Филип е, но явно и Уил има пръст. Не знам какво означава „латинските очи на Лора“, но не ми прилича на нещо, което би излязло от устата на Филип. Трябва да е от Уил.

— Знам какво означава! — сети се Лора. — Когато Грег работеше със своя човек, те ме попитаха как се нарича състоянието ми — нали знаеш, очите ми са с различни цветове. Терминът е на латински — хетерохромия иридум.

— Това трябва да е ключът за дешифриране! — възкликна Нанси. — Уил си остава най-хитроумният от всички. Лора, дай ми гласово управление върху компютъра.

Нанси бързо извика програма за използване на тунели, прехвърли кодираното съобщение и въведе *Heterochromia iridium* като ключ.

И съобщението се появи.

Нанси видимо затрепери, докато четеше съобщението. Помъчи се да се вземе в ръце, но битката между държавния служител и майката и съпругата си личеше.

— Втора библиотека — с несигурен глас рече тя. — Някой е искал Филип да научи за нея. А сега Уил иска Грег да научи. Историята се повтаря. Виж какво, Лора. Знаем, че е трудно, но за доброто на всички трябва да си мълчиш за това, става ли?

Лора ровеше в шкафа. Намери пакет цигари и запалка, пъхнати зад топче хартия.

— Извънредни запаси — обясни тя. Ръцете ѝ трепереха, докато палеше. — Няма да кажа нищо на никого. Ти какво смяташ да правиш?

Нанси вече действаше. Беше се свързала със секретарката си по телефона и ѝ поръча да открие за кой полет си е купил билет Грег Дейвис. Тъй като Уил не искаше тя да научава, това означаваше, че не иска ФБР да научава. Имаше основателни причини за това и Нанси смяташе да му се довери. Когато ставаше дума за други жени, за доверие и дума не можеше да става. Но когато се отнасяше за случай, беше готова да му повери живота си. И животът на сина им.

Отговорът не закъсна. Грег пътуваше с полет 231 на „Бритиш Еървейс“ до Глазгоу, излитащ в 19:00 ч. Нанси каза на секретарката си да ѝ запази билет за същия полет. После помоли Лора да я остави насаме, за да поговори с шефа си.

Директор Париш беше ядосан още преди началото на разговора.

— Къде си, по дяволите?

— В Ню Йорк.

— Защо?

— Работя по нова следа.

— Нещо обещаващо?

— Твърде рано е да се каже. Ще ми трябват няколко дни, за да разбера как ще се развият нещата.

— Нямах няколко дни. Искам те утре сутринта в базата „Ендрюс“ за полета на Външно министерство до Пекин.

Нанси затаи дъх, после изтърси:

— Съжалявам, сър, но не мога да се явя.

Последва неловка пауза.

— Май не те чух добре. Това е пряка заповед, Нанси.

— Разбирам много добре. Ако смятате, че е нужно да ме освободите заради това, ще предам значката и оръжието си в отдела в Ню Йорк. Но трябва да продължа по следата и смятам да го направя със или без значка.

Не можеше да каже дали звукът от другата страна беше въздишка, или съскането на парата, излизаща от ушите на Париш.

— Господи, Нанси, надявам се да знаеш какви ги вършиш. Никак не ми се иска да те губя. Това е първото ти и последно неподчинение, което ще ти се размине.

Нанси забеляза Грег да си купува шоколад в чакалнята на авиокомпанията. Продължи да го следи известно време, като се опитваше да прецени психическото му състояние. Стори й се, че е малко нервен, но той по принцип не беше от флегматичните. Тя винаги се беше опитвала да бъде обективна спрямо него. Беше лесно да се съгласи с твърдението на Уил, че е нагаждач, че му е чоглаво, задето така и не бе реализирал многообещаващата си кариера на младини, че не е достатъчно добър за дъщеря му. Нанси обаче предпочиташе да вижда Грег от своята гледна точка. За нея той беше свестен тип, макар и малко неефективен може би. На никого обаче не би пожелала бремето да бъде зет на Уил Пайпър.

Самата тя също трябваше да пазарува, тъй като бе пристигнала на летището само с ръчната си чанта. Беше оставила пистолета си на шофьора, така че дори чантата ѝ бе лека като перце. Започна с куфар с колелца и продължи да обикаля магазините, за да го напълни с дрехи и тоалетни принадлежности. Когато се снабди с всичко необходимо, изтъркаля куфара до мястото на Грег и разигра малка сценка.

— Грег? Какво правиш тук?

Шокираният му поглед ѝ се стори смес от изненада и смущение.

— Нанси! А стига бе! Пътувам за Шотландия по работа. Ти какво правиш тук?

Нанси заряза преструвките.

— Отивам да прибера Уил и Филип у дома, Грег — сериозно рече тя.

— Промени ли има? — развълнувано попита той. — Преди малко говорих с Лора, но нямаше нищо ново.

— Било е преди да разбере със сигурност, че са в онази ферма в Пин. Сега вече знам.

— Откъде научи?

Тя седна до него.

— От имейла, който си получил.

Той се сбърчи като вчерашно суфле.

— Съжалявам, Нанси. Видяла си какво е написал Уил. Не искаше да ти казвам. Какво да правя?

Тя докосна ръкава му.

— Направил си това, което си смятал за правилно. Не те виня. Но ето че знам и идвам с теб. Можеш ли да повярваш? Втора библиотека?

Той кимна отсечено.

— Наистина е невероятно. Това променя всичко. — Погледна я изпитателно. — От ФБР също ли знаят?

Тя поклати глава.

— През следващите няколко дни съм обикновен гражданин. Може и за по-дълго време. Шефът ми направо е бесен.

— Защо?

— Заради китайския случай.

— Още ли няма следи?

— Не и такива, за които мога да говоря.

Той кимна и започна да се върти неспокойно, сякаш се канеше да зададе друг въпрос. Накрая не издържа.

— Как успя да стигнеш толкова бързо дотук? Получих имейла днес следобед. И как успя да го дешифрираш?

— Минах през апартамента ви.

Той се изненада.

— Защо?

— Бях в Ню Йорк. Реших да се видя с Лора, да я подкрепя малко. Заприказвахме се и от дума на дума се стигна и до това. Повече от ясно беше, че ключът е в цвета на очите ѝ.

— Значи е ровила в имейлите ми? — с известно негодувание каза той.

— Аз го направих, Грег. Тя си мислеше, че имаш връзка.

— Аз! Не друг, а точно аз!

— Не ми влиза в работата, но си мисля, че вие двамата трябва да поработите върху брака си.

Изречението му сякаш казваше — точно така, не ти влиза в работата. Все пак Грег премълча.

— Е, какъв е планът? — попита той.

— Следваме указанията на Уил дума по дума — каза тя. — Да се надяваме, че е измислил ендшпила. Ако не е, ще се наложи да импровизираме, нали така?

Докато Нанси и Грег търсеха паркинга за коли под наем на летището в Глазгоу, Кени разкопчаваше спалния си чувал. От устата му излизаше пара.

Харпър беше поел последната четиричасова смяна на поста.

— Някакви промени? — попита Кени.

— Никакви. Полицайте не са мръднали от местата си. Всичко е спокойно.

— Умориха се от проклетия си високоговорител точно навреме, за да дремна малко. Какво има за закуска?

— Енергийни блокчета или лайняна яхния.

— Този път ще предпочета блокчетата.

Нетпенът на Кени завибрира. Докато четеше екрана, на лицето му плъзна усмивка.

Идеше му да извика, но въпреки това не вдигна децибелите.

— Алилуя! Клепсър е разбил кодирането. — Докосна екрана и докато четеше прикрепеното съобщение, челюстта му увисна. — Събуди Лопес — нареди той на Харпър. — Този ден ще го запомним до края на живота си.

В Невада адмирал Сейдж току-що беше заспал, когато телефонът му извънтя. Жена му измърмори и се зави презглава, докато ръката му шареше по нощното шкафче.

— Да?

— Адмирале, Кени се обажда. Попаднах на нещо.

— Какво има?

— Дешифрирахме съобщение от Пайпър до зет му Грег Дейвис, онзи репортер, който беше замесен...

— Знам кой е — изръмжа адмиралът.

— Трябва да чуете съобщението дума по дума.

Докато Кени четеше, адмиралът първо седна на леглото, а после се изправи.

— Исусе Христе, мамка му — промълви той, когато Кени приключи.

— Именно, сър. Мамка му.

— Остани на линия, докато се обадя в Пентагона. И Кени?

— Да, сър?

— Може в крайна сметка и да не останем без работа.

25.

Грег и Нанси не разговаряха много по време на двучасовото си пътуване от Глазгоу до Пин. Караше предимно Грег, разчитайки на навигационната система, докато Нанси се взираше в сивия, обвит в мъгла пейзаж. Макар че сняг имаше само по върховете на хълмовете, утринният скреж все още блестеше по поляните и малките висулки се топяха по надвиснали скали и селски стрехи.

Пристигнаха в Къркби Стивън по обед и тъй като имаха време за убиване, седнаха в едно кафене и си поръчаха сандвичи. Първата страница на местния вестник раздуваше историята за мистериозна полицейска акция в Пин. Личеше си, че хората на другите маси говорят само за това, но и че никой не знае за какво точно става дума. Нанси попита сервитьорката какво мисли и тя ги запозна с двете си любими теории — че във фермата имало или фабрика за наркотици, или някаква въоръжена религиозна секта.

— Хората в Молерстанг са странни, нали разбирате — добави момичето.

Изчакаха до три следобед, след което продължиха към фермата Лайтбърн и в три и половина, само на 4 километра от целта, попаднаха на задръстване на шосето. Нанси слезе и отиде при хората, които се мотаеха около спрелия си автомобил.

— Какво става? — попита тя.

— Пътят е блокиран по-нагоре — отвърна шофьорът. — Някаква полицейска акция.

Някои коли започнаха да обръщат.

— Смятам и аз да направя същото — каза мъжът и се качи зад волана.

Нанси пъкна глава през отворения прозорец на Грег.

— Нямаме цялото време на света. Оставяме колата тук и продължаваме пеша.

Полицай Уилсън се събуди със стряскане на задната седалка на патрулната си кола. Негов колега, спривав пътен полицай на име Пъркинс, му хвърли в скута увит в станиол сандвич с бекон.

— Раздаваха ги, но те оставих да дремнеш — каза той. — Сладки сънища ли сънува?

Уилсън се опита да протегне крака, но безуспешно.

— Не бих казал. Нима могат да направят това?

— Кое, приятел?

— Да ни държат на служба денонощно без никакви нормални почивки.

— Не си прави труда да се обаждаш на профсъюза си. Докато има обявена тревога, задниците ни са в техни ръце. Освен ако не предпочетеш да се върнеш към цивилния живот.

— Може пък и да го направя — рече Уилсън, докато разопаковаше сандвича. — Спестил съм достатъчно, за да живея до Хоризонта, без да работя.

Пъркинс изсумтя.

— Като ти знам късмета, Хоризонтът ще дойде и ще си отиде, светът ще танцува и ще пее, а ти ще трябва да си пръснеш мозъка, защото си банкрутирал.

След няколко хапки сандвичът изчезна. Уилсън погледна часовника си.

— Никое време, а вече палят лампите. Да вървим на постовете си.

— Нямаше ли да си събираш партакешите?

— Жената ще ме убие, ако реша да прекарам следващата година, висейки у дома — отвърна Уилсън.

Нещо горе по склона привлече вниманието му.

— Видя ли онова?

— Кое?

— Някакви хора вървят към фермата.

— За бога — промърмори Пъркинс и отвори вратата. Студеният въздух нахлу в купето. — Глупаците нямат представа, че могат да им видят сметката. Ела.

Двамата полицаи тръгнаха нагоре, като махаха с ръце, за да привлекат вниманието на непознатите.

Нанси и Грег ги видяха в далечината и изругаха. Преходът им отне повече време, отколкото беше предположила Нанси. Наложиха се да се отдалечат, за да не ги забележат лесно от пътя, което означаваше, че трябва да се изкачат до средата на хълмовете. Кожените подметки на обувките им се пързалиха по хлъзгавите склонове, налагаше им се да прескачат и каменни стени.

— Какво правим? — попита Грег. Каменната постройка, която бе описал Уил, вече се виждаше.

— Трябва да замажем положението и да ги убедим да ни пуснат.

Двамата предпазливо заслизаха надолу към полицаите. Нанси прошепна на Грег да я остави тя да говори.

— Здравейте, полицаи. Проблем ли има?

— Какво си мислите, че правите? — попита Пъркинс.

— Разхождаме се — отвърна тя.

— Така ли? — попита Уилсън. — Не видяхте ли, че пътят е затворен?

— Помислихме си, че е само за коли.

Пъркинс гледаше градските им обувки.

— Ако вие сте туристи, аз съм кралят на Англия.

Нанси му се усмихна с цялата кокетност, на която беше способна.

— Вижте, полицаи, всъщност сме журналисти. Просто се опитвахме да се приближим достатъчно, за да видим какво става и да напишем добър материал. Няма ли да си затворите очите?

— Виж, госпожичке — рече Пъркинс. — Тече полицейска акция. Ако имахме километри предупредителни ленти, щяхме да отбележим периметъра. Така че няма да ви арестуваме за намеса в работата ни, ако още сега обърнете и се върнете при колата си, където и да сте я оставили.

Нанси и Грег се спогледаха. Нямаха друг избор. С отчаяни погледи към постройката двамата се обърнаха и се отдалечиха.

В един бункер дълбоко под земята в базата „Файлингдейлс“ на Кралските военновъздушни сили, където се помещаваше съвместната англо-американска система за ранно предупреждение в Северен Йорк,

един британски радист и американският му колега седяха пред екраните по време на вечерната си смяна.

В 16:33 часа на 6 километра северно от Уитби се появи слаб зелен кръг, който се придвижваше от изток на запад откъм Северно море. Сигналът остана на екрана по-малко от две секунди, след което изчезна.

— Видя ли това? — попита британският радист.

— Май беше някакъв шум — отвърна американецът.

Колегата му не изглеждаше убеден.

— Ще го пусна отново.

Пусна записа на друг екран и забави кадрите. Слабият сигнал от радарната система, ако не беше някаква аномалия, се движеше със скорост 320 км/ч.

— Може да са птици — предположи американецът.

— Доста бързи птици — отвърна англичанинът. — Може да е стелт сигнал.

Той посегна към червената слушалка.

— Да не би да си решил да вдигнеш изтребители заради някаква си сянка? — възкликна американецът.

— Точно това съм решил. Аз живея тук, приятел. За разлика от теб.

Ниски облаци запълваха долината Молерстанг и филтрираха по-голямата част от следобедната светлина. Хълмът Дивият глиган се извисяваше на изток от фермата Лайтбърн, а Високия трон беше на запад от нея. Самият терен сякаш пазеше мястото от приближаващата нощ. Долу в долината мощните прожектори, захранвани от генератори, осветяваха всичко като снимачна площадка.

Полицейските патрули го чуха първи — тънък вой, който бързо се усили. Като че ли нещо приближаваше от североизток. Полицаи Уилсън и Пъркинс бяха на позиция северно от фермата и напрегнаха очи да видят източника. Воят се стабилизира, сякаш онова, което се беше движило, сега виси неподвижно във въздуха.

Макар да бе на близо километър от другата страна на долината, Кени вероятно пръв разпозна източника на звука.

Насочи уреда за нощно виждане към западния склон на Високия трон и видя хеликоптера, от който по възврата се спускаха хора.

— Какво става, по дяволите? — промърмори той.

— Какво има, шефе? — попита Лопес.

— Някой пуска специален отряд.

— Нашите ли са? — попита Харпър.

— Разбира се, че не! Би трябвало да го знаем, не мислиш ли?

— Да не би англичаните да са разбрали какво става там? — попита Харпър.

— Няма начин — отвърна Кени. — Следим всичките им комуникации. Не сме чули абсолютно нищичко за никаква Библиотека. Въпреки това трябва да са англичани. Така де, кой друг би могъл да е?

— Можеш ли да видиш някакви отличителни знаци по хеликоптера? — попита Лопес.

Кени изсумтя отрицателно и се обади в Грум Лейк.

Дузина бойци от специалните части с късо автоматично оръжие и прибори за нощно виждане се приземиха на склона и се понесоха надолу, стъпвайки сигурно въпреки хлъзгавата трева.

На полицай Уилсън му се стори, че вижда в мъглата човешка фигура, и се обади на командния микробус. Помощник-началникът отговори.

— Извинете, шефе, но имаме ли момчета на Високия трон?

— Разбира се, че нямаме. Какъв е тези проклет шум? Виждате ли нещо?

— Мисля... — Уилсън пусна радиостанцията и тя се заклати до него. Инстинктивно докосна гърдите си и последното нещо, което видя, преди да падне назад бяха ръцете му — мокри и червени.

Пъркинс успя да предаде трескавото „Улучен полицай! Улучен полицай!“, преди да получи куршум 50-и калибър в главата и да рухне мъртъв до партньора си.

В командния микробус началник Рааб отговори, като закрепя въпроси по радиото:

— Всички екипи, огънят от къщата ли дойде или от плевнята?

Последваха серия отговори, които се преплитаха и му пречеха да асимилира информацията.

- Нищо откъм къщата!
- Не е от плевнята!
- От Високия трон е.
- Обстрелват ни! Имаме улучен!
- Виждам ги! Приличат на военни!
- Над хълма има хеликоптер!

Рааб се обърна към заместника си, който имаше вид на човек пред припадък.

— На прицел сме — каза той. — Трябва или да подвием опашки, или да отвърнем на огъня.

Куршум с голям калибър пробви микробуса и мина доста над главите им, но въпреки това и двамата се озоваха на пода.

— Какво ще правим? — изграчи заместник-началникът.

— Дай заповед да отвърнат на огъня — хладнокръвно отвърна Рааб. — Аз ще се обадя на Министерството на отбраната, за да проверя какво става тук.

Адмирал Сейдж напълно откачи и се разкрещя по телефона. На Кени моментално му стана ясно, че шефът му няма представа за операцията.

— Явно британските военни се опитват да превземат фермата — извика Сейдж. — Само че не знам как са разбрали, освен ако не е имало изтичане от Пентагона. Министърът на отбраната в момента има среща с Генералния щаб, за да формулира план за действие и да го представи на президента.

Кени го прекъсна.

— Адмирале, преди минута видях как снайперисти свалиха четири ченгета. Мислите ли, че ще стрелят по собствените си хора?

— Ако не са те, тогава кой?

— Не зная, сър.

— Исусе Христе, Кени! Не ми казвай, че не знаеш! — изкрещя Сейдж. — Разбери! Трябва да се обадя на министъра. Звънни ми по-късно.

Даниъл Лайтбърн коленичи на пода на спалнята и леко дръпна завесата на прозореца, който гледаше назад. Синът му Ендрю запълзя по килима, докато не стигна до него.

— Идват ли?

Даниъл му направи знак да не вдига глава.

— Някой идва, но не са полицаи. Току-що видях как на едно ченге му отнесоха главата.

— Какво ще правим?

— Жените долу ли са?

— Да.

— Ти и аз ще защитаваме къщата. Ако дойдат, ще ги пратим по дяволите. Кийлън и Дъглас още са в плевнята, нали?

Ендрю кимна.

— Добре. Кучите синове слизат по склона, така че плевнята е добро място да им се види сметката. Страх ли те е, синко?

— Малко.

— А не трябва. Ако ни е дошло времето, дошло е. Проста работа.

Нанси и Грег се намираха на север от фермата Лайтбърн, когато започна стрелбата. Нанси дръпна Грег на студената трева и загледа с изумление как трасиращите куршуми се изсипват като порой от хълмовете. Двамата полицаи, които ги бяха върнали, паднаха покосени от снайперисти. По навик тя посегна към оръжието си, но него го нямаше.

Не можеше да разбере защо полицията се бави толкова и не отвърща на огъня, но заповедта явно беше дадена, защото изведнъж полицаите започнаха да се защитават с полуавтоматичните си пистолети и карабини.

— Грег, някой знае за Библиотеката и се опитва да се добере до нея.

Той изглеждаше твърде уплашен, за да вдигне глава.

— Кой? — чу се приглушеният му въпрос.

— Много се надявам да не сме ние.

— Зона петдесет и едно ли имаш предвид?

Тя пренебрегна въпроса му.

— Трябва да измъкнем Филип и Уил от това място.

Уил беше прекарал целия ден закопчан за леглото си с Филип и Ани. Хейвън и Кейша слизаха да им носят храна, Кийлън и Даниъл също им правеха навъсени визити, за да проверят дали са си по местата. На сутринта, докато чакаше реда си за тоалетната, той видя един от писарите, най-възрастния. Старецът погледна през него, сякаш Уил не съществуваше.

През цялата сутрин се опитваше да поддържа духа на Филип, шегуваше се и бърбеше с него и Ани, но момчето като че ли само ставаше по-сприхаво всеки път щом Ани се разсмееше или усмихнеше.

После Уил даде отбой и се умълча. Докато Филип и Ани дремеха, той се взираше в часовника си и броеше часовете до пет следобед.

— Чухте ли това? — попита той и погледна към тавана.

Макар и приглушено, разпозна продължителното неравномерно стакато на полуавтоматичните оръжия. Водеше се престрелка.

— Започна се — каза Ани и се надигна. — Идват да ни спасят.

— Мислиш ли? — усъмни се Уил. — Не чувам стрелба на пушки от къщата.

— Какво става тогава?

— Нямам идея, но не ми харесва. Почти пет е. Надявам се Кейша да е добре, иначе ще загазим лошо.

Филип се опитваше да не изглежда уплашен, но Уил виждаше, че го е страх.

— Спокойно, хлапе — каза му той. — Ще се измъкнем живи и здрави от това и ще имаме да разказваме страхотни истории на майка ти.

Полицаяте се хвърлиха да търсят прикритие, когато куршумите започнаха да се забиват във вратите на автомобилите и в околните дървета. Невъоръжените служители на общинската полиция можеха само да треперят и да се опитват да оцелеят, докато екипът от специалните части посрещаше невидимия противник и стреляше напосоки нагоре по склона.

В командния микробус заместник-началникът извика на шофьора да премести колата нагоре по пътя, но когато онзи зае мястото си зад волана, един куршум пръсна предното стъкло и главата му.

Двама от МИ-5 се хвърлиха в микробуса и запълзяха към началника, който също се беше проснал долу със залепен за ухото мобилен.

— Прехвърлят ме от кабинет на кабинет в Министерството на отбраната. Като че ли никой нищо не знае! — изрева Рааб.

— Очаквам обаждане от нашата централа — каза човекът от МИ-5. — Те също не знаят нищо. Поисках спешно подкрепление от всички специални екипи в радиус от сто километра, но ще мине време, преди да пристигнат.

Поредният едрокалибрен куршум пръсна последното оцеляло стъкло на микробуса.

Човекът от МИ-5 изпълзя по-близо до Рааб.

— Ако не се измъкнем оттук, с всички ни е свършено.

Най-оглушителният звук, който бяха чували някога, накара всички около фермата да се проснат по корем и да запушат уши. Сякаш милион гърла пищяха едновременно.

Три F-35C „Лайтнинг II“ на Кралските военновъздушни сили профучаха само на 200 метра над земята. Приблжиха с Мах 1.2 от Стейнмор Гал и се понесоха на юг директно над хълмовете Деветте пряпореца и Високия трон.

През частицата от секундата, необходима да прелети над фермата, водещата машина направи сто инфрачервени снимки с изключително висока резолюция и докато самолетите завиваха за второ минаване, изображенията вече бяха прехвърлени на командните екрани в базата им в Булмър, Нортъмбърленд, както и в Министерството на отбраната в Лондон.

Капитанът на групата Майк Роджърс беше във връзка с Уайтхол. Началникът на Генералния щаб генерал Робърт Сандейдж стоеше зад техниците рамо до рамо с министъра на отбраната Джордж Котинг.

— Виждам около дузина неприятели на три, три, седем — каза Роджърс, имайки предвид номера на широкоъгълното изображение.

— Да, така е — съгласи се Сандейдж. — Били са спуснати по някакъв начин. Открихте ли нещо?

— Момент, сър — отвърна Роджърс. — Получихме серия сигнали.

Линията замлъкна за няколко секунди, след което Роджърс възкликна развълнувано:

— Вижте образ седем, три, две!

Техникът зареди съответната снимка. На нея се виждаше хеликоптер, увиснал над склона на Високия трон.

— Чий е? — попита министър Котинг.

— Не можем да видим разпознавателни знаци от този ъгъл — каза Сандейдж. — Майоре, пуснете образа през базата данни — спокойно нареди той.

Техникът завъртя трекпада си и зареди програма за разпознаване на образи, която за няколко секунди откри 100-процентово съвпадение. Пусна го на екрана — стелт хеликоптер Mi-23/180.

Министър Котинг беше първият, който реагира на глас:

— Боже мой! Свържете ме с премиера.

Облечените в черно бойци на земята се спускаха методично по склона към фермата, незасегнати от безразборния огън на специалния екип и сякаш без да обръщат внимание на прелетелите над главите им изстребители. Двамата мъже начело на групата се насочиха към плевнята. Промъкнаха се до нея и откриха, че портата е отключена. Единият я отвори колкото да влезе и вторият го последва, поставил ръка върху рамото на водача.

— Стреляй! — извика Кийлън на племенника си Дъглас зад балата сено.

Сачмите разкъсаха натрапниците и пробиха дупки в портата на плевнята.

Кийлън вкара втори патрон в цевта и предпазливо приближи окървавените мъже.

— Никога досега не съм стрелял по хора — каза младият му племенник и потръпна.

— Покривай страничната врата — нареди Кийлън, без да обръща внимание на чувствата на момчето.

Пъхна ботуш под едно от телата, преобърна го с пъшкане и включи фенера си.

Примигна няколко пъти при вида на лицето, но единственото, което излезе от устата му, бе:

— Мамичката му!

Министърът на отбраната пристъпи към командната конзола. Беше видимо пребледнял.

— Какво каза премиерът? — попита генерал Сандейдж.

— Да действаме. — От озадаченото изражение на Котинг си личеше, че не може да повярва на думите, излезли от собствената му уста. — Колко време ще е нужно на Специалните въздушни части да стигнат дотам?

— Твърде много — отвърна Сандейдж. — Двайсет и втори полк на СВЧ е разположен в Кридънхил в Хиърфорд. Искате ли да пратя тях, но Първи ланкастърски ще стигне по-бързо. Те са в Йоркшър. Дотогава предлагам изстребителите да се намесят.

Веднага след второто прелитане на изстребителите над фермата командирът на ескадрилата получи заповед от базата „Булмър“.

— Говори капитан Роджърс. Наредвам незабавна атака и унищожение на неприятеля.

Командирът на ескадрилата зави наляво и с пресекващ глас поиска повтаряне на заповедта.

Когато тя бе потвърдена, пилотът нареди на подчинените си да активират оръжейните системи и да преминат в атака.

Кени наблюдаваше въздушното шоу през мерника и извика на хората си:

— Обръщат отново.

Последва серия гърмежи от 40-милиметрова картучница, последвани миг по-късно от оглушителна и ярка експлозия наскоро склона. Хеликоптерът избухна в пламъци и полетя към земята.

— Не мога да повярвам! — извика Кени. — Това е истинска шибана война!

Изстребителите насочиха огъня си към десантчиците и всеки път, когато трасиращите куршуми се забиваха в земята, полицаите надаваха радостни викове зад прикритията си.

Нанси беше дотолкова погълната от въздушното представление, че не усещаше студа и влагата от земята, които се просмукваха през дрехите ѝ. Грег понечи да се изправи, за да вижда по-добре, но тя го смъкна обратно долу.

— Само се моли да решат, че сме от добрите — извика му тя. — Иначе ще ни подпалят задниците.

При всяко преминаване на изстребителите нашествениците се опитваха да насочат огъня си към тях, но самолетите прелитаха твърде бързо. Атаката им принуди десантчиците да спрат на стотина метра от фермата и сражението продължи там двайсетина минути или повече, когато над Молерстанг се чу друг звук — настойчивото думкане на ротори.

Пет хеликоптера AW-159 „Уайлдкат Линкс“ с британския флаг на фюзелажа се спуснаха от сумрака и кацнаха на пътя зад позициите на полицаите.

Цяла рота от Първи батальон на Първи ланкастърски полк се стовари на бойното поле. Британските войници атакуваха периметъра на фермата от север и юг. Методично обкръжиха останалите бойци и петнайсет минути по-късно последният от облечените в черно нашественици рухна мъртъв на земята.

По време на престрелката заблудени куршуми профучаваха над главите на Нанси и Грег, но минута след последните изстрели тя се изправи на колене, за да прецени обстановката.

Ясно беше, че операцията на британските сили е успяла. Въпросът бе срещу кого беше насочена тя. В хаоса след сражението, докато хора викаха за медици и полицаите използваха високоговорители, за да предупредят войниците да стоят настрана от сградите, Нанси реши да действа. Беше почти шест вечерта, но тя все още не бе изпълнила мисията си.

— Хайде, Грег, да вървим. Мисля, че ще успеем.

Буквално го вдигна от земята за ръкава и го задърпа в тъмното. Вниманието на всички бе насочено към бойното поле и като че ли никой не забеляза двамата цивилни, втурнали се към една невзрачна каменна постройка, отдалечена от къщата.

Оставаха само петдесетина метра, когато Нанси се препъна в нещо и се стовари на земята. Грег ѝ помогна да стане и когато погледна назад, тя видя какво я е спънало — димящо парче от унищожения хеликоптер.

Върху парчето имаше някакъв надпис. Не можеше да прецени точно в тъмното и попита гордия полиглот Грег дали разбира нещо. Той се наведе, но не посмя да докосне почернелия метал.

— Можеш ли да го прочетеш? — попита тя.

— На китайски е! — отвърна той. В гласа му се долавяше ужас.
— Пише „Народна освободителна армия“.

26.

Кени оглеждаше бойното поле през уреда за нощно виждане, насочваше го от една гореща точка към друга, като описваше ситуацията на Лопес и Харпър и в същото време слушаше прехванатия трафик на полицията и специалните екипи.

— Армията току-що нарича задниците на онези от хеликоптера. Въпрос на численост, момчета. Спартанците може да са били страхотни бойци, но накрая персите са видели сметката на всичките триста.

Млъкна, за да чуе разговора между командира на специалните части и началниците му.

— Няма да повярвате — каза Кени на хората си. — Току-що са идентифицирали две от телата. От НОА са.

— Палестинци? — попита Харпър.

— Не, тъпак такъв! Не от ООП — Организацията за обединение на Палестина! Китайци!

— Те пък какво търсят тук? — попита Лопес.

— Със сигурност не и свинско по съчуански. Дошли са заради проклетата Библиотека. Явно знаят, че е тук, и се опитват да се докопат до нея. Трябва да се обадя в Грум Лейк.

Точно тогава нещо на север от къщата привлече вниманието му. Две самотни фигури тичаха с все сила към малка каменна постройка в периферията на фермата. Увеличи образа. Не бяха униформени. Цивилни.

— Харпър, виж дали мобилният на Дейвис е включен.

Харпър се зае с таблета си.

— Да, включен е.

— Покажи го на картата.

Харпър се подчини и подаде устройството на Кени.

Мигащата жълта точка приближаваше фермата Лайтбърн.

— Здравсти, Грег — каза Кени, докато гледаше през оптичния мерник. — Радвам се да се запознаем, кучи син такъв. А коя е малката

ти спътница?

Чакането беше непоносимо.

Въпреки че звуците бяха приглушени, нямаше съмнение, че над главите им се е отприщил същински ад. При всеки залп Уил скърцаше със зъби и дърпаше веригата. Най-много се вбесяваше от това, че не бе в състояние да защити Филип. Работата на бащата бе да пази сина си, а той не го беше направил, нали? Пък и що за баща беше дори и в най-добрите моменти? Живееше на лодката си, докато семейството му се оправяше само в друг щат. Беше бесен на себе си, но сега не бе време за самоанализи.

Вместо това въпросите се блъскаха в главата му.

Къде е Кейша?

Къщата подложена ли е на атака?

Да не би да е ранена или убита?

Беше шест вечерта. Ако Грег беше стигнал до Пин, дали бе успял да мине през хаоса и да се добере до мястото на срещата?

Вратата на стаята се отвори със скърцане.

Тя се появи на прага с насълзени очи.

— Кейша — каза Уил.

— Ужасно е. — Тя едва се държеше на краката си.

Ани и Филип бяха поразени от измъчения ѝ вид.

— Толкова много мъртви — промълви Кейша. — Защо?

— Кой е мъртъв? — попита Уил. — Кажи какво става.

— Някакви хора се спуснаха откъм хълма, откриха огън по полицаите и избиха много от тях. Те отговориха. После се появиха самолети И започнаха да стрелят по склоновете. Накрая пристигнаха военни с хеликоптери и избиха всички нападатели. Кийлън и Дъглас убиха двама в плевнята. Толкова много убийства! Защо?

— Разкопчай белезниците ми — меко рече Уил.

Когато тя го освободи, той стана и я прегърна, като я остави да плаче на рамото му. Ани предпочете да се загледа в пода.

— Кои са били онези на хълма? — попита Уил.

— Не знам, нямам представа.

— Добре, Кейша, ето какво трябва да направим. Човекът, за когото ти разказах, че може да ни помогне... не знам дали е успял да

стигне дотук, но трябва да проверим. Освободи Филип и Ани и да вървим натам.

Тя се отдръпна и изтри очи с дланите си.

— Даниъл и Кийлън са на нокти. Не знам как ще реагират. Ако дойдат тук и открият, че всички са изчезнали, дявол знае какво може да стане. — Посочи към Филип и Ани. — За вас двамата е по-безопасно да останете тук. Ще те заведа до стълбите, Уил. Ще видим дали твоят човек е там, но да знаеш, че ако това е някакъв номер, за да пуснеш полицията... — Тя извади пистолет от дълбокия джоб на пуловера си. Беше стар и малък, реликва от Втората световна война.

— Не е номер.

Кейша прибра пистолета.

— Добре тогава, да вървим.

Уил намигна окуражаващо на Филип и я последва навън.

Прекосиха празното спално и стигнаха склада. При стълбите Уил усети сърцето си. Биеше здравата. Преди няколко месеца беше пострадало сериозно и още бе слабо. А ето че сега минаваше през най-мъчителните дни в живота си. Ако успееше да преживее всичко това, определено трябваше да прати огромен букет на кардиоложката си в Маями.

Изкачиха стълбите бавно, като се заслушаха за полиция или военни от другата страна на капака. Беше тихо. Уил дръпна резето и бутна капака.

Той се повдигна на няколко сантиметра.

Беше тъмно, но успя да различи чифт мокасини на няколко стъпки от него. Обичайният стил на Грег.

Уил отвори капака напълно, остави го да падне на земята и изкачи още няколко стъпала, така че торсът му се подаде над отвора.

Наистина беше Грег, който примигваше в тъмното към него.

— Той тук ли е? — обади се Кейша няколко стъпала по-долу.

Уил не ѝ обърна внимание.

— Грег, мой човек! Успял си!

Преди Грег да успее да отговори, Уил забеляза още някого зад него. Напрегна се. Едва след това я позна.

Нанси излезе на светло и се втурна към него, падна на колене и го целуна.

— Кой е там, по дяволите? — гневно извика Кейша. — Каж ми! Ще стрелям!

Озовал се между жена с пистолет и съпруга, която досега бе далеч от ума му, Уил за миг изгуби дар слово.

— Всичко е наред, Кейша. Това са Грег и жена ми.

— Пусни ме да мина — каза Кейша.

Уил се изкачи в хангара и направи място на Кейша.

Нанси изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се хвърли към оръжието на Кейша, но Уил успя да я спре.

— Нанси, спокойно — каза той. — Да идем при Филип, става ли? Трябва да си поговорим за ситуацията. — Обърна се към Грег. — Господи, Грег, предупредих те да не казваш на Нанси. Тоест радвам се да те видя, Нанси, но не исках да усложняваме нещата. И без това положението е достатъчно сложно.

— ФБР не знае, Уил — рече тя. — Дойдох на своя глава. И Грег не ми е казвал нищо. Сама научих.

Уил беше слисан. Обърна се към Кейша и погледна пистолета в треперещата ѝ ръка.

— Не е точно както ти обещах, но това не променя нищо. Нанси може да помогне. Тя ще ни помогне да се оправим. — Погледна навън в тъмното. — Да слизаме по-бързо и да се захващаме за работа, преди да са ни забелязали. Някой е атакувал. Някой вече се опитва да ви отнеме Библиотеката.

— Кой? — попита Кейша. — Кой го е направил? Британските власти ли?

— Не — отвърна Нанси. — Британската армия ги спря. Бяха китайци.

— Китайци ли? — изуми се Уил и през ума му минаха куп епитети. — Те пък какво търсят тук, по дяволите?

— Не знам — каза Нанси. — Но съм сигурна, че в момента много хора се побъркват да търсят отговора.

Уил се обърна към Кейша и я помоли да прибере оръжието. Тя поклати тъжно глава и тръгна надолу по стълбите.

— Хайде слизайте. Ще стане мазало, когато Даниъл разбере. Последният да затвори капака.

Докато се спускаха под земята към склада, Уил хвана ръката на Нанси и я стисна силно.

— Филип добре ли е? — прошепна тя.

— Добре е — отвърна той. — Ако бях сам, щях да рискувам да се измъкна. Но с него...

— Слава богу, че не си бил сам — рече тя. — Какво е това място?

— Дълго е за обясняване. Хайде да започнем с Филип.

Грег вече снимаше с нетпена си лавиците на склада. Кейша забеляза проблясъците на светкавицата и понечи да протестира, но Уил я спря.

— Трябва да направи снимки, Кейша. Това беше част от плана, забрави ли?

Тя премълча и продължи към отсрещния край на помещението.

— Коя е тя? — прошепна Нанси.

— Майката на момичето, което е убедило Филип да дойде тук.

— Май прави всичко, което ѝ кажеш — отбеляза Нанси.

Уил подбра внимателно думите си:

— Успях да я убедя, че интересите ни са общи.

Нанси се усмихна.

— Не се и съмнявам.

Влязоха в спалното.

Грег явно разбра целта на леглата, защото незабавно започна да ги снима.

— Добре — рече Уил. — Хвани ги в общ план.

Нанси също разбра.

— Господи, Уил, да не искаш да кажеш, че операцията е активна?

— Да. Абсолютно активна.

— Къде са те? — попита Грег.

— Наблизо. Скоро ще ги видим.

От ограденото с параван помещение се лееше светлина. Нанси сякаш усети, че синът ѝ е там, защото се затича пред Уил и въпреки протестите на Кейша отвори вратата.

Преди да я настигне, Уил чу „Мамо!“, последвано от плача на Нанси от облекчение и гняв при вида на сина ѝ, мръсен и закопчан за леглото.

Уил, Грег и Кейша влязоха в малкото помещение.

— Освободи го! — настоя Нанси. Седеше до момчето и го прегръщаше. Филип пък изглеждаше смутен, но и радостен, че я

вижда.

— ФБР ли вдигна цялата пукотевица горе? — попита той.

— Не, скъпи — отвърна тя. — Дойдох като цивилна.

Филип забеляза Грег зад родителите си.

— Чичо Грег?

— Здравсти, Филип — рече Грег. — Радвам се, че си добре.

Нанси отново настоя Филип да бъде освободен и Уил кротко замоли същото.

— Вече няма нужда от това, Кейша. Освободи го.

Докато Кейша сваляше белезниците, се чу друг глас.

— Ами аз?

Ани беше станала буквално невидима по време на първата среща, но сега Нанси я забеляза на леглото в ъгъла.

— Ти пък коя си, по дяволите?

— Ани Лок, от Службите за сигурност. Много ми е приятно да се запознаем, заместник-директор. Чувала съм много за вас.

— Ани е агентът, който ми помага — обясни Уил.

Нанси погледна нея, а после Кейша и се подсмихна на двете привлекателни жени.

— Май се радваш на много помощ, нали, Уил?

Той кимна стеснително.

— Ани, ако Кейша те освободи, ще обещаеш ли да не бягаш, или да създаваш други неприятности?

Ани посочи раните на крака си.

— Май не ме бива много за спринт. Обещавам.

Кейша въздъхна и освободи и нея.

— Благодаря, Кейша — рече Уил. — А сега трябва да заведем Грег в Библиотеката, за да направи снимки. Грег, чувстваш ли се отново като журналист?

— Винаги съм бил журналист — засегна се Грег.

— Извинявай. Беше ми излязло от главата — каза Уил. — Но ще излезе страхотна история, и то само твоя. И нека ти обещаая нещо. Когато дойде време да се напише книга за всичко това, ти ще си авторът, а не аз.

Грег се загледа в пода и кимна.

Точно тогава младежки глас извика: „Майко? Тук ли си?“, и в стаята влезе Ендрю. Размахваше пушка. Огледа се с ужасно объркано и

стреснато изражение, подви опашка и побягна, а Кейша се развика след него да се върне.

— Господин президент, премиерът Хейстингс е на линия.

Във Вашингтон приближаваше полунощ. Президентът Дюмон се намираше в ситуационната зала на Белия дом, неофициално облечен, заедно с екипа си по национална сигурност. Благодарни на оператора и когато чу как той се изключи, прехвърли обаждането на спикърфон.

— Мартин, следяхме атаката в Йоркшър и вашата реакция. Какво можеш да ми кажеш?

Премиерът явно беше стресиран и гласът му бе четвърт октава по-висок от обичайното.

— Смятах да ти се обадя след няколко минути, Джон. Тъкмо изяснявах всичко това с военните. Едно е неоспоримо, всички нападатели са убити. На един от командосите е бил даден шанс да се предаде, но се е застрелял сам.

— Хората ми твърдят, че са били от Четирийсет и втори полк от Гуанджоу — каза президентът. — Това е тяхната най-добра специална част, подобна на вашите СВЧ и нашите тюлени. Наричали се Острият меч на Южен Китай.

— Нямаме абсолютно никаква представа защо Китай е предприел тази историческа и безпрецедентна стъпка. Военни действия срещу някаква си ферма в Къмбрия, за бога! Китайският посланик в момента чака долу и дано да има обяснение! Районът е отдалечен и е бил отцепен заради полицейска акция, свързана със заложници, но медиите започват да надушват и не мисля, че ще можем да държим нещата потулени още дълго. Британската общественост ще настоява за суров отговор.

Президентът поклати глава към екипа си и завъртя очи.

— Мартин, за бога, не обявявайте война на Китай. Трябва да действате по дипломатическите канали.

— Похвално и достойно изказване от ваша страна, господин президент — официално отвърна премиерът, — но си представете как бихте реагирали вие, ако се беше случило на американска територия. Повтарям, това беше военно нападение!

Някой от съветниците на Хейстингс явно му подсказа да успокои топката, защото той незабавно продължи:

— Виж, Джон. Първата ни работа е да разберем каква е била целта им. Така ще можем да решим как да реагираме.

Президентът се залюля в креслото си.

— Е, Мартин, мисля, че можем да ви помогнем с това. Знаем съвсем точно какво са търсели китайците в онази ваша ферма.

Даниъл и Кийлън нахълтаха в стаичката с горящи очи, размахваха оръжия и викаха.

Уил вдигна ръце.

— Спокойно, Даниъл. Всичко е наред. Това са моят зет Грег и жена ми Нанси. Дойдоха, за да ви помогнат. Повярвай.

— Не ми казвай спокойно, господинчо! — изрева Даниъл. — Навън бушува война, а в къщата ми влизат хора, все едно са на публично място. Кейша, ти ли стоиш зад всичко това?

Тя кимна и отговори спокойно:

— Трябва да послушаш Уил, Даниъл. Сами няма да оцелеем. Не и сега.

— Жените ще ме довършат! — изкрещя той. — Ти и Хейвън ни навлякохте всичко това.

— Така е било писано — твърдо отвърна тя. — Много добре го знаеш. Имената на всички мъже, загинали тук тази вечер. Всички са записани в книгите.

Когато изражението на Даниъл омекна от тъга, сопата беше поета от Кийлън.

— Да не забравяме, че ние държим козовете, Дани — рече той. — Имахме заложници, а сега взехме още двама. Няма да посмеят да ни разиграват, щом тия са в ръцете ни.

Уил се намеси.

— Заложниците нямат значение. Вие нямате значение. Залогът е прекалено висок. Всички сме само мушици, които ще бъдат изтребени. Хич не ми се иска да го казвам пред близките си, но ако не поемем контрол върху ситуацията, или ще умрем — а това не е нещо, което можем да променим — или ще бъдем затворени в някоя проклета дупка, за да не можем да разкажем на света какво става тук.

— Ако заложниците нямаха значение, полицията досега да е изкъртила вратите — озъби се Кийлън.

Уил поклати глава.

— Правилата на играта са се променили, приятелю. Къде беше през последния час? Кой мислиш, че атакува фермата?

— Нямам представа — отвърна Кийлън. — Знам само, че бяха чужденци. Лично пратих двама от тях в ада.

— Точно така, чужденци — рече Уил. — И ако трябва да съм конкретен, китайци.

— Майтапиш се — обади се Даниъл. — Не може да бъде.

— Съпругът ми казва истината — намеси се Нанси. — Бяха китайски специални части.

Кийлън отпусна пушката си и дулото ѝ се насочи към пода.

— Видях лицата им. Наистина бяха китайци.

— Не знам откъде са научили за Библиотеката, но явно знаят — рече Уил. — И предполагам, че не искат тя да попадне у англичаните или американците. Искат я за себе си. Ако се бяха добрали дотук, всички щяхме да бъдем избити или ранени. Същото важи и ако дойдат американците или англичаните. Ние нямаме значение.

— А момчетата ми? — попита Кейша. — А те?

Уил разбираше, че има предвид писарите, а не синовете си.

— Ще искат да се доберат и до тях — отвърна той. — Ако не за друго, поне за да ги изследват като лабораторни мишки. Книгите ви продължават стотици години напред в бъдещето. Не съм сигурен, че им пука особено дали писането им ще продължи, или не.

Долната устна на Кейша затрепери.

— Даниъл, Кийлън, чуйте ме хубаво. Уил Пайпър е добър човек. Аз му имам доверие, че ще постъпи както трябва спрямо нас. Оставете го да ви каже какъв е планът му.

Кийлън отново започна да ругае, но Даниъл го прекъсна.

— Остави човека да говори, Кийлън.

Уил им разказа всичко. Каза им как с помощта на Грег през 2010 г. бе успял да попречи на опитите на американското правителство да го унищожи, като разкри публично съществуването на Библиотеката от Вектис.

— Неутрализирахме ги, като извадихме всичко на светло. Извадихме им отровните зъби, обезоръжихме ги. Трябва да постъпим

по същия начин с вашата Библиотека. Позволете на Грег да снима книгите и писарите. Разведете го и му позволете да напише историята и да я качи на сайтовете си. Тя ще се разпространи като пожар. Целият свят ще научи за по-малко от час.

— И после? — попита Даниъл.

— После ще преговаряме с полицията, с армията или с когото там изпратят — отвърна Уил. — Ще предявим исканията си — вие ще участвате в решаването къде ще отиде Библиотеката, защото тя вече не може да остане тук. Ако искаш да се грижиш за писарите и занапред, ще трябва да настояваш за това, Кейша. И ще трябва да поискате имунитет срещу преследване.

Ани не се сдържа и посочи Кийлън.

— Извинете, но този човек уби най-хладнокръвно един от агентите ни и сериозно рани друг.

— Кийлън ще трябва да отговаря за това — рече Уил. — Няма измъкване, Даниъл.

Даниъл изсумтя, като избягваше да поглежда към брат си.

— Добре. Чух предложението ти. Ще излезем и ще го обсъдим като семейство, както сме го правили винаги. Ще ви кажем решението си, но дотогава не можем да ви оставим да се измъкнете. Ти и ти — каза той, сочейки към Нанси и Грег. — Обърнете джобовете си. Кейша, донеси още белезници и закопчай всички.

Жена му понечи да възрази, но той я прекъсна:

— За бога, жено, няма ли да ме послушаш поне този път?

Нанси беше първа. Извади паспорта си, документите от ФБР, служебния нетпен и пачка британски лири. След това Кийлън я претърси под ледения поглед на Уил.

Грег беше следващият. Изглеждаше неспокоен и започна да рови бавно из джобовете си, измъквайки нетпен, портфейл, бележник и няколко химикалки.

— Това е всичко — заяви той.

Кийлън го обискира и тъкмо се канеше да отстъпи назад, когато възкликна:

— Какво е това?

Пъхна ръка в десния джоб на панталона на Грег и извади тъмнозелен цилиндър, с около пет сантиметра по-къс от нетпена му.

— А, забравих го — рече Грег. — Това е другият ми нетпен, който използвам за работа.

— Така ли? — попита Даниъл.

Нанси наруши внезапно настъпилата тишина.

— Не мисля, Грег. Май си имаме проблем.

Уил беше слисан.

— Нанси, какво искаш да кажеш?

— Дайте да го разгледам — каза тя на Кийлън. — Имам чувството, че знам какво е това, и не мисля, че ще ви хареса.

Даниъл направи знак на Кийлън да ѝ даде устройството.

Тя го огледа.

— Виждала съм такива на курсовете. Персонализирани са, могат да се отварят с пръстов отпечатък и са сериозно криптирани. Грег, искам да натиснеш копчето с палец.

Грег се поколеба, но Даниъл вдигна пушката си и го принуди да се подчини.

Полимерният екран се разви и светна. Появи се лицето на мъж с фуражка.

Непознатият повика Грег по име и заговори бързо на китайски.

27.

Грег се свлече на пода като изтощен беглец, който дълго е бягал и най-накрая се е озовал притиснат в ъгъла.

Устата на Уил започна да се отваря, за да излее първия порой въпроси, а Кийлън грабна мобилното устройство от ръката на Нанси, хвърли го на пода и гневно го смачка с приклада на пушката си. Направи същото с нетпена на Нанси и разрита електронните останки.

— Дани, май вече няма нищо за обсъждане, а? — рече той. — Няма да оповестяваме за нас на другите. Няма да преговаряме с полицията. Ще защитаваме земята си и живота си. Хайде да закопчам тези копелета и да се връщаме по местата си, че може да ни се стоварят, без да им отвърнем подobaващо.

Още две легла бяха замъкнати в изолатора за Нанси и Грег. След като бяха отново закопчани, пленниците останаха сами.

Грег мълчеше мрачно и избягваше погледите на останалите. Нанси заговори за него в трето лице, сякаш го нямаше.

— Пощенските картички са били от него, Уил.

Уил попита „Как?“, а Филип „Защо?“.

— Ще трябва той да ни каже — отвърна Нанси. — Но го засякохме от записите на камерите как пуска пакети в точните пощенски кутии в Манхатън на точните дни. Той е един от малцината на света извън Зона петдесет и едно, през чиито ръце е минавала базата данни. Всеки федерален департамент, в това число и любимите ти наблюдатели, Уил, бяха проверени най-внимателно. Информацията не изтича от тях. А от него.

— Това е версия. Вероятна — рече Уил. — Но какво правим с мотива? Както каза Филип, защо?

Нанси впери поглед в зетя си.

— Е, Грег?

Всички го загледаха и зачакаха да каже нещо, но той остана безмълвен, поглеждаше ги крадешком и извъръщаше очи. Накрая на Уил му писна.

— Ето как стоят нещата, Грег. Трябва да си откровен с нас. Ние сме твоето семейство. Случвало се е помежду ни да има разминавания и ако вината е моя, приеми извиненията ми, но съм адски уплашен за Филип и трябва да увеличим максимално шансовете му да се измъкне от това положение. Затова те моля да бъдеш откровен. Каква е ролята ти във всичко това? Какво искат китайците?

Грег заговори монотонно, без да откъсва очи от пода. Не беше много конкретен относно мотивите, но Уил можеше с лекота да запълни белите петна — хронично разочарование, засенчена от жена му кариера, финансови проблеми, несбъднати мечти. Потърсил го човек, работещ в китайската делегация в ООН. Бил дружелюбен, интересувал се от сайта му за американците от китайски произход. Казал, че китайското правителство се стреми към позитивен културен обмен и искал да помогне със статии за Китай. Предложил средства, пари в пликове — отначало скромни суми, с обяснението, че дискретността е много важна. Така се започнало. Сприятелили се — обеди, вечери, клубове. Уил си представяше, че Грег може да бъде податлив на скъпа храна и вино, може би с някоя елитна проститутка за разнообразие. Накрая дошъл големият въпрос. За американската база данни от Зона 51. Успял ли е да запази копие? Ако е така, китайското правителство било готово да му плати щедро.

Тогава Грег направи шокиращото признание. През онзи ден на 2009 г., когато Уил му прати базата данни от Зона 51, Грег беше минал през един магазин на „Епъл“ в Джорджтаун и бе влязъл в имейл акаунта си във „Вашингтон Поуст“. Уверил се, че никой не го гледа, и прехвърлил файла на флашка. Елементарна работа. По-късно, когато от Министерството на правосъдието сложили ръка на копието на вестника и конфискували всички файлове по сървърите, не открили никакви доказателства за копиране на базата данни в рамките на компанията.

Защо го беше направил? Кълнеше се, че никога не е гледал датите на смъртта, но Уил не му вярваше. Изкушението да се почувстваш като Бог беше прекалено силно. Обяснението на Грег беше мъгляво. Все едно да откраднеш „Мона Лиза“. Не можеш да кажеш на никого, че притежаваш картината. Само ти ще ѝ се възхищаваш. Но усещането за власт...

Грег заявил, че няма да даде на китайския си приятел базата данни. Това било държавна измяна. Мъжът го ухажвал, подарил му „Ролекс“, който все още беше на китката му (и за който беше казал на Лора, че го е купил при разпродажба), танцувал около темата, докато не стигнали до компромис. Грег щял да изпълнява поръчките им. Щял да търси имената — срещу заплащане, при това доста добро — но искал да знае с каква цел. И без това базата данни била почти изчерпана. Хоризонтът приближаваше.

Искането на китайците било необичайно. Трябвало да потърси американци с китайски произход или китайци, чиято смърт предстои.

Поискали от него да изпраща пощенски картички, имитирайки стила на убиеца от случая „Апокалипсис“; всичко било изчислено така, че да предизвика максимална реакция на медиите. Така и не му казали причината, но той решил, че тя е очевидна. Китайците искали да изкарат нещата така, сякаш зад провокацията стои американското правителство. Нуждаели се от политически повод да покажат мускули пред света като потърпевша страна.

Договорили се за цената и Грег започнал да изпраща картичките. Не било кой знае какво престъпление, нали? В края на краищата, тези хора така или иначе щели да умрат. Той не ги беше убивал.

Последната му задача била да изпрати фалшиви картички до служители в китайското посолство във Вашингтон. Така или иначе, нито един от получателите не фигурирал в американската база данни. Действал според инструкциите. Това трябвало да бъде последната изпълнена поръчка. И този път, поне според него, не вършел нищо лошо. Посланикът и хората му изобщо не били изложени на опасност.

Последното плащане било получено. За щастие всичко приключило. Не бил човек за потаен живот с целия му стрес. Направил добри пари — достатъчно, за да си живее адски приятно до Хоризонта. Дватамата с Лора щели да пътуват, да си купуват хубави неща, да си прекарат супер. Всичко било свършило.

А ето че имейлът на Уил открил цял нов свят от възможности, които не можели да останат без внимание.

Хоризонтът бил най-обикновена дата! Светът продължавал и след него. Още пари — още много пари — нямало да му дойдат зле. С подобна информация би могъл да направи милиони.

Обадил се на връзката си от посолството, използвайки защитения нетпен, който му дали китайците. Оказал се прав, че ще проявят интерес.

Вчера, докато пътувал към летището, се срещнал със своя човек при банката и разменили куфарче с два милиона долара срещу имейла на Уил. Не знаел какво са направили с информацията.

— Очевидно е какво са направили, Грег — рече Уил. — Изпратиха военни да превземат фермата. Първо ще издигнат знамето си. А после ще обявят, че са установили контрол върху материала.

Грег беше приключил с обясненията и отново се умълча. Промърмори, че бил ужасно уморен, обърна се с лице към стената и се сви като зародиш.

— Всички ще го искат — каза Нанси.

— Британското правителство никога няма да се откаже от нещо, което е негово по право — заяви Ани. — Това е просто немислимо.

— Ще видим — язвително отвърна Нанси.

Уил погледна двете жени и поклати глава.

— Очертава се нещата да станат гадни — рече той. — Ужасно гадни.

Премиерът Хейстингс прие китайския посланик в Теракотения салон на Даунинг стрийт 10. Предвид обстоятелствата двамата мъже не се ръкуваха. Посланик Чоу говореше безупречен английски, така че нямаше нужда от преводачи. Беше дошъл само с един сътрудник.

— Правителството на Негово Величество изисква спешно и подробно обяснение за незаконното и безобразно военно нашествие на наша суверенна територия — остро започна Хейстингс, преди Чоу да има време да се настани удобно в креслото си.

Чоу прочисти гърлото си и по измъченото му изражение си личеше, че не е във възторг от срещата.

— Искрено съжалявам, че подобно действие е било сметнато за необходимо от моето правителство. Ръководството е решило, че няма алтернатива.

— Няма алтернатива на нахлуване на територията на Обединеното кралство ли? — изрева Хейстингс.

— Разбирате ли — продължи Чоу с изтънял от напрежение глас, — като най-многолюдната страна в света, с милиард и половина население, ние не можем да си позволим да изоставяме по отношение на всички налични ресурси за планиране. Сигурно знаете какво има в Йоркшър.

— Зная, разбира се — отвърна премиерът.

— В продължение на осемдесет години Съединените щати имаха абсолютното предимство да притежават Библиотеката от Вектис — каза посланикът. — Те използваша този ресурс единствено за свои цели. Не са споделяли с вас никакви данни преди две хиляди и десета, прав ли съм?

Премиерът и министърът на външните работи се спогледаха смутено.

— Оттогава имаме ограничен достъп до тях — каза Хейстингс.

— Е, господин премиер, как е станало така, че на Съединените щати, които нямат суверенно право върху Библиотеката, им е било позволено да контролират този жизненоважен ресурс?

— Решението е било взето от Уинстън Чърчил преди много време. Той несъмнено е сметнал, че за тогавашния момент това е било най-правилното действие. И вижте, посланик Чоу, как това изобщо може да даде основания страната ви да започне де факто война срещу нас?

Чоу потръпна от думата.

— Война е неприятен и прибързан термин в случая, господин премиер. Нашата операция на британска територия беше начинът ни да заявим законното си право, което едва ли щеше да се приеме сериозно без подобен акт. Тези книги съдържат имената и датите на раждане и смърт не само на британски граждани. И не само на американски. А на всички народи по света. Китай има най-многобройното население и затова трябва да контролира ресурса. Готови сме да обсъдим начини, по които Обединеното кралство може да има, както сам се изразихте, ограничен достъп за собствените си социални и политически нужди.

Хейстингс изригна:

— Нахлувате в страната ми и после ни казвате, че можем да се задоволим с някакви си жалки трохи? Да не сте полудели? Вие...

В официалния салон влезе служител с бележка и прекъсна премиера насред изречението.

Хейстингс прочете бързо съобщението и се помъчи да запази самообладание.

— Господин посланик, току-що бях информиран, че вашият Северен флот, воден от самолетоносача „Дзябао“ и няколко ядрени подводници, тип деветдесет и четири, е потеглил от островите Фароу и се движи с пълна скорост към Северно море и съответно към източния бряг на Великобритания. Срещата ни приключи. Вие и целият ви екип ще напуснете посолството и ще се върнете в страната си. Ще ви бъде изпратено официално писмо, но можете да смятате, че отсега нататък между нашите две държави няма дипломатически отношения.

Премиерът осъществи куп спешни обаждания. Беше организирана среща на екипа му по национална сигурност. Министърът на отбраната получи нареждане да промени нивото на заплахата на „критично“ и да заповяда на командващите отделните родове войски да приведат частите си в съответствие с новия режим. За сутринта беше обявено извънредно заседание на Парламента. Кралят беше извикан от някакво благотворително начинание, за да бъде запознат с положението. Медийната асоциация бе посъветвана да не разпространява новините от Йоркшър до сутринта. Говорителят на премиера вече нахвърляше черновата на обръщението към нацията.

Накрая Хейстингс се обади във Вашингтон.

— Господин президент, имах крайно необичайна среща с посланик Чоу. Китайците изобщо не се церемонят. Искат новата Библиотека и са готови да я вземат със сила, ако се наложи. Северният им флот е потеглил от Фароу и се движи към нашия бряг.

Президентът Дюмон беше приел разговора в ситуационната зала, заобиколен от екипа си.

— Да, следим ги — бързо отвърна той. — Китайската позиция определено е неприемлива, нали, Мартин?

— Категорично неприемлива. За ваша информация обяхме критично ниво на заплахата и ще внесем в Парламента искане за обявяване на война, ако китайците не прекратят провокацията си и не предложат извиненията си и някакъв вид компенсация. Ако сметнем за

необходимо да обявим война, очакваме пълното съдействие и подкрепата на Съединените щати и НАТО.

Линията напълно замлъкна. Хейстингс посочи бутона за изключване на звука, за да покаже на хората си, че американският президент е натиснал своя.

Когато няколко секунди по-късно връзката отново оживя, Дюмон каза:

— Мартин, нека не бързаме с декларациите. Изкараш ли пастата за зъби от тубата, трудно ще я върнеш обратно. Във Вашингтон смятаме, че китайците далеч не се притесняват да тормозят Великобритания. Може и да не са толкова нахални, ако им се наложи да си имат работа със Съединените щати.

Хейстингс сбърчи чело.

— Именно затова е наложително вие и съюзниците ни от НАТО да заявите по най-категоричен начин позицията си пред китайското правителство. И да го направите още тази нощ.

— Ето как стоят нещата, Мартин — уверено отвърна президентът. — Смятаме, че сте ужасно уязвими в Йоркшър. Китайците ще разберат, че ви е трудно да защитавате отдалечен обект срещу една атака на Северния флот. Освен това ще разберат, че страните от НАТО може и да не са склонни да започнат военни действия. Така де, наистина ли ще ескалираме положението до трета световна война само заради купчина книги?

— НАТО има моралното и законно задължение да ни подкрепи! — избухна Хейстингс. — Наистина ли искате да ми кажете, че намеренията ви са други?

— Не, изобщо нямам предвид това. Просто изразявам опасенията си, които, ако позволиш да добавя, се споделят от германците и французите. Просто смятаме, че най-благоразумният начин да се справим с тази криза е да махнем колкото се може по-бързо проклетите книги от онова място. Ако го направим, какво ще атакуват китайците? Празно помещение ли?

Премиерът се поуспокои.

— Вече имахме дискусия дали да не преместим Библиотеката на по-сигурно място. Разполагаме с доста бункери дълбоко под земята, свързани с военни обекти, които могат да свършат работа.

Линията отново замлъкна и остана така доста време.

— Извинявай за прекъсването — каза накрая президентът. — Честно казано, нашето мнение е, че най-доброто място за Библиотеката е Грум Лейк, Невада. Помисли само. Вече разполагаме с идеален подземен комплекс, способен да издържи на бомби и земетресения, както и всякакви суперкомпютри и аналитици, които са способни да обработят материала по подходящия начин. Смятахме да закрием обекта, но лесно можем да го модифицираме, за да поеме новата стока. Ще се наложи да изхарчите десетки милиарди евро, за да построите нещо, което вече съществува в Зона петдесет и едно, и ако решите да го направите, ще са ви нужни години, преди да сте в състояние да използвате информацията. С готовност приемаме да пратите ваша група аналитици в Грум Лейк, за да можете да преравяте от време на време базата данни и да се възползвате от нея заедно със Съединените щати. Какво ще кажеш, Мартин? Частите ни в Милдънхол са в повишена бойна готовност. Само кажи и ще стоварим за нула време целия необходим транспорт и жива сила в Йоркшър. Ще смажем всякаква съпротива във фермата вместо вас, ще решим проблема със заложниците и до сутринта книгите ще бъдат на път за Невада. Китайците ще пикаят газ, но не мисля, че ще предприемат нещо. Ще бучат и фучат, но няма да посмеят да действат срещу Съединените щати, при това на наша територия.

Сътрудниците на Хейстингс му даваха енергично знаци да изключи звука, за да го посъветват как да отговори. Той не им обърна внимание и каза ледено:

— Господин президент, предложението ви е много мило, но отговорът е „не“. Библиотеката е била създадена на британска земя и ще си остане на британска земя. Уинстън Чърчил е бил мъдър човек и един от любимците ми, но през четирийсет и седма е допуснал ужасна грешка, като ви е предал такова национално съкровище. Нямам намерение да я повтарям.

Студен въздушен фронт стигна до долините и разпръсна мъглата. В небето се появи лунният сърп, рязко очертан на черния фон. Въздухът беше свеж и кристален.

Положението под позицията на Кени беше овладяно и под контрол. Военните се разполагаха около фермата Лайтбърн,

подсилвайки полицейското присъствие. Пристигаха и заминаваха линейки. Заради непрекъснатото движение до и от командния микробус Кени реши, че се води разпалена дискусия относно юрисдикцията, но след като полицаите се отдръпнаха зад военните и образуваха втора линия, стана ясно, че армията е успяла да се наложи.

Кени грабна вибрацията нетпен. Адмирал Сейдж се обаждаше редовно за новини, но този път разговорът започна различно.

— Положението е критично — каза Сейдж. — Имам мисия за вас.

— Да, сър — отвърна Кени, усещайки, че всяка друга дума няма да бъде приета добре.

— Пентагонът и Белият дом искат ти и хората ти да сте острието на клина. Знаем, че сте само трима, но вашият екип е най-доброто оръжие в арсенала ни. Така им казах.

— Благодаря, сър — предпазливо отвърна Кени.

— Съединените щати твърдо са решили, че мястото на новата Библиотека е в Грум Лейк и както можеш да се досетиш, аз напълно споделям това становище. Сигурен съм, че ти също.

Кени незабавно се съгласи.

— Англичаните явно не са съгласни с тази идея, така че планът е следният. Ако през следващите няколко часа дипломатическите усилия не могат да решат въпроса, точно в два часа ще проникнете във фермата и ще поемете контрол върху целта. След като изпълните задачата си, ще пристигнат американски сухопътни и въздушни части от Милдънхол, за да потушат местната опозиция със сила, ако се наложи, и да транспортират Библиотеката до Грум Лейк.

— А зложниците, сър?

— Разполагаме с картбланш, капитане. Получих лични уверения, че няма да бъдат задавани никакви въпроси. Няма да е нужно да пишете доклади за операцията. След започването на мисията зложниците и всички вътре във фермата трябва да бъдат неутрализирани. Не бива да изтича никаква информация. Ясно ли е?

— Напълно ясно, сър. Аз и хората ми ще подготвим план и ще очакваме заповед за действие.

Когато прекъсна връзката, една мисъл заглушаваше всички останали в главата му.

„С Уил Пайпър е свършено и аз съм онзи, който ще се погрижи за това.“

Стационарният телефон във фермата Лайтбърн звънеше непрекъснато, но Даниъл не вдигаше. Семейството се спотайваше и гледаше да стои далеч от спуснатите завеси. Не им бяха прекъснали електричеството, но Даниъл и Кийлън предупредиха жените и децата да очакват и това. Горе Кейша и сестра ѝ Гейл се опитваха да накарат двете малки момичета да си легнат, преструвайки се, че всичко е напълно нормално. Хейвън участваше в представлението, като им четеше любимата приказка за лека нощ.

Дъглас обходи подземните помещения, за да се увери, че никой не се е промъкнал през склада, и докато беше долу, погледна зложниците и писарите, които продължаваха да се занимават с делото си, без изобщо да подозират за разигралата се драма.

Кийлън се беше върнал в плевнята да наблюдава задната част на имота, а Даниъл бе поел къщата с Ендрю, който хапеше устни и трескаво търкаше металните части на пушката си с мазен парцал.

Когато телефонът зазвъня отново след краткото затишие, Кейша извика от стълбите на Даниъл да го вдигне, за да могат момичетата да заспят.

Даниъл я наруга и запълзя по корем, като мърмореше, че няма да се учуди, ако някой снайперист открие огън към телефона.

— Сега пък какво? — попита той в слушалката.

— С кого разговарям? — Гласът бе скован и хладен.

— С Даниъл Лайтбърн. А ти кой си, по дяволите?

— Полковник Бари Улфорд от Британската армия. Аз командвам операцията, господин Лайтбърн. Бих искал да поговорим на четири очи.

— Няма начин, приятел.

— Разбирам. В такъв случай да поговорим сега, по телефона. Нещо против?

— Както желаш — отвърна Даниъл. — Но искам да ви кажа да оставите мен и семейството ми на мира и да се разкарате от земята ми. Разбрахте ли?

— Да, чувам ви съвсем ясно, но се боя, че нещата не са така прости. Разбирате ли, Лайтбърн, знаем много добре с какво разполагате, но по-важното е, че китайците също знаят и явно го искат страшно много. Справихме се с жалкия им опит да се доберат до вас, но за съжаление, те струпват значителни части и сериозно се съмнявам, че следващият им опит ще бъде отблъснат така лесно. Тревожа се за вашата безопасност и тази на вашите близки, а също така и за зложниците ви.

— Те са моя грижа, не ваша — озъби се Даниъл.

— Да, но отново се налага да не се съглася с вас. Ще говоря направо. Предлагаме да ни пуснете да влезем мирно, да поемем зложниците и да се погрижим за логистиката. Вие и вашите близки ще бъдете отведени на безопасно място и ще получите пълен имунитет въпреки разигралата се по-рано престрелка. Как ви се струва тази новина? Искаме обаче това да стане колкото се може по-скоро. В противен случай се опасявам, че щедрото предложение ще бъде оттеглено.

— А какво ще правите, ако ви кажа да си заврете щедрото предложение отзад? — подигравателно попита Даниъл.

— В такъв случай ще атакуваме и ако окажете съпротива, най-вероятно ще има катастрофални жертви от ваша страна. Но ние не искаме да се стига дотам, нали?

— Майната ти.

— Разбирам — с равен глас каза полковникът. — Вижте, обсъдете предложението с хората си и след малко ще ви звънна отново. Надявам се, че ще стигнем до изгодно и за двете страни споразумение, господин Лайтбърн. Моментът е критичен за вас, за страната и за целия свят. Така или иначе, положението ще бъде решено. Залогът едва ли може да бъде по-висок.

28.

Умът на Уил работеше трескаво, прехвърляше различни сценарии и непредвидени ситуации, макар че за негово раздразнение, му бе трудно да мисли по въпроси на живот и смърт предвид напрегнатата психологическа динамика в ограниченото пространство.

Било от гняв, страх или огорчение, Грег беше стигнал до положението да отказва какъвто и да било контакт с останалите. Продължаваше да лежи с обърнато към стената лице, макар че периодично викаше на невидимите похитители, че трябва да отиде до тоалетната.

Кейша беше закопчала Нанси за леглото между Филип и Уил, може би в съчувствен опит да държи семейството заедно. Нанси се суетеше около Филип, а момчето явно не искаше подобно майчинско отношение пред другите.

Нанси не се отнасяше студено към Уил; попита го със загриженост как е и дали сърцето му е наред. Въпреки това продължаваше да гледа свирепо Ани и веднъж прошепна на Уил, че била много красива.

Уил отвърна, че не е забелязал.

Тя обаче не млъкваше.

— Защо според теб от МИ-5 са избрали точно нея? Не мислиш ли, че знаят с кого си имат работа?

— Господи, Нанси — прошепна той. — Дойдох тук да търся Филип, а не да кръшкам.

— Кейша също си я бива — шепнешком отвърна тя. — И ти хвърля особени погледи.

Уил изгуби търпение.

— Не мислиш ли, че имаме по-сериозни проблеми за решаване?

Кейша и Хейвън дойдоха с храна и напитки. Този път жените не бяха сами. Дъглас изглеждаше мрачен, явно задачата да наглежда майка си и сестра си не му допаднаше.

Грег отново настоя на висок глас, че трябва да отиде до тоалетната. Дъглас изръмжа и го поведе, насочил пушката си към него.

Кейша се възползва от момента и спря до леглото на Уил.

— Даниъл разговаря по телефона с някакъв от военните. Каза ми, че трябва да се предадем и да им предоставим Библиотеката. Откажем ли, щели да атакуват и ако ни убият или ранят, сами ще си бъдем виновни.

Нанси заговори, преди Уил да успее да отвори уста:

— Трябва да се свържа с ФБР. Те дори не знаят, че съм тук. Съединените щати трябва да се намесят. Трябва да има начин ситуацията да се разреши без кръвопролития. Госпожо Лайтбърн, имате ли други мобилни телефони?

— Кийлън изпотроши всички ваши. Имаме само един стационарен телефон горе.

Уил поклати уморено глава.

— Съжалявам, Нанси, но това няма да стане. Няма значение дали сме американци или англичани, нито дали двете страни си сътрудничат. Те искат едно и също — да сложат ръка на Библиотеката и да ни накарат да млъкнем по един или друг начин.

— Ами китайците? — попита Нанси.

— Кой знае — отвърна Уил. — Може да получат достъп до Библиотеката като част от някоя по-голяма сделка. Всички обаче искат обществеността да бъде държана на тъмно, така че правителствата и военните да си играят на бог с датите. Видя как реагираха, когато разгласихме за Зона петдесет и едно. За бога, та те сигурно дори няма да съобщят на света, че Хоризонтът не съществува.

— В такъв случай какъв е планът ти? — попита Нанси.

Уил я погледна, после погледна към Кейша.

— Предлагам да се обединим с Лайтбърн. Да се бием заедно срещу кучите синове. Единственото нещо, което е в състояние да ги принуди да спрат, е ефективната съпротива. Само така можем да ги накараме да преговарят. Трябва да им дадем да разберат, че ще получат Библиотеката само ако светът научи за нея, ако Лайтбърн получат имунитет и ако Кейша има правото да реши какво ще стане с писарите.

Докато казваше всичко това, Кейша кимаше в знак на съгласие.

— За бога, Кейша — замоли я Уил. — Можеш ли да убедиш Даниъл и Кийлън да ви помогнем да защитите фермата си?

Тя отговори, че ще опита, и изтича обратно горе, като остави Хейвън при тях и каза на Дъглас, че след малко се връща.

Хейвън стоеше сковано, явно се чувстваше неудобно с новодошлите.

Филип леко ѝ помахаше със свободната си ръка и каза:

— Мамо, това е приятелката ми Хейвън.

Строгото изражение на Нанси се стопи в усмивка.

— Здравсти, Хейвън — поздрави тя. — Сигурно цялата тази каша доста те разстройва.

— Добре съм — тихо отвърна Хейвън. — Безпокоя се обаче за малките момичета, братовчедките ми. Стрелбата ги разплака.

— О, господи — рече Нанси. — Трябва да сложим край на тези глупости, нали?

Хейвън кимна.

— Разбрах, че ти си помолила Филип да дойде в Англия.

— Да. И той го направи. Съжалявам, че го забърках във всичко това.

— Аз пък не съжалявам — намеси се Филип. — Вярно, стана голяма бъркотия, но се радвам, че се запознах с теб.

Дъглас върна Грег и отново го закопча. Нанси попита младежа дали също може да посети тоалетната и Уил не пропусна да включи и себе си в списъка на чакащите. Дъглас ги предупреди да не правят глупости, разкопча ги и ги изведе навън. Когато те излязоха, Хейвън се възползва от възможността да седне до Филип.

В преддверието Уил прегърна Нанси през рамо и леко я стисна.

— Искане ми се да не беше тук, но се радвам, че те виждам — каза той. — Смеслено ли се изразих?

— Донякъде — отвърна тя и също го стисна. — Като за Уил Пайпър.

— Помниш ли обещанието, което ти дадох в болницата?

— Кое? За чийзбургерите или за жените?

Той се разсмя.

— За жените. Бях добър. Искане да го знаеш.

— Ще избира да ти повярвам.

Точно тогава вратата на стаята на писарите се отвори и един от тях излезе, за да отиде до тоалетната.

— Почакайте — каза им Дъглас. — Нека той иде пръв.

Нанси беше поразена при вида на рижавия младеж.

Писарят я погледна съвсем мимолетно, затътри се покрай нея и посегна към дръжката на вратата.

— Това е един от тях, нали? — обърна се Нанси към Уил, когато вратата на тоалетната се затвори.

— В плът и кръв.

— Представях си ги в монашески раса.

— Е, поне носят сандали.

— Говорят ли?

— Доколкото видях, не. — Уил се обърна към Дъглас. — Дъглас, ще позволиш ли на жена ми да надникне в стаята им?

Младежът леко повдигна пушката си.

— Десет секунди и нито миг повече.

С тези думи той откряна леко вратата към помещението на писарите, колкото Нанси да надникне, после я затвори.

— Боже мой — промълви тя. — Невероятно.

Младият писар излезе от тоалетната и се затътри към стаята.

— Влизайте, ваш ред е — каза Дъглас на Нанси. — Не мисля, че е спуснал дъската на чинията.

Десет минути след като всички бяха отново закопчани, Кейша се върна. Не беше сама. Даниъл и Кийлън вървяха след нея. Наредиха на Дъглас да се качи горе и да заеме позицията на Даниъл.

Уил изложи плана си и докато го обясняваше забързано, остана доволен, че всичко звучи разумно.

— Значи имате торове? — попита той.

— Имаме — отвърна Даниъл. — Това все пак е ферма. Как според теб издържаме писарите и всичко останало?

— А също така имате газ и бензин?

— Да. В плевнята. За трактора.

— И както разбрах, имате и патрони.

— Предостатъчно.

— И туби. Не се съмнявам в това.

— Да.

— А чувал захар и памучни конци?

— Има — отвърна Кейша.

Уил се усмихна.

— В такъв случай разполагаме с материалите.

— Кажи ми, защо трябва да ти се доверявам? — попита го Даниъл.

— Защото излиза, че съдбата ни е поставила от една и съща страна на барикадата. И двамата се бием, за да спасим семействата си.

Ани беше на друго мнение:

— Е, аз определено не съм на вашата страна. Вие убихте и ранихте агенти на МИ-5, а сега смятате да убивате и осакатявате полицаи и военни. Няма да участвам в това.

— Ани, ако бях на твое място, щях да се съглася сто процента с теб — каза ѝ Уил. — Ето обаче как стоят нещата. Ако те се доберат до Библиотеката, като едното нищо може да не ти позволят да се върнеш към обичайния си живот. Може да те сметнат за пречка, а пречките понякога изчезват безследно.

— Въпреки това няма да ви помагам — твърдо заяви тя.

— Има начин да я използваме — каза Нанси. — Дръжте я тук, докато сме готови. Грег също. Той вече не е един от нас.

Даниъл въздъхна тежко и нареди на Кейша да освободи Уил, Нанси и Филип и да остави Ани и Грег закопчани.

— Хайде — каза Уил, докато ставаше и се протягаше. — Да идем да сготвим.

Кухнята на Лайтбърн лъхаше на домашен уют. След яростното си избухване, че са ги освободили, Кийлън се укроти и с неохота започна да прави курсове до плевнята, за да носи съставките. Уил ги забърка в най-голямата тенджерка на Кейша, а Нанси изпразваше патрони в една дълбока купа, като през цялото време говореше за най-голямото си изживяване — преминаването през Библиотеката до стълбите към къщата. Под надзора на Уил Филип и Хейвън започнаха да бъркат лепкавата смес от разтворена захар и барут за фитилите. Кейша сновеше около тях и осигуряваше необходимите съдове, а снаха ѝ Гейл надничаше от време на време, когато не наглеждаше спящите си момичета. Даниъл, синовете му и Кийлън стояха на пост и надничаха през дупките в завесите.

— Откъде каза, че си научил всичко това? — попита Нанси.

Уил се засмя и остави лъжицата.

— Навремето работех в правозащитна организация, ако не си забравила. Да не мислиш, че мога само да ловя риба?

— Аз също работя в правозащитна организация, но не знам как се прави бомба.

— Защото се издигна прекалено бързо по стълбицата.

Телефонът звънеше непрекъснато по време на приготовленията, но не му обръщаха внимание. Когато приключиха, течността беше достатъчна за четири туби. Уил внимателно пъкна фитилите в отворите и ги закрепил с парцали от нарязаните кърпи на Кейша.

— Ще проработят ли? — попита Кейша.

Уил посочи към Филип и Хейвън.

— Ако децата са направили добри фитили, би трябвало.

— Ако рецептата ти е била добра, значи ще проработят — каза Филип.

— В такъв случай би трябвало да се получат доста сериозни огнени топки — рече Уил. — Само да се надяваме, че никой няма да пострада.

Върнаха се обратно долу с две от тубите и минаха през Библиотеката до изолатора.

— Какво е това? — попита Ани и посочи тубите.

— На какво ти прилича? — отвърна с въпрос Нанси.

— Мисля, че сте полудели — каза Ани. — Абсолютно сте откачили. В един момент сте заложници, а в следващия се превръщате в терористи.

Уил взе ключа от Кейша и я освободи.

— Време е да си вървиш, Ани. Сигурен съм, че навън бъка от агенти на МИ-5. Намери хората си и им кажи, че ще направят огромна грешка, ако атакуват фермата. Кажи им, че имаме дузина бомби и ще ги използваме. Да се погрижат добре за крака ти. Бих те целунал за довиждане, но ако го направя, Нанси може да запали фитила.

— Ела с мен — каза Кейша и посочи към Библиотеката. — Ще излезеш оттам, през къщата.

Уил се наведе над Грег и също го освободи.

— Ти също си отиваш, Грег.

Грег примигна няколко пъти и стана.

— Страх ме е — каза той.

— Не се и съмнявам — отвърна Уил.

— Какво ще стане с мен?

— Честно казано, не знам. Федералните още не знаят за ролята ти, но предполагам, че ще научат скоро. Нали, Нанси?

— Ще се наложи да те издам, когато ми се отвори възможност — тъжно рече тя и кимна.

— Може пък китайците да те вземат — предположи Уил.

Очите на Грег се насълзиха.

— Съжалявам.

— Не се и съмнявам — рече Уил.

— Ще кажеш ли на Лора, че я обичам?

— Ще можеш да го направиш сам — отвърна Уил.

— Мислиш ли?

— Виж, Грег, ти си ОХ. Проверих преди години, когато базата данни беше у мен.

— Гледал си Грег Дейвис, нали? Някога да съм ти казвал, че съм осиновен? Истинската ми фамилия е била Танер. Това име е трябвало да търсиш.

На Уил му призля. Заради дъщеря си той потупа Грег по гърба и го отпрати заедно с Кейша.

Заместник-председателят И Бао седеше в командния център на външното разузнаване в Министерството на държавната сигурност до генерал Бо. На контактната стена пред тях се виждаха сателитни изображения в реално време и инфрачервени образи от Пин.

— Виждате ли това? — каза един старши аналитик, скочи на крака и посочи някаква точка на един от екраните. — Движи се. Има и промяна във височината.

— Какво ще наредите? — обърна се генерал Бо към И.

И Бао разбираше, че въпросът е чисто почтителен, но въпреки това се раздражни, че генералът изпитва нуждата да го зададе. Отговорът беше очевиден.

— Обсъдихме сценария, генерале. Няма причина да променяме плана си.

Ани заразмахва яростно бялата кърпа над главата си, докато излизаше, накуцвайки, от предната врата на къщата, след което се затича, доколкото може, към шосето и групата войници. Грег също се появи с наведена глава, отпуснал вяло своята кърпа.

Сиво-черната хищна птица с размерите на орел рибар безшумно пикира от черното небе.

Само че не беше никаква птица.

Китайският безпилотен самолет се насочи към сигнала, излъчван от скъпия „Ролекс“ на Грег.

Ракетата с размерите на флумастер полетя към целта си и се заби в гърдите му, като експлодира при удара.

Гърмежът беше достатъчно силен, за да бъде чул под земята.

Уил не беше сигурен, но имаше доста добра представа какво е станало.

29.

Уил остави едната бомба при стъпалата към хангара, а другата при стълбите от Библиотеката към къщата. Двамата с Нанси се качиха горе с Кейша и оставиха Филип и Хейвън на сигурно място в подземие.

Телефонът в дневната звънеше отново и този път Уил вдигна.

— Как я карате? — нахално попита той.

— С кого разговарям? — с предизвикателен тон отвърна полковник Улфорд.

— С Уил Пайпър.

— Разбирам. Господин Пайпър, говори полковник Бари Улфорд от Британската армия. Госпожица Лок ме информира, че сте започнали да действате необмислено.

— Не бих се изразил по този начин, полковник.

— Е, вероятно тук мненията ни се разминават. Може би трябва да го нарека стокхолмски синдром, идентифициране с похитителите и тъй нататък.

— Аз пък бих го нарекъл съвсем обикновен инстинкт за самосъхранение. Разбирате ли, знам как ще се разиграят нещата. Вие, американците или китайците — няма значение кой — се намесвате с единственото желание да се доберете до Библиотеката. Лайтбърн, моето семейство и всички останали представляваме пречка. А вие искате всичко да си остане потулено и да няма изтичане на информация.

— Аз съм военен, господин Пайпър. Пълномощията ми са ограничени. Но не се съмнявам, че след като вие и семейството ви сте в безопасност, ще можете да заявите опасенията си пред съответните цивилни власти.

— Полковник, нямам намерение да споря за нещо, за което знам, че е истина. Вдигнах телефона, за да потвърдя, че всичко, което ви е разказала Ани Лок, е истина. Оставаме тук. Ако дойдете без покана, ще ви посрещнем със стрелба. Сигурен съм, че едва ли ще успеем да

изплашим храбрец като вас, но има нещо, което може и да ви уплаши. Ако атакувате, няма да получите Библиотеката, а купчина пепел. Като командващ на място операцията, задникът ви ще бъде подпален също като книгите. Разбрахте ли какво искам да кажа?

След кратка пауза полковникът отговори, че е разбрал идеално, и попита какво иска Уил.

— Изпратете екип на Би Би Си, който да предава на живо. Ще пуснем телевизора, за да сме сигурни, че не ни поднасяте. След като репортерите направят пълна обиколка на това място, ще излезем. И още нещо. Искам журналистите да носят писмо, оневиняващо Лайтбърн и подписано от министъра на вътрешните работи.

— Още нещо? — попита Улфорд с раздразнен официален тон.

— Да. Кажете ми дали Грег Дейвис е мъртъв.

— Мъртъв е.

— Как умря?

— Ако трябва да съм честен, изобщо не съм сигурен. В момента тече разследване.

— Аз бих гледал на изток, полковник — каза Уил, преди да затвори. — Обадете ми се, когато получите отговора.

— Трябва да седя при тях — каза Хейвън. — Искаш ли да дойдеш?

Филип я последва в стаята на писарите. Всички рижави мъже я погледнаха. Макар никога да не говореха, израженията им сякаш поомекнаха от присъствието ѝ.

Двамата с Филип седнаха в предната част и ги загледаха как се трудят.

— Върху коя година работят? — попита Филип.

— Две хиляди шестстотин и единайсета.

— Направо не мога да си представя толкова далечно бъдеще — рече той. — Би било страхотно да видиш дали има разни странни имена, може би на някакви извънземни. Поглеждала ли си някога?

— Не.

— Защо?

— Защото не ми е работа.

— Може ли аз да погледна?

— По-добре недей — рече тя. — Днес се държат странно.

Филип не знаеше какво е обичайното им поведение, но разбираше какво има предвид тя. Никой от тях не пишеше гладко. Започваха и спираха, химикалките им увисваха колебливо над страниците. А когато не пишеха, мърдаха в столовете си, сякаш се опитваха да се наместват по-удобно. Ангъс, най-възрастният, изобщо не пишеше, а се взираше сляпо в страницата си и се лигавеше повече от обичайното, съсипвайки листа.

— Може да са се уплашили от целия шум отвън и от толкова много непознати хора — предположи Филип.

Хейвън стана и взе чиста кърпа. Отиде при Ангъс, избърса лицето му и попи слюнката от ризата и страницата.

— Ще ти дам нов лист — каза му тя и тръгна към края на масата, където чакаше топче хартия.

Матю, младият писар с червеникавия мъх по брадичката си, внезапно се изправи, като сумтеше силно.

Беше тънък като всички останали и не много силен, но с неочаквана бързина грабна Хейвън през кръста и я събори на земята.

— Хей! — извика Филип.

Хейвън се съпротивляваше и протестираше под тежестта на Матю. Младият мъж се опита да повдигне роклята ѝ. Беше ококорен и търкаше възбудения си член в нея, докато останалите писари продължаваха работата си, сякаш не се случваше нищо необичайно.

Филип изтича, сграбчи Матю и се опита да го вдигне от гърчещото се момиче. Оказа се прекалено тежък, така че Филип привлече вниманието му с удар в дясното ухо, после в лявото и отново в дясното.

Матю извика от болка и се претърколи, закривайки ушите си с длани.

— Моля те, Филип, не го наранявай! — извика Хейвън.

— Ще го убия! — извика Филип и отново сви юмрук.

— Не! Той не е на себе си. Явно е решил, че му е дошло времето.

Хейвън стана, оправи роклята си и коленичи до уплашения писар.

— Всичко е наред, Матю, всичко е наред — успокояващо заговори тя. — Никой няма да те нарани. Никой не ти е ядосан. Филип, помогни ми да го заведем до мястото му.

Филип се подчини с неохота. Матю седя известно време неподвижно, после взе химикалката си, написа един ред и спря. От сцепеното му слепоочие върху страницата беше паднала капка кръв и той я гледаше като хипнотизиран.

Хейвън изтича за кърпа и я притисна към малката раничка.

— Това случвало ли ти се е преди? — внезапно попита Филип.

— Не.

— Но в един момент трябва да се случи, нали?

— Това е нашият живот, Филип — едва чуто прошепна тя. — Не е нужно да ми харесва. Също както не е харесвало на майка ми и леля ми.

— Ох, господи... — промълви Филип.

Тя хвана ръката му с въздишка.

Той я прегърна силно.

— Няма да се случи сега, Хейвън. Чу какво каза баща ми. Животът ти ще се промени.

— Добре, а сега следващият ни ход — каза Уил и подаде слушалката на Нанси. — Обади се.

— Сигурна съм, че англичаните подслушват линията — каза тя.

— Няма значение. Просто ще говориш пред публика.

Тя набра номера на Париш във ФБР. Във Вашингтон беше почти осем вечерта, но той най-вероятно още беше в кабинета си. Не грешеше.

Той я попита къде е и когато тя му каза, избухна като фойерверк и отново започна да сипе огън и жулел за това, че не спазва заповедите му.

— Трябва да се примириш с това — каза му Нанси. — Аз съм тук и се заформя доста сериозна ситуация.

— Линията сигурна ли е? — попита той.

— Не.

— В такъв случай трябва да внимавам. Достатъчно е да кажа, Нанси, че имаме доста добра представа какво става в Пин и че проявяваме значителен интерес към материалите. Оказва се обаче, че има и други заинтересувани страни.

— Британската армия вече ни съобщи, че се готви да влезе насила. Ясно е, че китайците също приближават.

Париш рязко издиша затаения си дъх.

— Откъде знаеш за това?

— Дълга история, но знам кой е подателят на пощенските картички. Мъртъв е. Бил е свързан с китайците.

— Господи.

— Трябва ни помощта ти — каза тя. — Въпросът е на живот и смърт. Трябва да убедиш англичаните да се съгласят с исканията ни.

Тя му разказа за снимачния екип и за писмото за оневиняване за Лайтбърн. И че в противен случай никой няма да се добере до Библиотеката.

Париш я изслуша и когато отговори, гласът му беше по-напрегнат от всеки друг път.

— Има проблем, Нанси, и нямам нищо против да го кажа по тази линия, защото мисля, че всеки знае какъв е залогът. Американското и английското правителство вече не са от един отбор по този въпрос. Те ще направят онова, което трябва, същото се отнася и за нас. И Бог да ни е на помощ, китайците явно мислят по същия начин. Не ми се вярва, че накрая всички ще седнем около лагерния огън и ще запеем дружно.

В един часа след полунощ Кени получи обаждането, което очакваше.

— Действайте — каза адмирал Сейдж. — В два нула нула трябва да сте проникнали тайно в обекта и да сте се добрали до целта. След това ще получите помощ от страна на един или повече екипи на тюлените, които ще поемат контрола. Те ще бъдат поддържани от Трети рейнджърски батальон от Милдънхол. Англичаните забраниха всякакво излитане и кацане в общите ни бази, но ние сме в режим „майната им“. Рейнджърите ще ги държат заети достатъчно дълго, за да успеем да пратим тежкотоварни хеликоптери, да опаковаме книгите и да ги изнесем. Започват с две хиляди дващест и седма година и събирате колкото се може повече десетилетия и векове, преди да се наложи да се изтеглим. Ясно ли е?

— Да, сър — с разтуптяно сърце отвърна Кени. — А китайците?

— Те май също идват — възбудено каза адмиралът. — Флотът им приближава разстоянието, от което могат да нанесат удар. Остави грижата за тях на рейнджърите и авиацията. А и англичаните едва ли ще пуснат китайците свободно, без да им окажат съпротива. Съсредоточи се върху мисията и не се проваляй.

Кейша използва краткото затишие и приготви чай. Извика Даниъл от дневната и му подаде любимата чаша, след което сервира на Нанси и Уил. Четиримата седнаха на пода в кухнята, опасявайки се от снайперисти, макар Нанси да им беше казала, че никъде в къщата не са в безопасност от куршум 50-и калибър и оптичен мерник с инфрачервено виждане.

— Много ме успокои — рече Кейша и отпи от чая си.

— Съжалявам — отвърна Нанси. — Обичам нещата да са ясни.

— Мога ли да попитам откога сте женени? — поинтересува се Кейша.

— От шестнайсет години — отвърна Уил. — Шестнайсет чудесни години. А вие двамата?

— От двацет и пет — каза Даниъл. — Времето направо лети, нали?

Нанси кимна в знак на съгласие.

— Живяхме всеки ден от брака си с мисълта, че двацет и седма година може да е последната. Вие сигурно сте единственото семейство на света, което е знаело, че това не е така.

— Може би е било по-добре да не знаем — рече Кейша.

— Защо? — не разбра Уил.

— Ами вижте се — каза Кейша. — Забелязах как се споглеждате. Влюбени сте, сякаш сте се запознали съвсем скоро. Може би мисълта за Хоризонта е държала връзката ви свежа.

— Тогава как ще обясниш нашето брачно блаженство? — попита Даниъл жена си.

— О, я стига — рече Кейша и го срита леко. — Не мислиш ли, че си малко дърт за такива комедии?

Телефонът иззвъня.

Уил прекоси дневната с патешко ходене и вдигна слушалката. Пак беше полковникът.

— Улфорд е на телефона. С Пайпър ли говоря?

— Надявам се, че се обаждате да ни кажете, че снимачният екип идва.

— Уви, не.

— Грешен ход — каза му Уил.

— Вижте, мисля, че е най-добре да не усуквам — каза полковникът. — Предложението ви беше обсъдено на най-високо ниво. Не се прие. Всъщност беше отхвърлено доста енергично. Лайтбърн са престъпници и трябва да отговарят пред закона. Книгите са национален ресурс и като такъв трябва да бъдат защитавани от чужди сили, които заплашват да ги узурпират. Боя се, че ще се наложи да ви дам ултиматум. Имате един час да излезете с ръце на главите, един по един, в противен случай атакуваме. Предполагам, че ме разбирате много добре, господин Пайпър.

— Ето какво разбирам! — извика Уил. — Разбирам, че ще останете в историята като особено жалък и невеж задник.

Той тресна телефона, изпълзя обратно в кухнята, седна по турски на пода и продължи да пие чая си.

— Добре мина — рече Нанси и го погали по крака.

— Винаги ли е такъв? — разсмя се Кейша.

— Ако искаш вярвай, но с възрастта поомекна.

В заседателната зала на Уайтхол премиерът Хейстингс бе уведомен, че го търси президентът Дюмон. Той прие обаждането и го прехвърли на спикърфон.

От свойското говорене на малко име не беше останала нито следа.

— Господин премиер — каза президентът, — историята няма да ни запомни с добро, освен ако не направим последен опит да решим различията помежду си с компромис.

— И какво е вашето определение за компромис, господин президент?

— План от три точки. Поемаме контрола върху Библиотеката, помагаме ви да спрете китайците и да пратите Северния им флот обратно в Тяндзин и се съгласяваме да поддържате постоянен екип

аналитици в Грум Лейк, който да работи с базата данни, след като тя е готова.

Хейстингс погледна насядалите около масата министри и военни, които клатеха глави.

— Този компромис, господин президент, забележително много прилича на първоначалното ви искане. Ето каква е моята идея за компромис. Ние ще поемем контрол върху тази британска библиотека в британски обект, който ще бъде построен на британска земя, а вие ще изпълните задълженията си като съюзници от НАТО и ще ни помогнете да прогоним китайците. След това ще ви позволим да пратите екип аналитици във Великобритания, който ще може да използва базата данни, след като тя е готова, както се изразихте.

— Няма да се получи, господин премиер — веднага отговори президентът. — Позицията ни по въпроса е категорична. Юристите ни прегледаха писменото съгласие между Чърчил и Труман от четирийсет и седма и са на мнение, че терминът „Библиотека“ обхваща и материала в Пин. Така че той е собственост на Съединените американски щати и ние смятаме да си го върнем.

Хейстингс чак се изправи от гняв и от осъзнаването на важността на този момент.

— Нека ви предупредя, господин президент, че всяко движение на хора и материали от която и да било ваша част в базите на Кралските военновъздушни сили ще се разглежда като враждебен акт и ще бъдем принудени да предприемем съответните мерки. Както много добре знаете, ние сме ядрена сила и всяко посегателство срещу суверенитета ни от страна на Китай, на Съединените щати или която и да било друга държава представлява де факто обявяване на война.

30.

— На седлата!

Кени вкара патрон в цевта на карабината си и Лопес и Харпър последваха примера му. Скриха ненужната екипировка под замръзналите храсталаци и запълзяха надолу по склона.

Кени ги поведе към пътя, заобикаляйки отдалеч полицаите и военните, струпани пред фермата. Целта му бяха трима на вид невъоръжени полицаи на северната граница на имота, които изглеждаха незначителни на фона на множеството бойци от специалните части и военните. Беше ги наблюдавал през мерника си и онова, което виждаше, му бе харесало. Бяха лесни мишени.

Движеха се към целите си плавно и безшумно, подобно на големите котки, издебващи жертвите си, докато не настъпи удобният момент за скок.

Полицаите се мотаеха по пътя и се мъчеха да се стоплят, като тропаха с крака. Наблюдателите пресякоха шосето с бързината на пуми. Всеки имаше набелязана цел и се нахвърли върху нея с тактическия си нож. Убиването не беше трудно, но повалянето на човек, без от гърлото му да излезе нито звук, бе изкуство. Кени държа своя, докато умре, по такъв начин, че кръвта му да изтече на земята, а не по униформата. Бързо погледна да види как са се справили Лопес и Харпър. И тримата работеха като добре синхронизирани смъртоносни машини.

След като завлякоха телата зад един плет, свалиха горните им дрехи и излязоха от храсталаците. Приличаха досущ на патрулни полицаи. Оръжието им бе надеждно скрито под анораците.

— Добре, а сега да почваме купона — рече Кени.

Тръгнаха по пътя към фермата. Едно отделение от Първи ланкастърски полк беше заело отбранителни позиции край шосето; половината бяха насочили оръжията си към фермата, а другата половина защитаваше фланговете. Кени и хората му минаха между тях и не отговориха, когато един войник им даде акъл да внимават да не им

пръснат главите. Когато се отдалечиха достатъчно, Кени продължи през полето, насочвайки се към малкия каменен хангар.

Беше два без пет след полунощ.

Ударна част от Екип 4 на тюлените, около четирийсет души, вече беше заела позиции на Високия трон. Бяха пристигнали по същия начин като китайците, но хеликоптерите им летяха толкова ниско, че нито един радар не ги беше засякъл. Използваха за прикритие почернялата коруба на машината на НОА.

Командващият лейтенант наблюдаваше през оптичния си мерник Кени, който пълзеше с хората си към постройката.

— Трябваше да натоварят нас с проникването — обади се мерачът му.

— Не си чувал за момчетата от Грум Лейк, а? — отвърна лейтенантът. — Те са добри като нас. Някои казват, че били дори по-добри.

В заседателната зала министърът на отбраната вдигна глава от екрана си и изтърси:

— Току-що ми съобщиха, че десетки хеликоптери и самолети са нарушили забраната ни за полети в Милдънхол. Някои са се насочили на северозапад.

— Към Къмбрия ли? — попита премиерът.

— Така изглежда — отвърна министърът. — Момент, идва ново съобщение.

Той си сложи отново слушалките, за да чуе доклада на наблюдателната станция във Файлингдейлс, след което ги свали и обяви:

— Не дъжд, а същински порой. Китайците също са изстреляли ескадрили от самолетоносача „Уън Дзябао“. Атакуват ни на два фронта, господин премиер.

Хейстингс се тръшна на стола и загледа питащо лицата на хората си.

— Мога ли да чуя предложенията на комисията? — каза той със стегнато гърло.

Министърът на отбраната заговори с колкото може по-равен тон.

— Господин премиер, мисля, че всички присъстващи сме съгласни — не можем да водим и да спечелим война на два фронта срещу подобни противници. Ако използваме ракети с ядрени бойни глави, ще ни бъде отвърнато по същия начин, а загубата на цивилни е неприемлива. Двете ни възможности са да отстъпим и да оставим американците и китайците да се бият на британска земя или да използваме Първи ланкастърски да овладее Библиотеката, преди другите да са го направили. При този вариант най-малкото инициативата ще бъде в наши ръце.

Хейстингс стовари юмрук върху масата и се намръщи от болката, която сам си причини.

— Добре, направете го! Изпратете момчетата.

— Нанси и аз не бихме отказали оръжие — каза Уил на Даниъл.

— Не знам — измърмори фермерът.

— Ако решат да атакуват, искам да направя всичко възможно, за да защита сина си.

Кейша докосна ръката на съпруга си.

— Дай му, Даниъл. Вече можем да му се доверим, нали?

Даниъл въздъхна и се съгласи. Имаха четири пушки — за него, за синовете му и за Кийлън, както и пистолета на Кейша. Тя с радост се отказа от оръжието си и го подаде с дръжката напред.

— Кой е по-добрият стрелец? — попита Даниъл.

— Аз — отвърнаха в един глас Уил и Нанси.

Уил се разсмя.

— Добре, дай го на нея. Аз удрям по-лошо от Нанси.

Даниъл изпълзя до един от гледащите назад прозорци, отдръпна леко завесата и запали и изгаси два пъти фенера си. Сигналят незабавно беше повторен от прозореца на плевнята.

— Кийлън и Дъглас са добре — каза Даниъл. Извика Ендрю, който беше горе. Младежът слезе с пушка в едната ръка и чаша чай в другата. — Допий си чая и слез долу с тях. Едва ли знаят за другия вход, но не е сигурно. Аз ще остана в къщата с момичетата. Пръснати сме, но ще направим всичко по силите си. Добре ли си, момко?

Ендрю имаше тъмните блестящи очи на Лайтбърн и увереността на най-голям син.

— Ако дойдат, готов съм — отвърна той.

— Добре, разчитам на теб — каза баща му.

Ендрю ги поведе по стълбите и през Библиотеката, явно горд от одобрението на баща си. Уил, Нанси и Кейша вървяха след него.

Откриха Филип и Хейвън в изолатора, на леглото на Филип. Момчето я беше прегърнало през рамото и за изненада на Уил не махна ръката си, когато те влязоха.

„Дързък е, помисли си той. — Също като мен на неговата възраст.“

Кейша погледна Хейвън с майчина загриженост.

— Добре ли си?

Хейвън и Филип се бяха разбрали да не казват за инцидента в стаята на писарите.

— Добре съм — отвърна тя. — Просто си говорехме.

Нанси никога не бе виждала Филип да прегръща момиче. Тя беше като че ли единствената смутена от нахълтването. Уил го усети.

— Да проверим склада — каза той.

Групата остави хлапетата и излезе в спалното. Домашно направеният фитил се виеше на няколко метра от средата на помещението, минаваше под вратата на склада и изчезваше в тубата. Беше не по-дебел от канап, така че Уил и Ендрю трябваше да вървят по дължината му, за да го огледат.

— Мислиш ли, че ще подейства? — попита Ендрю.

— Надявам се да не ни се налага да разберем — отвърна Уил.

Кени огледа вътрешността на тъмния хангар през очилата за нощно виждане. Нямаше кой знае какво — малко селскостопански инструменти, две бали сено.

Свали полицейските дрехи и хората му сториха същото.

— Проверете за капак на пода — нареди той.

Лопес го откри незабавно и след кимането на Кени хвана железната халка и го вдигна, разкривайки дървени стъпала, които изчезваха в мрака.

След кратко виране Кени погледна часовника си.

Точно два след полунощ.

— Време е за шоу — обяви той.

Свалиха предпазителите и поеха надолу. Лопес и Харпър водеха.

Озоваха се в малко помещение, изсечено от скалата и голямо точно колкото да ги побере. Пред тях имаше стара дъбова врата. Беше заключена. Харпър я огледа и реши, че може би е прекалено здрава, за да я разбият с рамо.

— Шперц или да я гръмна? — попита Харпър.

Кени погледна нетърпеливо часовника си.

— Гръмни я.

Уил чу пукането и разпозна какво е — малък заряд пластичен експлозив, разбил ключалката на външната врата. Като млад агент на ФБР беше тренирал техники на проникване и веднъж бе използвал няколко грама C4, за да се справи с вратата на един убиец.

— Идват! — извика той на Ендрю. — Запали фитила!

Кени последва хората си в голямо складово помещение. Видя метални рафтове със сушена храна и запаси вода. В отсрещния край имаше друга врата, която беше открената. Харпър и Лопес я приближиха предпазливо.

Секунда след като им каза да продължат, Кени забеляза двайсетлитровата метална туба на пода до вратата.

— Чакайте! — извика той точно когато Лопес отваряше.

На прага на спалното Харпър и Лопес бяха за момент заслепени от ярките светлини и трябваше да изключат очилата си за нощно виждане. Когато зрението им се възстанови, първото нещо, което видяха, беше приклеknалият Ендрю със запалка в ръка.

Лопес пусна откос и улучи младежа право в гърдите, разкъсвайки сърцето и белите му дробове.

Фитилът обаче вече беше запален. Барутът се разгоря и пламъкът запълзя напред със съскане и дим, но на два метра от вратата изведнъж угасна.

Уил се метна зад едно легло, чу женски вик и видя как Нанси прескача леглата, докато не се озова до него. Старият пистолет на

Кейша беше в ръката ѝ.

Последва втори откос и от варовиковата стена над главите им се разлетяха остри отломки.

— Тубата! — извика Уил. — Стреляй по тубата!

Харпър пристъпи зад Лопес. Той разпозна заплахата, прицели се в Нанси и пръстът му легна върху спусъка.

Нанси нямаше идеален изглед към тубата, така че натисна спусъка пет пъти, целейки се напосоки.

Един куршум намери целта си.

Бомбата от изкуствени торове блесна и експлодира, отприщвайки същински пъкъл от нажежена до бяло енергия в ограниченото пространство на склада.

Вратата на помещението се затръшна и в следващия миг се пръсна. Дървени трески с големина от мигла до човешка ръка се врязаха в Лопес и Харпър и ги разкъсаха от главата до петите, след което ударната вълна ги помете.

Уил се хвърли върху Нанси да я защити, но и върху двамата заваляха отломки, а горещите газове ги опърлиха.

Кени се намираще от другата страна на бомбата, когато изстрелите на Нанси разтресоха металните рафтове в склада. Моментално разбра какво може да се случи и в мига преди куршумът да улучи тубата, успя да промърмори едно „Мътните да го вземат“, след което колоната нажежени газове го изстреля от склада върху стъпалата.

Полковник Улфорд тъкмо получаваше заповедта от Министерството на отбраната да атакува фермата, когато видя огнена топка, изригваща от малката каменна постройка в северния край на имота.

Нямаше представа кой е предизвикал експлозията, но реши, че е станала тъкмо навреме. Набързо съставеният план за атака включваше снайперисти, които да премахнат противника във и около къщата. Нямаше начин да се прицелват вътре в самата къща заради спуснатите завеси, а в бързината снайперистите не си бяха взели уредите за инфрачервено виждане. Ситуацията с плевнята беше различна. Там

имаше двама невъоръжени противници, които дебнеха при прозорците, наблюдавани от разузнавателния екип.

Улфорд вдигна радиостанцията и нареди на снайперистите да атакуват.

Постоянната комисия на Политбюро се бе събрала на спешна среща в подземие то на сградата „Първи август“ на Централната военна комисия. По принцип членовете ѝ бяха деветима, но генералният секретар Уън отсъстваше, което събуди подозренията на останалите.

— Уън Юн е болен — каза заместник-председателят И Бао с едва доловима усмивка. — Уверявам ви, че той напълно споделя препоръките ми, но напрежението и напредналата възраст му дойдоха в повече. Докторите са го поставили на успокоителни.

Около масата замърмориха, но накрая един по един седемте други върховни лидери на Китай казаха на И, че също го подкрепят.

И Бао кимна сериозно.

— Това е исторически момент, другари — започна той. — След като се сдобием с Библиотеката, ние ще утвърдим положението си като единствената истинска сила на света. Няма да се налага да търсим извинения за действията си. Няма да се налага да крием намеренията си зад лозунги и изтъркани фрази. Това е нашият момент. Единственото, което трябва да направим, е да овладеем Библиотеката. И с ваше съгласие ще дам заповедта на НОА.

Всички вдигнаха едновременно ръце и И Бао не изпита никакво смущение, че се просълзява пред тях.

Командирът на тюлените на Високия трон също видя експлозията, която отнесе покрива на малката каменна сграда, където бяха влезли наблюдателите.

— Нещо се е прецакало — каза той на мерача си. — След колко време пристигат рейнджърите?

— След около шест минути. Искате ли да се свържа с базата и да питам дали са получили потвърждение от екипа от Грум Лейк?

— Не — отвърна командирът. — С екипа от Грум Лейк е свършено. Време е да импровизираме. Наш ред е.

Когато тюлените започнаха да се спускат бързо по склона, командирът се обърна да погледне нощното небе на изток. Тътенът определено беше от хеликоптери, но не и приятелски. С потрес разпозна емблемата на водещата машина, която обсипа позицията му с картечен огън — червената звезда на Народната освободителна армия.

Даниъл заряза всякаква предпазливост и дръпна завесата, за да види какво става. В рамките на секунди чу взрива на бомбата, последван от изстрели и стакатото на картечници откъм Високия трон. Експлозиите и трасиращите куршуми нагоре по хълма хвърляха достатъчно светлина, за да види небето, изпълнено с хеликоптери с червени звезди по тях.

Не забеляза как Кийлън беше повален от снайперистки куршум в челото, но с ужас видя сина си Дъглас да се втурва като уплашено животно от плевнята към къщата. И изкрещя от мъка, когато младежът се свлече на купчина на няколко крачки от задната врата, щом снайперистът на Първи ланкастърски полк отне и неговия живот.

След като видя, че Нанси не е сериозно ранена, Уил ѝ извика да се върне при Филип. Изскочи от скривалището, изтича до Харпър и Лопес и взе една от карабините им. Побутна дишащите, но окървавени тела с крак, готов да ги надупчи допълнително, но се оказа, че не е необходимо.

Кои бяха тези?

Намери портфейл — съвсем тънък, с минимално съдържание. Парите в брой обаче му казаха достатъчно — долари.

После видя и шофьорската книжка. От Невада.

„Наблюдателите са тук.“

Изтича към склада, готов да нападне оцелелите, но се озова в пусто почерняло помещение, вонящо на дизел. Обърна се, взе втората карабина и намери Нанси, свита с Кейша и децата в изолятора. И четиримата хлипаха от шок и ужас.

Чуха виковете на Даниъл откъм Библиотеката. Когато той нахълта заедно с Гейл и двете момичета, всички плачеха.

— Навън е същински ад — извика Даниъл. — Убиха Дъглас, за бога. Кийлън също. — Огледа се трескаво. — Къде е Ендрю?

Кейша само посочи към спалното и зави.

Даниъл рухна на колене.

— Ох, господи...

Уил приклекна до него и го погледна в очите.

— Кой идва? Откъде?

Даниъл отговори монотонно, шокът беше притъпил емоциите му:

— Англичаните със сигурност атакуват. От всички страни. Нагоре по склона има хеликоптери, които стрелят по някого, но не по нашите. Хеликоптери с червени звезди.

Уил се изправи.

— Англичани, китайци и американци. Бият се помежду си за гърнето със злато.

Чу вратата на спалното да се отваря, погледна с копнеж семейството си и излезе от изолатора с вдигнато оръжие и пръст на спусъка.

Незабавно насочи дулото към пода.

Писарите влизаха в помещението в колона по един.

С безизразни физиономии те минаха покрай него, без да му обърнат внимание.

— Спокойно, писарите са! — извика Уил към изолатора.

Кейша излезе, докосвайки всеки един по рамото, докато те се тътреха към леглата си.

— Време е да си лягат — през сълзи каза тя. — Затова са дошли.

Спалното беше пълно с лютив дим. Локви кръв се бяха образували около телата на двамата стенещи наблюдатели, но писарите като че ли не ги забелязаха. Двама от тях, по-възрастните, се закашляха няколко пъти, за да прочистят гърлата си, но това изобщо не им попречи да се отърват от сандалите и да се пъхнат под завивките с дрехите. Не след дълго изпод одеялата се виждаха само седем рижави глави.

Всички оцелели застанаха зад Уил, гледайки рутинните действия на писарите.

Над главите им, приглушени от дебелия пласт варовик, кънтяха звуците на ожесточено сражение.

— Можем да направим само едно нещо — каза Уил.

Нанси като че ли знаеше какво е намислил и кимна в знак на подкрепа.

Той заговори съвсем открито, без усуквания. Библиотеката беше безценна, но атакуващите щяха да им я отнемат и да я използват за своите цели.

— Не знам какво е предназначението ѝ — каза той. — Може би съществува просто като свидетелство за нещо, което не можем да разберем, но не мисля, че тя трябва да бъде използвана от правителства. Вие бяхте добри библиотекари. Защищавали сте я през целия си живот. Зная, че ще бъде трудно, но ми позволете да го направя.

Кейша и Даниъл се хванаха за ръце и Кейша придърпа единственото си останало дете до себе си. Хейвън се беше прегърбила от мъка и едва се държеше на крака.

— Да — най-сетне рече Даниъл. — Няма друг начин.

— Останете тук — каза Уил. — Ще се върна след малко.

Преметна карабината през рамо, отиде при тялото на Ендрю, намери джобното му ножче и продължи към Библиотеката.

Тичаше между рафтовете, давайки си сметка, че прекосява столетия. Една-единствена мисъл отекваше в главата му.

„Светът продължава напред, по дяволите. Ще оцелеем. Не зная какво ще стане, но ще оцелеем.“

Тубата беше в другия край на залата при стълбището, водещо към къщата. Уил я взе, като внимаваше да не измъкне фитила, и я отнесе вътре в Библиотеката. Остави я на пода сред най-близките десетилетия — книгите, за които знаеше, че ще представляват най-голям интерес за приближаващите нападатели.

Бързо огледа фитила. Не искаше да се получи гаф като миналия път, затова го скъси с ножчето на Ендрю, запали го със запалката на младежа и се втурна през глава през централния коридор.

Броеше. Мислеше си, че разполага с дващест, може би дващест и пет секунди, но се оказа, че греша.

Когато стигна осемнайсет и вратата беше точно пред него, бомбата експлодира.

Ударната вълна го вдигна във въздуха и го захвърли през отворената врата. Взривът го просна безчувствен на пода на

преддверието. Когато дойде на себе си, Нанси беше коленичила до него, а Библиотеката се бе превърнала в огнен ад.

— Можеш ли да се движиш? — извика тя.

— Май да.

Болеше го навсякъде, а ушите му пищяха като сирени.

— Хайде! — каза тя и го задърпа да се изправи. — Трябва да се махаме.

Той се запрепъва след нея, но все пак се сети да се отбие в изолатора и да вземе дневника на Бен Франклин, който бе скрил под дюшека. Не се побираше в джоба на панталона му, така че разкопча горните копчета и го скри под ризата си.

— Какво правиш? — извика Нанси. — Побързай!

В спалното всички стояха оклюмали между леглата на писарите и жертвите по пода. Хейвън правеше всичко по силите си, за да успокои и разсее малките си братовчедки. Кейша и Гейл покриха с одеяло тялото на Ендрю, хванаха се с Даниъл за ръце и казаха прощална молитва.

— Направете бяло знаме от чаршаф! — извика Уил.

— Свършено ли е? — изплака Кейша.

— Свършено е — отвърна той. — По-бързо. Накарай писарите да се размърдат и да се махаме оттук.

Писарите се бяха събудили от взрива. Всички рязко се бяха надигнали, бяха отметнали завивките и бяха започнали да търсят пипнешком сандалите си. Сега стояха изправени и Уил за първи път забеляза следа от емоция на лицата им. Приличаше на възбуда и объркване, на душевна болка.

Гейл грабна един чаршаф, Кейша хвана Ангъс за рамото и го насочи към изхода на помещението.

Останалите писари обаче тръгнаха в обратната посока, към Библиотеката.

— Не, насам! — извика Кейша след тях, но те продължиха да вървят. Дори старият и немощен Ангъс успя да се отскубне от хватката ѝ и последва събратята си.

Кейша изтича до прага на спалното, където жегата вече беше станала непоносима, и се опита да препречи пътя им. Матю, който беше млад и силен, я избута настрани. Лицето му потръпна от смущение.

— Даниъл, Хейвън, помогнете ми! — изкрещя Кейша, но вече бе късно. Трима от писарите бяха влезли в преддверието и продължиха право към пъкъла.

Ставаше все по-горещо.

— Кажи й, че трябва да се махаме! — извика Уил на Даниъл.

Даниъл задържа Хейвън и извика на Кейша:

— Те го искат! Трябва да ги оставим да го направят!

Още трима минаха покрай Кейша и накрая остана единствено старият Ангъс. Докато я приближаваше, лицето му сякаш омекна при вида на мъката й. Той спря за момент, погледна я в очите и бавно последва останалите в огъня.

— Сбогом, татко — изхлипа тя и падна на колене.

Уил каза на Даниъл да поеме тила и да се погрижи всички да бъдат пред него. Взе бялото знаме от Гейл и го даде на Нанси, след което ги поведе с готово за стрелба оръжие. Филип пое ръката на Хейвън, а тя на свой ред хвана една от братовчедките си. Даниъл вдигна Кейша и я помъкна. Опърпаната колона тръгна към склада.

Уил се увери, че помещението е празно, и направи знак на Нанси да извика останалите. Стъпалата бяха овъглени, но изглеждаха достатъчно здрави. Карабината беше с фенерче и Уил го включи, за да освети стълбището. Там също беше чисто.

Капакът беше отворен. Уил се измъкна като кукла на пружина, но в малкото, покрито със сажди помещение не ги дебнеше никой. Изчака всички да се изкачат на повърхността и завика към изхода:

— Излизаме! Невъоръжени сме. Не стреляйте!

Отговорът дойде няколко секунди по-късно. Гласът беше с британски акцент.

— Кой си ти?

— Уил Пайпър. Излизам със семейството си и с Лайтбърн. Не сме въоръжени!

— Излезте с вдигнати ръце. И един по един!

Уил остави карабината и взе бялото знаме от Нанси.

— Надявам се да играят честно — рече той, докосвайки лицето й.

— След теб съм — каза тя.

Той първо показа знамето, а после излезе, вдигнал високо свободната си ръка. Отделение от Първи ланкастърски полк

приближаваше постройката. Къщата осветяваше небето, от всеки прозорец изригваха пламъци. Битката по хълмовете беше в разгара си. Уил зърна американски изстребител, който пикира ниско и свали един хеликоптер с ракета въздух-въздух.

Някакъв капитан изтича към него, насочил оръжие към гърдите му.

— Има още седмина зад мен — извика Уил. — Предимно жени и деца. Всички са невъоръжени.

— Ръцете горе! — заповяда му в отговор.

— Капитане, свържете се с полковник Улфорд. Кажете му, че Библиотеката е унищожена. Кажете му да съобщи на американците и китайците. Вече няма смисъл от всичко това.

Отделението обкръжи цивилните, докато капитанът спешно предаваше съобщението на полковника.

Дишайки тежко, Уил загледа как останалите се мъчат да се успокоят един друг. Филип прегръщаше треперещата Хейвън. Гейл притискаше дъщерите си плътно до себе си. Даниъл поддържаше Кейша, чиито крака бяха омекнали. Уил се обърна към Нанси, пусна знамето и я грабна в мечешката прегръдка, която така ѝ харесваше и я караше да се чувства в безопасност.

И тогава гаден вик прониза нощта:

— Това е за Малкълм Фрейзър, проклет кучи сине!

Уил пусна Нанси, обърна се по посока на гласа и направи крачка, за да я защити от заплахата.

От тъмнината със залитане се появи Кени, с почерняло и обезобразено от взрива лице. Държеше боен нож и се нахвърли върху Уил, преди той да успее да реагира.

Уил видя проблясването на ножа, усети натиск в корема и чу гърмежа на карабина.

Кени рухна на земята, като пъшкаташе и ругаеше.

Открилият огън войник пристъпи напред и се приготви да стреля отново, но Уил го спря. Беше изненадан, че още е на крака и може да говори.

Нанси трескаво разкопчаваше ризата му, за да стигне до раната, но такава нямаше. Дневникът на Франклин падна на земята, пробит от корица до корица.

Извикаха лекар и Уил клекна до Кени.

— Не си чувствам проклетите крака — изстена Кени.

— Дръж се — каза му Уил. — Ще се справиш.

Кени го изгледа кръвнишки.

— Знам, шибан минетчия такъв. Аз съм ОХ.

Уил се изправи.

— Е, господинчо, май ще бъдеш ОХ в инвалидна количка — отвърна той. — Наслаждавай се на остатъка от живота си. Желая ти дълги години.

31.

Лондонският им хотел беше удобен и тих, добро място да спрат и да поставят нещата в ред, преди да отлетят към дома. Мястото беше закътано, далеч от вниманието на папараците; бяха се регистрирали с фалшиви имена — господин и госпожа Франклин и синът им. Едва ли беше странно, че Франклин бе първото име, което хрумна на Уил.

Разпитите на полицията на Къмбрия, МИ-5 и Министерството на отбраната бяха приключили. Ужасният разговор с Лора за Грег — също. На сутринта щяха да минат на инструктаж в американското посолство със служители на ФБР и юристи от Министерството на правосъдието. Срещата беше отложена, докато Великобритания и САЩ не възстановят донякъде пострадалите си дипломатически отношения.

Филип си имаше отделна стая, Нанси и Уил се ширеха в приятен апартамент. Настаняването беше уредено от МИ-5 и Уил не се заинтересува кой плаща сметките. Реши, че ще разбере при напускане на хотела. Предпочете да се изтегне блажено в горещата вана, за да успокои изтерзаното си тяло, а по-късно се пъкна при Нанси под прохладните завивки върху мекия матрак.

— Как си? — попита тя.

— Натъртен. Но запътен към щастието.

Тя го прегърна.

— Мислиш ли, че Филип е добре?

— Много му се струпа за момче на неговата възраст. Надявам се, че ще се оправи — отвърна Уил.

— Имал е връзка с Хейвън, нали?

Уил кимна.

— Когато порасне, ще трябва да избира дали да я види отново. Сърцето е като ракета с топлинно насочване.

Тя го целуна.

— Твоето сърце се справи доста добре.

— Предполагам, че направи всичко, което се очаква от едно сърце.

Тя освободи едната си ръка и се обърна по гръб, загледана в украсения гипсов таван.

— Няма Хоризонт. Все едно махнаха огромен товар от гърдите ми. Мога да дишам свободно. Мога да живея.

— Ами останалият свят? — попита той. — Той няма ли право също да диша и да живее?

— Мислиш ли, че британското или американското правителство няма да излязат с изявление? — каза тя. — В края на краищата, трябва да обяснят какво се е случило в Пин.

— Трябва ли? — попита Уил. — Кога за последно правителството е постъпило правилно? Ако питаш мен, ние сме онези, които трябва да оповестят новината. Знаем как се прави. Не ни е за първи път.

— На федералните няма да им хареса.

Той се изсмя.

— Да вървят по дяволите.

— Няма да мога да запазя работата си.

Той прокара ръка през гърдите ѝ.

— В такъв случай ще ти се наложи да живееш на лодката с мен.

— Мечтай си.

На Нанси ѝ се спеше и тя изгаси нощната лампа. Уил имаше други идеи. Дневникът на Франклин сякаш го приканваше. Не беше имал възможност да го дочете, пък и той имаше особено място в сърцето му. Беше му спасил живота.

Кожената книжка се отваряше трудно, защото ножът на Кени бе деформирал и пробил всяка страница. Уил внимателно я прелисти, докато не намери мястото, до което бе стигнал.

Въоръжен с мощното и необичайно познание, изпитах най-голям порив да се върна в Америка, за да помогна на другарите си в нужда и да ги уверя, че ако се сражаваме срещу Короната, ще победим. И също толкова силно се изкушавах да забавя пътуването си, докато имам уникалната възможност да изпратя Абигейл до Йоркшър и

лично да видя чудотворците в действие. Като учен и натурфилософ не можех да постъпя другоояче.

След като напуснаха остров Уайт, Франклин и Абигейл продължиха с карета от Лимингтън до Лондон. През краткото пътуване той бе потънал в мисли. Макар да предизвика неодобрително цъкане с език, Франклин помоли мисис Стивънсън да настани Абигейл в една стая за прислугата, докато той наеме най-добрата кола и коняр в Лондон за пътуването до Йоркшър. При хубаво време до Молерстанг можеше да се стигне за четири или пет дни, но беше януари и Франклин бе предупреден, че пътят може да продължи два пъти по-дълго. Спазариха се за цената и уговориха деня на заминаване.

Преди да отпътуват, той пусна писмо по куриер до Плимут, което трябваше да продължи с първия пощенски кораб до Филадельфия и оттам до Вирджиния. Беше адресирано до мъжа, когото Франклин смяташе за несъмнен главнокомандващ на колониалните сили в случай на война — Джордж Вашингтон. В писмото казваше на Вашингтон, че настроението в Лондон е мрачно и че политическите и икономическите компромиси от страна на краля са малко вероятни. Затова подканваше плантатора от Вирджиния да бъде силен и да се подготви за трудния път, който ги очаква. Съобщаваше, че веднага щом приключи с делата си в Англия, той също ще отплава за Филадельфия, за да подпомогне каузата. И накрая завършваше енергично и загадъчно: „Не ме питайте откъде знам, но го знам с абсолютна, дадена от Бог сигурност. Ако Континенталните щати решат да отхвърлят оковите на Короната със сила, ще победим. Повтарям, скъпи ми Вашингтон, това не е просто вярата на един оптимист. Моля ви да разпространите мълвата сред събратята ни във всички колонии. Това е факт. Ние ще победим“.

Пътуването до Пин отне повече време и от песимистичните преценки на коларя, тъй като на два пъти ги застигна буря — веднъж при Бирмингам и веднъж при Манчестър.

Когато най-сетне стигнаха в Молерстанг, долината бе покрита със сняг, а хълмовете сияеха ослепително под яркото слънце.

Франклин понесе негодите на пътуването със стоицизъм и чувство за хумор, но когато стигнаха Пин, вече кашляше и изтощен трепереше под пътническото одеяло. Абигейл се бе оказала само отчасти добра спътница. Макар че го ласкаеше и дори го караше да се смее на глупости, така и не успя да предизвика по-сериозно ума му. Всеки път, когато тя се изцъкляше или задрямваше, докато ѝ говореше за науката и природата, той ѝ казваше, че ако беше вълшебник, щеше да я превърне в член на Кралското дружество, с когото да може да поговори подобаващо. Вечер спираха в хановете по пощенския път за Шотландия и Франклин задълбочено описваше в новия си дневник със синя кожена подвързия обстоятелствата, които го бяха отвели във Вектис и Пин.

Когато пристигнаха, Абигейл се подаде през прозореца на каретата и изплака цяла река сълзи при вида на фермата Лайтбърн. А щом майка ѝ и баща ѝ излязоха от къщата да проверят откъде идва цвиленето на непознати коне, тя изхвърча навън и се хвърли в обятията им. Приятната изненада на Джосая Лайтбърн от неочакваното завръщане на дъщеря му бързо се смени с ярост при вида на д-р Франклин, който предпазливо слезе на замръзналата земя с болния си крак.

— Кой е той? — ядосано попита Джосая.

— Бенджамин Франклин — каза Абигейл. — Много прочут мъж от Америка и най-милият човек, когото съм срещала. Постъпих глупаво, че избягах, но никога нямаше да успея да се върна без неговата помощ.

— Къде беше? — попита майка ѝ Мери.

— Предимно в Лондон.

— И си дошла чак оттам? — слисано попита Мери.

Франклин приближи и протегна ръка.

— Точно така. Беше тежък път, но ето ни тук, здрави телом и духом. Щастлив съм да предам на грижите ви вашата блудна дъщеря, която ме увери, че няма да бяга отново.

— Как можем да ви се отблагодарим, добри ми господине? — попита Мери.

— Бих желал само няколко дни отдих, за да се възстановя, преди да се върна в Лондон. А също подслон за кочияша и храна за конете му.

— Не можете да останете тук! — гневно заяви Джосая.

— Татко, той знае за нас — каза Абигейл. — Заведох го във Вектис. Открихме тайното място.

— Казала си на външен човек? — вбеси се той.

— Това беше единственият начин да го убедя да ме откупи и да ме доведе у дома — захлипа тя.

— Добре, влизайте — сърдито рече Джосая. — Вашият човек може да остане в плевнята.

Франклин беше настанен на най-добрия стол до горящата камина, заобиколен от четири поколения Лайтбърн, радостни да видят отново Абигейл, топлеше премръзналите си крака и пиеше силен ейл.

— Давам клетвата си на джентълмен, че никога няма да разкрия това, което видях във Вектис, и онова, което ще видя в Пин — каза той на Джосая. — Просто трябва да знам за себе си, това е. Тайната ви ще бъде запазена. Не търся облаги от нея.

— Той доведе нашата Абигейл — обади се Мери, подавайки на Франклин купа с варено месо. — По очите му виждам, че е добър човек и че можем да му се доверим.

— Ще си помисля — каза Джосая.

На следващата сутрин Франклин се събуди много освежен. Две деца бяха преместени от леглото, за да го настанят, и той беше благодарен за удобствата. Слезе долу при камината, където Абигейл вече се беше заела с домашните задачи.

— Направих ви каша — гордо обяви тя, приближи се и прошепна в ухото му: — Татко се съгласи. Позволи ми да ви заведа под земята.

Франклин не смяташе да отлага посещенията до тайното подземие заради овесената каша, така че се отказа от храната и я последва по скритото стълбище в задната част на къщата. Докато слизаше под нивото на пода, зърна за момент Джосая, на когото сякаш му се искаше да се изплюе.

След това слезе по останалите стъпала, усети хладния въздух на подземие и долови миризмата на кожа.

— Насам — каза Абигейл и отвори някаква врата. Вдигна фенера си. — Същото е като Вектис.

И наистина беше така.

Франклин бродеше из Библиотеката в Пин, както бе бродил във Вектис, изпълнен с почуда и възторг, усещайки как духовната сила на изживяването прониква във всяка негова фибра.

— Огромна е — промълви той.

— Предците ни са изсекли помещенията с кирки — гордо рече тя.

— Колко още продължава? — попита Франклин, като вдигна фенера пред себе си.

— Ще ви покажа.

Продължиха да вървят напред, отдалечавайки се от къщата, докато не стигнаха до празни рафтове. Той погледна датите на последните книги.

— Значи томовете са от две хиляди двайсет и седма до две хиляди двеста трийсет и първа. И както виждам, има предостатъчно място за нови.

— Да — каза тя. — Продължаваме напред.

Изминаха останалата празна част на огромната зала, докато не стигнаха до друга врата.

— Оттук ли? — попита Франклин.

— Оттук — потвърди тя.

Франклин усети как косъмчетата на тила му настръхват от възбуда.

Следващото помещение беше по-малко и ярко осветено от десетки дебели свещи.

Ето ги и тях!

Дузина рижави мъже и момчета, насядали около масите, облечени в прости селски дрехи, напълно погълнати от работата си — до такава степен, че почти не обърнаха внимание на натрапниците.

Франклин стоеше пред тях, гледаше как потапят перата в мастилниците и пишат имена и дати върху пергаментовите листа.

Тихо заплака и зашепна, за да не им пречи.

— От Божията ръка в техните. Вярата ми винаги е била силна, но сега е като крепост. Благословен съм, че се докосвам до божественото.

Абигейл вървеше между тях с нежността на блудна дъщеря, завърнала се у дома. Докосваше рамене и глави, а бледите лица и зелените очи сякаш грейваха от контакта.

После един млад писар леко отдръпна назад стола си и започна да се надига, но тя твърдо постави ръце на раменете му и го бутна да седне отново.

— Не, Айзък. Не!

Франклин веднага разбра.

— Аха! — прошепна той. — Ето как се възпроизвеждат! Затова ли избяга, Абигейл?

Тя кимна тъжно.

— Но сега нямам нищо против. Ще изпълня дълга си. Нещата, които върших при барона, бяха много по-лоши.

Франклин прекара цял час под земята, наблюдаваше писарите, бродеше сред рафтовете, вземаше напосоки книги и ги прелистваше, а когато приключи, се оттегли в спалнята си, отвори писалищната си кутия и започна да пише в дневника си.

На вечеря го настаниха на почетното място на масата срещу Джосая. Франклин благодари от сърце за оказаната чест да се запознае с благородното им начинание и повтори клетвата си, че няма да разкрие какво е видял и чул в Пин.

Джосая го погледна скептично, сдъвка хапката си агнешко и бръкна под стола си.

За свое изумление Франклин видя синия си дневник в ръката му.

Гласът на Джосая беше гневен.

— Открихме това сред вещите ви, докато бяхте в клозета. Можем да четем и пишем, да знаете. Виждаме какво сте написали за Пин и за Вектис. Аз казвам, че лъжете.

— За бога, добри ми човече, не! — извика Франклин. — Водя дневника единствено за себе си. С възрастта паметта ми отслабва. — Той свали бифокалните си очила и посочи лицето си. — Единствените очи, които ще видят тези страници, са моите собствени.

Джосая подаде дневника на един от мрачните си синове.

— Нашето дело тук е свято — каза той. — Ние сме пазители на тези книги. Не можем да позволим непознати да ни се бъркат. Направихме изключение за вас заради добротата ви към нашата Абигейл и ако сте наистина джентълмен, за какъвто се представяте, ще изпълните клетвата си за мълчание. Но няма да си получите дневника. Той остава тук.

— Е, какво пък — въздъхна Франклин. — Сигурно така е най-добре. Ще замина утре сутринта с радостно сърце, че съм видял всичко това. И докато вие, добри ми сър, продължавате делото си в тази прекрасна долина, аз ще се върна в страната си, за да продължа с моето начинание да освободя сънародниците си от техните окови.

Така завършвам своя дневник на втория ден на месец февруари 1775 г. Нещата, които видях във Вектис и Пин, ще останат дълбоко в мен до края на живота ми. Видях човечеството, което ще дойде. Бъдещето изглежда светло и мрачно. Светлината идва от знанието, че човечеството ще продължи да съществува не години и десетилетия, а столетия и може би хилядолетия. Мракът обаче ме безпокои безкрайно. Във Вектис видях думата Mors изписана толкова много пъти, че онемях. 1863. 1864. 1915. 1916. 1917. 1942. 1943. 1944. 1945. Мога само да предполагам, че огромни и ужасни войни ще погълнат човечеството. Но нищо не потресе устоите на моята душа повече от наблюдението, което направих в Пин. 2027, започвайки от 16-ия ден на месец октомври — книга след книга, лавица след лавица, ред след ред, огромна вълна от мъка. Според моите изчисления невъобразимите един милиард души ще загинат само през този месец, който е далеч в бъдещето и в същото време достатъчно близо, за да превърне сърцето ми в камък. Какви ужасни средства за унищожение ще създаде човекът, за да отприщи подобна разруха? Единствената ми утеха е, че книгите продължават и след тази Annus Horibilis^[1], ражданията продължават. Животът продължава и човечеството явно намира начин да продължи. Какво странно приключение е да бъдеш човек!

Уил остави дневника и избърса парещите си сълзи.

Нанси беше заспала до него.

Той я побутна колкото се може по-нежно, за да я събуди.

И ѝ разказа. *Трябваше* да ѝ разкаже.

Цялата нощ лежаха прегърнати и разговаряха.

16 октомври 2027 г. Китайците. Американците. Англичаните. Семената на онова, което предстоеше, сигурно бяха засети през тези няколко дни в Йоркшър Дейлс.

— Мисля, че ще се махна от Вашингтон — каза му тя. — С Филип ще дойдем във Флорида. Имаме година и половина, преди това да се случи. Да ги прекараме заедно на слънце. Може да ме научиш как се лови риба.

Той я целуна и се опита да я разсмее.

— Ще бъде лошо, много лошо, но поне няма да е краят на света.

— Още ли искаш да оповестиш публично какво ще се случи? — попита тя.

Той поклати глава.

— Нека поспя и помисля.

Любиха се, разговаряха още и отново се любиха. И когато завесите засветиха от първата светлина на утрото, най-накрая заспаха.

[1] Ужасна година (лат.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

— Ще бъдеш тук.

Затворник 965876 застана пред килията и изчака надзирателката да отключи вратата. Затворът „Ню Хол“ в Западен Йоркшър беше построен през 30-те години на миналия век с червени тухли и приличаше на крепост. Беше пренаселен и шумен. Единичните килии се заемаха от две жени, а двойните — от три.

Новата затворничка влезе, като притискаше към гърдите си чаршафите, одеялото и кърпите. Вратата се затвори зад нея.

— По дяволите — каза другата затворничка. Беше мощна, с дебели прасци и глезени, които се виждаха под небрежните жълти дрехи. — Изкарах сама в килията само един проклет ден, а вече я напълниха с ново месо. — Тя посочи горното легло. — Това е твоето. Името ми е Шийла. От Манчестър съм. За какво си вътре?

— Подпомагане при убийство и възпрепятстване на правосъдието.

— Така ли? И сигурно не си вършила нищо такова, нали?

— Пледирах виновна.

Шийла реши, че това е влудяващо смешно.

— Трябвало е да си избереш по-добър адвокат! Колко ти лепнаха?

— Две години.

— Това е нищо. Аз получих петнайсет. Казват, че съм запалила приятеля си. Не съм малоумна като теб. Пледирах невинна, но не ми повярваха, както се вижда. Който и да го е направил, тъпият чекиджия си го заслужаваше. Е, как се казваш?

— Кейша.

Шийла я изгледа от главата до петите.

— Чакай, не съм ли те виждала по телевизията?

— Не знам — отвърна Кейша.

— Да, точно така! Ти си от Молерстанг. С онази Библиотека.

Кейша кимна едва забележимо и попита дали може да се качи на долното легло, за да оправи горното. Уважението като че ли хареса на Шийла и тя ѝ помогна с чаршафите.

— Какво стана със семейството ти?

— Изгубих двамата си синове — отвърна Кейша със сухи очи. — Съпругът ми е в затвора и чака процеса. Обвинен е в убийство и предполагам, че ще прекара зад решетките много, адски много време. Пледирах виновна, за да ми дадат по-малко и да се върна при дъщеря си. Тя живее със снаха ми и двете ѝ момичета. Заселиха се в Кендал. Изгубих и други близки.

— Как така не плачеш, докато разказваш всичко това?

— Вече не ми останаха сълзи.

Жената кимна.

— Искаш ли чай?

Докато чакаше водата да заври, Шийла започна да обяснява как всички провизии на лавицата са нейни и само нейни. Докато не получи първия си колет, Кейша можела да използва някои от нещата на кредит — с лихва, разбира се. Една бисквита се връща двойно, една торбичка чай — тройно...

Кейша седеше на леглото си и гледаше през решетките на прозореца. Над стените на затвора се виждаше късче синьо небе. Беше успяла напълно да изключи обясненията на съкилийничката си.

— Хей, изобщо ли не ме слушаш? Искаш или не искаш бисквита? — попита Шийла, размахвайки една във въздуха.

Кейша изведнъж скочи от леглото и се втурна към стоманената тоалетна чиния. Падна на колене пред нея и започна да повръща.

— Дяволите да го вземат! Какво ти има? — извика Шийла. — Дано не си заразна.

Кейша вдигна глава, избърса уста с опакото на дланта си и се усмихна.

— Спокойно, не съм заразна — каза тя, галейки корема си. — Просто сутрешно прилошаване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.